

1 Ioan 1:1

1. Ce era. Aceste cuvinte cu care începe epistola pot fi interpretate în două moduri, deoarece pronumele tradus „ce” (ho) este neutru și se poate referi fie la: (1) mărturia cu privire la descoperirea Cuvântului vieții, fie la (2) Cuvântul vieții, Hristos Însuși. Înțelesul pe care îl urmărește Ioan face ca a doua interpretare să fie mai probabilă (compară cu Ioan 4,22; 6,37, unde pronumele neutre se referă la persoane). În ce privește verbul „era” (en), vezi comentariul de la Ioan 1,1.

Vezi harta cu evenimentele care au condus la scrierea evangheliei, epistolelor și apocalipsei lui Ioan

De la început. Ioan își începe Evanghelia cu „la început”, dar la începutul primei sale epistole folosește cuvintele „de la început”. Deosebirea este semnificativă. În Evanghelia el subliniază că în momentul „începutului” Cuvântul era deja existent; aici el se mulțumească să stabilească faptul că El, Cuvântul, a existat continuu „de la început”. Evanghelia privește la început și înainte de acesta; epistola privește la început și după acesta. Este posibilă și o interpretare mai restrictivă, aplicând expresia la începutul erei creștine (vezi comentariul de la cap. 2,7), dar comparația cu Ioan 1,1–3 nu prea susține o asemenea părere. În ce privește cuvântul „început”, vezi comentariul de la Ioan 1,1.

Ce am auzit. Declarând că este gata să scrie cu privire la Cel pe care el și tovarășii lui de slujbă Îl auziseră, Ioan contestă învățăturile celor care tăgăduiesc realitatea întrupării. În felul acesta, el stabilește temeiul autorității sale și al apelului său către cititori. Cine se poate îndoii de faptul că în mintea sa trebuie să fi fost amintiri de neuitat când se gândea la mult iubita voce pe care o ascultase atât de atent, cu multă vreme în urmă, în Palestina! Subiectul „noi” (în limba română este inclus în desinența verbului) din aceste versete introductive poate fi interpretat editorial sau ca o referire la Ioan și la colaboratorii săi (vezi comentariul de la cap. 4,6). Verbul la perfect compus, „am auzit”, sugerează că păstra încă în inimă aceste amintiri.

Ce am văzut. Comentariul de mai sus, la „ce am auzit”, se aplică și aici. Verbul tradus „am văzut” (horao) înseamnă văzul propriu-zis. Ca să nu existe vreo îndoială cu privire la realitatea experienței sale, scriitorul adaugă cuvintele „cu ochii noștri”. Astfel nu lasă nici o urmă de îndoială cu privire la faptul că a văzut „Cuvântul”.

Ce am privit. Gr. theaomai, „a privi atent”, „a vedea”, același verb tradus „privit” în Ioan 1,14, unde chestiunea este aceeași – a privi Cuvântul întrupat. Aici însă forma verbului arată o acțiune încheiată, nu o acțiune trecută ale cărei rezultate continuă în prezent, ca în Ioan 1,14. E natural să interpretăm cuvintele acestea și următoarele ca o referire la faptul că apostolii au fost martori ai vieții pământești a lui Hristos.

Am pipăit cu mâinile. Gr. pselaphao, „a căuta pe băjbăite”, „a pipăi”, „a cerceta îndeaproape”, „a atinge cu mâna”, de la psao, „a atinge” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 17,27). Același verb apare și la Luca 24,39 (vezi comentariul de acolo), unde Isus L-a invitat pe Toma să-L atingă. S-ar putea ca Ioan să se refere mai ales la evenimentul acesta și probabil la altele asemănătoare. E greu de imaginat o modalitate mai clară de a afirma că scriitorul și tovarășii săi avuseseră ocazia să cunoască personal Cuvântul făcut trup și de a respinge astfel diferitele erezii cu privire la viața de pe pământ a lui Hristos (vezi pp. 625, 626).

Cu privire la cuvântul. Mai bine „cu privire la Cuvânt”. Apostolul nu pretinde să se ocupe de toate aspectele Cuvântului, dar în epistola sa vorbește (v. 3) despre adevărurile aflate din contactul personal (v. 1–3) cu Cuvântul. În ce privește „Cuvântul” (ho logos), vezi comentariul de la Ioan 1,1. Folosirea „Cuvântului” (logos) cu referire la Isus Hristos e specifică pentru a patra Evanghelia (Ioan 1,1.14), epistola aceasta și Apocalipsa (Apocalipsa 19,13), venind în sprijinul ideii că aceste trei cărți sunt scrise de același autor.

Vieții. Poate fi vorba de Cuvântul care se ocupă de viață sau de Cuvântul care dă viață, ambele interpretări fiind valabile pentru Mântuitorul.

1 Ioan 1:2

2. Pentru că viața. Mai degrabă „și viața”. Cuvântul „viața” din v. 1 oferă o bază pentru o discuție aprofundată asupra lui în v. 2, care e parantetic, fiind o digresiune de la firul ideii. Construcția propoziției din v. 1–3 e complicată, terminarea ideii fiind în suspensie până la v. 3, unde scriitorul reia argumentația cu

o concluzie cuprinzătoare: „viața” se referă în primul rând la acel aspect al ființei lui Hristos care a fost descoperit în întruparea Lui, nu la preexistența Lui.

A fost arătată. [„A fost manifestată”, KJV]. Gr. phaneroo, „a face cunoscut”, „a face vizibil”, „a manifesta”, „a arăta”. Ioan folosește des cuvântul phaneroo (de nouă ori în Evanghelie și de șase ori în epistolă). Această manifestare a vieții corespunde expresiei „Cuvântul S-a făcut trup” din Ioan 1,14 și se referă la întrupare, vizibilă pentru locuitorii de pe pământ, care au privit slava ei.

În v. 1–3 apar câteva din cuvintele favorite ale lui Ioan, deși KJV întunecă uneori identitatea cuvântului original. Arche, „început” apare de 23 de ori în scrierile ioanine; zoe „viață”, de 64 de ori; martureo, „a da mărturie”, de 47 de ori.

Am văzut-o. Apostolul nu doar că văzuse și auzise „cu privire la” Cuvântul vieții (v. 1), dar prinsese și înțelesul Lui, ca „viață” (vezi comentariul de la Ioan 1,4).

Mărturisim. Ioan nu era mulțumit cu faptul că Îl privise pe Hristos; el se simțea constrâns să „mărturisească” despre ceea ce văzuse (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 1,8).

Vă vestim. [„Vă arătăm”, KJV]. Gr. apaggello, „a aduce vești”, „proclama”, „a declara”. Același cuvânt apare și în v. 3 [„declarăm”, KJV].

Viața veșnică. [„Acea viață veșnică”, KJV]. În scrierile lui Ioan cuvintele „viață” și „veșnică” apar împreună de 23 de ori. El gândește în termenii veșniciei și subliniază natura veșnică a prea iubitului său Domn și a vieții pe care speră că o va trăi alături de El (vezi comentariul de la Ioan 3,16).

La Tatăl. [„Cu Tatăl”, KJV]. Gr. pros ton patera (vezi comentariul de la „cu Dumnezeu”, din Ioan 1,1). Cuvântul pros, „cu”, exprimă apropierea Cuvântului de Tatăl și în același timp arată clar că El este o Persoană diferită. Deși Ioan nu L-a pomenit încă pe Domnul Isus pe nume, folosirea titlului „Tatăl” implică statutul de „Fiul” a Cuvântului și pregătește calea pentru identificarea Cuvântului cu Isus Hristos în 1 Ioan 1,3.

Ne-a fost arătată. Scriitorul este cuprins de uimire când înțelege privilegiul ce-i fusese acord, de a-L vedea pe Cel care fusese cu Tatăl din veșnicie. Splendoarea revelației nu se diminuează niciodată în mintea lui Ioan. Dimpotrivă, rămâne în centrul viziunii lui spirituale (compară cu Ioan 1,14.18).

1 Ioan 1:3

3. Ce am văzut. Cuvintele acestea sunt repetate retoric (v. 1, 2) pentru a accentua ideea și pentru a recapitula cele spuse mai înainte. Ținând cont de poziția lui Ioan împotriva formelor primare de gnosticism (vezi pp. 625, 626), accentul pe care îl pune asupra cunoașterii lui Isus nu este deloc exagerat.

Vă vestim. [„Vă declarăm”, KJV]. Vezi mai sus, la „vă vestim” (v. 2).

Părtășie. Gr. koinonia (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 2,42). Cuvântul sugerează reciprocitate în părtășie, fie între părți egale, cum ar fi între frați, fie între părți inegale, cum ar fi între Dumnezeu și noi (compară cu Faptele Apostolilor 2,42; 2 Corinteni 8,4; Galateni 2,9; Filipeni 2,1 etc.). În cazul acesta, apostolul dorește ca cititorii să se bucure de aceleași binecuvântări spirituale de care se bucură el, printr-o cunoaștere a Tatălui și a Fiului. Unul din obiectivele principale ale acestei epistole este ca și alții să aibă parte de această comuniune. Cuvântul „părtășie” este unul din cuvintele cheie ale primului capitol. Cel care-L cunoaște cu adevărat pe Hristos va dori întotdeauna ca și alții să aibă parte de această părtășie binecuvântată. „Din momentul când un om vine la Hristos, se naște în inima lui dorința de a face cunoscut și altora ce Prieten scump a găsit el în Isus” (SC 78). Cei care lucrează în felul acesta vor contribui la răspunsul la rugăciunea Mântuitorului: „ca ei să fie una, cum și Noi [Tatăl și Fiul] suntem una” (Ioan 17,22).

Părtășia noastră. Literal, „părtășia, [aceea care este a] noastră”, adică felul nostru de părtășie, părtășia care exista între Ioan și Dumnezeu. Creștinul devine o verigă între cer și pământ. Pe de o parte caută să-L cunoască pe Dumnezeu prin Hristos și pe de altă parte îi ajută pe cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu, fiind

astfel o verigă ce-i leagă pe Tatăl și copiii Săi rătăciți.

Fiul Său, Isus Hristos. Aici Ioan Îl identifică pe Cuvânt cu Hristos. Numele dublu, „Isus Hristos”, arată că Ioan ia în considerație umanitatea și divinitatea Fiului (vezi comentariul de la Matei 1,1; Filipeni 2,5; vezi și comentariul de la 1 Ioan 3,23). Părtășia cu Tatăl este posibilă numai prin Fiul, care este singurul calificat pentru a-L descoperi pe Dumnezeu oamenilor (vezi comentariul de la Ioan 1,18).

1 Ioan 1:4

4. Vă. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea acestui cuvânt și pentru folosirea, în limba greacă, a unei forme accentuate a subiectului. Așadar exprimarea corectă ar fi: „și noi scriem aceste lucruri”.

Aceste lucruri. Și anume conținutul epistolei, incluzând ceea ce scrisese deja în v. 1–3 și ceea ce intenționa să scrie mai departe.

Bucuria. Rezultatul natural al părtășiei cu Hristos (vezi comentariul de la Romani 14,17).

Voastră. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru folosirea cuvântului „noastră”. Dar contextul favorizează formularea din traducerea Cornilescu, deoarece este mai plauzibil că Ioan scrie pentru a le aduce bucurie cititorilor, nu sieși.

Deplină. Sau „împlinită”. Spunându-le „aceste lucruri” ucenicilor Săi, Isus invocase același motiv (Ioan 15,11) și se poate că ucenicul iubit a repetat cuvintele Domnului său. Bucuria deplină este o temă frecventă în scrierile lui Ioan (Ioan 3,29; 15,11; 16,24; 17,13; 2 Ioan 12). Religia creștină este o religie a fericirii (vezi comentariul de la Ioan 15,11).

Astfel se termină scurta introducere a epistolei. Ioan, care Îl cunoscuse personal pe Hristos, dorește să împartă cu cititorii săi ceea ce cunoștea el, pentru ca ei să se bucure, ca și el, de părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Exprimându-și această dorință dragă, el afirmă divinitatea, veșnicia și întruparea – deci și natura umană – a Fiului. El transmite această știință minunată printr-un limbaj simplu, dar accentuat, așa încât creștinii din timpul său și de astăzi să nu aibă nici o îndoială cu privire la temeiul credinței creștine, nici cu privire la natura și lucrarea lui Isus Hristos. În felul acesta, chiar nementionând erezia gnostică, el îi răspunde totuși eficient.

1 Ioan 1:5

5. Am auzit-o de la El. [„Am auzit de El”, KJV]. Mai degrabă „am auzit-o de la El”, adică de la Dumnezeu sau, posibil, de la Hristos. Ioan dorește să explice că nu el a inventat sau a descoperit solia pe care era gata să le-o împărtășească cititorilor, ci că o primise de la Domnul, fie direct de la Hristos, fie prin revelație.

Propovăduim. [„Declarăm”, KJV]. Gr. anaggello, „a vesti”, „a face cunoscut”, „a da la iveală”, un cuvânt diferit de cel folosit în v. 2 și 3 (apaggello) pentru „a vesti”. Anaggello sugerează aducerea vieții până la sau înapoi la cel care o primește, în timp ce apaggello scoate în evidență sursa informației, adică de la cine vine.

Dumnezeu este lumină. Faptul că în versiunea greacă substantivul „lumină” este nearticulat sugerează că „lumina” este un aspect, sau o calitate, a naturii lui Dumnezeu (vezi comentariul de la cap. 4,8). Compară cu Ioan 1,7–9, unde se sugerează că lumina este un atribut al lui Hristos.

În Biblie lumina este strâns asociată cu Dumnezeu. La Creațiune lumina a fost primul element adus la existență (Genesa 1,3). Manifestările divine sunt de obicei însoțite de o slavă de nedescris (Exodul 19,16–18; Deuteronom 33,2; Isaia 33,14; Habacuc 3,3–5; Evrei 12,29 etc.). Dumnezeu este descris ca „lumina ... pe vecie” (Isaia 60,19.20) și se spune că locuiește „într-o lumină de care nu te poți apropia” (1 Timotei 6,16). Aceste manifestări fizice sunt simbolice pentru curăția morală și sfințenia desăvârșită a caracterului Său (vezi comentariu de la „slavă”, [doxa], Ioan 1,14; Romani 3,23; 1 Corinteni 11,7).

Una dintre calitățile cele mai de seamă ale luminii este puterea de a împrăști întunericul. Pe plan

spiritual Dumnezeu dă pe față calitatea aceasta la gradul superlativ – întunericul păcatului nu poate să reziste în prezența Lui (Habacuc 1,13).

În El nu este întuneric. Literal, „întuneric în El nu este, [întuneric] de nici un fel”. Dubla negație accentuează absența oricărei urme de întuneric în natura lui Dumnezeu. Îi este specific lui Ioan să facă o afirmație categorică, ca de exemplu, „Dumnezeu este lumină”, pentru ca apoi să o întărească printr-o negare a opusului (compară cu v. 6, 8; cap. 2,4; Ioan 1,3.20; 10,28). Declarația accentuată a lui Ioan se baza pe un motiv cât se poate de actual. Gnosticismul susținea că binele și răul erau elemente necesare unul altuia și că ambele își aveau aceeași sursă divină – Dumnezeu. Dar dacă Dumnezeu este numai „lumină”, fără nici cea mai slabă urmă de întuneric, atunci gnosticismul (vezi Vol. VI, p. 55) învăța ceva contrar naturii lui Dumnezeu și trebuia să fie respins de cei care acceptau cuvintele apostolului.

În scrierile lui Ioan, „întuneric” (skotos sau skotia) este în antiteză cu „lumina”, la fel cum în epistolele lui Pavel „păcatul” este opusul „neprihănirii” (vezi Romani 6,18.19), iar „firea” este opusul „Duhului” (cap. 8,1). Vezi Ioan 12,35.46; vezi Ioan 1,5; 8,12.

1 Ioan 1:6

6. Dacă zicem. Pentru a câștiga atenția celor care au nevoie de sfatul său, apostolul își îndulcește muștrările subînțelese, făcându-le ipotetice (compară cu v. 8, 10; etc.) și incluzându-se și pe sine în ele. Fără îndoială că își dădea seama că mulți pretindeau că au părtășie cu Tatăl, dar nu trăiau potrivit cu voia Sa. Totuși Ioan folosește un limbaj delicat, în speranța de a nu da naștere la opoziție în inima cititorilor.

Avem părtășie. Vezi v. 3. Pretenția cuiva că are părtășie cu Dumnezeu trebuie demonstrată prin rezultatele ei practice. Va fi o viață cu două aspecte – gând și faptă, rugăciune și lucrare (MH 512). A pune în practică prezența lui Dumnezeu înseamnă a fi întotdeauna conștient de faptul că, prin Duhul Său cel Sfânt, El este aproape de noi. Fiecare gând, fiecare cuvânt, fiecare faptă reflectă conștiința prezenței Sale și a ochiului Său, care vede totul. Ajungem să-L iubim. Știm că El ne-a iubit dintotdeauna și suntem recunoscători pentru purtarea Lui de grijă (Psalmi 139,1–12; Ieremia 31,3). Tot atât de natural cum, în timp de primejdie, un copil se încrede în tatăl său și își pune mâna în a lui, ținând-o acolo chiar și după ce pericolul a trecut, tot așa copilul lui Dumnezeu umblă cu Tatăl său ceresc. Așa este „părtășia cu El”.

Umblăm. Gr. peripateo (vezi comentariul de la Efeseni 2,2; Filipeni 3,17).

Întuneric. Gr. skotos (vezi comentariul de la v. 5). La întuneric nu poate crește nimic, cu excepția unor forme inferioare de viață, care tind să facă întunericul și mai respingător. În absența luminii dătătoare de viață lucrurile putrezesc repede. Ochii care se obișnuiesc cu întunericul pierd treptat capacitatea de a răspunde la lumină. La fel se întâmplă și cu sufletul. Întunericul păcatului împiedică dezvoltarea spirituală, iar păcatul nutrit distruge discernământul spiritual. Totuși oamenii sunt atât de lipiți de păcat încât caută întunericul pentru ca să poată păcătuți mai mult (Ioan 3,19.20).

Mințim. Ioan scoate în evidență fățărnicia celor care mărturisesc că urmează calea luminii, dar de bunăvoie merg în întuneric. Întrucât Dumnezeu este lumină (v. 5), toți cei care au părtășie cu El trebuie de asemenea să umble în lumină. Prin urmare, este clar că toți cei care pretind că sunt au părtășie cu Tatăl și totuși umblă în întuneric, mint. Pretențiile lor de a avea părtășie cu Dumnezeu dovedesc că, cel puțin în parte, cunosc lumina, dar întunericul care-i înconjoară demonstrează că sunt ținuți la distanță din cauza ignoranței sau că în mod deliberat s-au îndepărtat și s-au ascuns de ea.

Nu trăim adevărul. Aceste cuvinte sunt încă o ilustrație a obiceiului lui Ioan de a așeza după o afirmație, „mințim”, opusul ei negativ, „nu trăim adevărul” (vezi v. 5). Ideea de a „trăi adevărul” îi este specifică lui Ioan (vezi comentariul de la Ioan 3,21; vezi și comentariul de la cap. 8,32). În ce privește „adevărul” (aletheia), vezi comentariul de la Ioan 1,14. Pe lângă faptul că mint, cei care umblă în întuneric dau greș și în a trăi adevărul. Păcatul își găsește întâi loc în gând, în minte, iar de obicei gândul se traduce în fapte. Când activitățile zilnice încep să tăgăduiască mărturisirea făcută prin participarea la biserică, lipsa părtășiei cu Dumnezeu este evidentă. Când religia încetează să fie o chestiune de șapte zile, Dumnezeu este exclus din viață, iar întunericul coboară.

1 Ioan 1:7

7. Dar dacă umblăm. Propoziția poate fi parafrazată: „Dacă, pe de altă parte, în loc să umblăm în întuneric, umblăm ...” Ioan nu lasă turma în disperare, ci se îndreaptă spre aspectele pozitive ale vieții de creștin, pentru a-i încuraja și pentru a-și exprima încrederea în ei.

El Însuși este în lumină. Dumnezeu este neîncetat înconjurat de lumina care radiază de la Sine. Cel mai bun lucru pe care îl poate face creștinul este să umble în razele luminii care vine de la Dumnezeu. După cum pe un drum întunecos și necunoscut călătorul este călăuzit de lumină, tot așa pe calea vieții copilul lui Dumnezeu va urma lumina care vine de sus (2 Corinteni 4,6; Efeseni 5,8; vezi comentariul de la Proverbe 4,18).

Unii cu alții. [„Unul cu altul”, KJV]. Dacă umblăm în lumină, umblăm cu Dumnezeu, de la care strălucește lumina, și avem părtășie nu numai cu El, dar și cu toți ceilalți care merg pe urmele Domnului. Slujind aceluiași Dumnezeu, crezând aceleași adevăruri, urmând aceleași porunci pe cărarea vieții, nu se poate să nu fim uniți. Cel mai mic semn de răutate manifestat între noi și frații noștri ar trebui să ne facă să ne cercetăm comportamentul, pentru a fi sigur că nu ne abatem de la calea luminii (vezi comentariul de la cap. 4,20).

Și sângele. Ultima parte a versetului nu e nicidecum un gând care i-a venit lui Ioan mai la urmă, deoarece experiența descrisă aici este strâns legată de umblarea „în lumină”. Recunoscând că și cei care au părtășie cu Dumnezeu vor continua să aibă nevoie de curățire de păcat, Ioan îl asigură pe creștin că Dumnezeu a anticipat deja nevoia aceasta și a luat măsuri pentru a-i face față. În ce privește rolul „sângelui” în cadrul curățirii de păcat, vezi comentariul de la Romani 3,25; 5,9, vezi comentariul de la Ioan 6,53.

Isus Hristos. Pot fi citate dovezi textuale importante (cf. pag. 10) pentru omiterea cuvântului „Hristos”. Dar deoarece în epistolele sale Ioan folosește adesea expresia „Isus Hristos” sau vorbește despre Isus ca „Hristosul” sau „Fiul lui Dumnezeu” (cap. 4,15; 5,1.5), mulți preferă să păstreze cuvântul „Hristos”. În Evanghelia sa apostolul vorbește adesea despre Isus, Cuvântul întrupat, dar aici el se gândește mai ales la Mântuitorul divin-uman, Isus Hristos. În ce privește titlul „Isus Hristos”, vezi comentariul de la Matei 1,1.

Fiul Său. Această identificare adițională a lui Isus accentuează măreția sacrificiului prin care am primit sângele curățitor; el a venit de la Fiul lui Dumnezeu. În ce privește statul Său de Fiu, vezi Luca 1,35.

Curățește. Gr. katharizo, „a face curat”, „a curăți”, folosit în Evangheliile pentru „curățirea” unui leproș (Matei 8,2; Luca 4,27 etc.) și în alte părți pentru curățirea de păcat sau de vinovăția păcatului (2 Corinteni 7,1; Efeseni 5,26; Evrei 9,14 etc.). Curățirea despre care se vorbește aici nu este cea care se realizează cu ocazia primei pocăințe și a primei mărturisiri, la începutul vieții de creștin, și care precede părtășia. Curățirea la care se face referire aici se realizează pe tot parcursul vieții pământești și este o parte a lucrării de sfințire (vezi comentariul de la Romani 6,19, 1 Tesaloniceni 4,3). Numai Hristos a trăit o viață fără păcat (vezi comentariul de la Ioan 8,46; 1 Petru 2,22); astfel oamenii au mereu nevoie de sângele Său pentru a fi curățiți de păcate (vezi comentariul de la 1 Ioan 2,1.2).

Scriitorul se include și pe sine în rândul celor care au nevoie de această curățire. Cei care umblă cel mai aproape de Dumnezeu, în slava luminii Lui, vor fi cei mai conștienți de propria lor păcătoșenie (cap. 1,8.10; AA 561, 562; GC 469–473).

Orice păcat. [„Toate păcatele”, KJV]. Mai degrabă „orice păcat”, adică orice fel de păcat. În ce privește termenul „păcat”, vezi comentariul de la cap. 3,4.

1 Ioan 1:8

8. Dacă zicem. Vezi comentariul de la v. 6.

N-avem păcat. Ioan nu declară că ar fi fost unii care pretindeau în public că erau desăvârșiți sau că aceste cuvinte erau păstrate în inimă, dar își dă seama de existența acestei pretenții și-i arată primejdia. Folosirea verbului la timpul prezent arată că aceste persoane care se încredeau în propriile lor merite pretindeau că au o neprihănire prezentă și continuă, la care de fapt nu ajunseseră. Ei nu negau că păcătuiseră în trecut, dar acum, literal, ei spuneau: „Păcat noi nu avem”. În privința aceasta, ei sunt în contrast cu adevărații neprihăniți, care-și recunosc păcătoșenia și nevoia de a fi curățiți (v. 7). Numai Hristos putea

pretinde că nu are păcat (vezi v. 7). În ce privește cuvântul „păcat”, vezi comentariul de la cap. 3, 4.

Ne înșelăm singuri. Vezi comentariul de la Matei 18,22. Deoarece ne înșelăm singuri, nu putem arunca vina asupra nimănui altcuiva. Întrucât pretenția de a fi fără păcat este înălțare de sine, o înviere a omului vechi, prin ea cei care se înșelă singuri se contrazic pe ei înșiși. Nevoind să-și recunoască propria păcătoșenie, inima omului, înșelătoare, inventează metode nenumărate pentru a-și apăra nevinovăția. Numai puterea Cuvântului lui Dumnezeu poate da la iveală adevărata stare a inimii, și asta doar atunci când mintea este dispusă să primească revelația (Ieremia 17,9; Evrei 4,12).

Adevărul nu este în noi. Vezi comentariul de la v. 6. Scriitorul așază din nou după o afirmație opusul ei negativ (compară cu v. 5, 6). Cel care respinge intenționat ceea ce este drept și acceptă un neadevăr, mai ales un neadevăr care-l face să se simtă superior altora și independent de Mântuitorul, nu poate fi niciodată sigur că va mai fi vreodată dispus sau în stare să discearnă între bine și rău (vezi comentariul de la Matei 12,31). Dacă nu are loc o pocăință imediată, smerită, în urma descoperirii luminii adevărului, un astfel de suflet va porni curând pe un drum greșit, pe o cărare care poate să se sfârșească numai în osândă și moarte. Oricât de profundă poate fi cunoașterea altor aspecte ale adevărului, o greșeală comisă în această privință va face fără folos orice altă cunoștință.

1 Ioan 1:9

9. Mărturisim. Gr. homologeo, „a spune același lucru [ca altul]”, „a admite adevărul unei acuzații” (vezi comentariul de la Romani 10,9), de la homos, „unul și același” și lego, „a spune”.

Păcatele. Gr. hamartiai (vezi comentariul de la cap. 3,4). Cuvintele lui Ioan sugerează că uneori chiar și creștini sinceri cad în păcat (vezi comentariul de la cap. 2,1). Este de asemenea evident că este vorba despre păcate accidentale, nu despre o viață de păcat. De aceea, creștinul trebuie să-și mărturisească pe nume păcatul, nu doar să-și admită păcătoșenia. Spunerea pe nume a păcatului și înțelegerea factorilor care au dus la comiterea lui sunt esențiale pentru mărturisire și pentru a primi puterea de a rezista la o ispită similară (5T 639). Lipsa dispoziției de a spune păcatului pe nume poate dovedi că persoana respectivă nu este convertită cu adevărat și nu dorește să aibă de-a face cu tot ceea ce implică iertarea (SC 41). În ce privește legătura strânsă dintre mărturisire și pocăință, vezi comentariul de la Ezechiel 18,39; vezi 5T 640.

Contextul arată că autorul așteaptă că mărturisirea să-I fie făcută lui Dumnezeu, deoarece numai El „este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. De aici reiese că pentru a primi iertarea de păcate nu este necesar vreun intermediar omenesc, vreun preot. Noi venim la Dumnezeu nu numai pentru că El singur poate să „curățească”, dar și pentru că El este cel împotriva Căruia am păcătuit. Lucrul acesta este adevărat cu privire la orice păcat. Dacă păcatul este comis și împotriva unei persoane, atunci acesta ar trebui mărturisit atât acelei persoane cât și lui Dumnezeu (5T 645; 646; DA 811). Mărturisirea ar trebui făcută conform cu daunele cauzate de fapta rea comisă (vezi comentariul de la Proverbe 28,13).

El este credincios. Singurul element de incertitudine în procesul mărturisirii și al iertării se găsește la păcătos. Dacă el își mărturisește sincer nelegiuirea, Domnul îl va ierta cu siguranță. Credințioșia este una din însușirile distincte ale lui Dumnezeu (1 Corinteni 1,9; 10,13; 1 Tesaloniceni 5,24; 2 Timotei 2,13; Evrei 10,23). Aici Ioan subliniază credințioșia lui Dumnezeu în privința iertării (vezi comentariul de la Exodul 34,6.7; Mica 7,19).

Cât de adesea cei care pun la îndoială credințioșia lui Dumnezeu pierd din inimă pacea! Satana face tot ce îi stă în putință pentru a ne zdrobi credința în grija Domnului pentru noi (MB 115). Cel rău se mulțumește să ne facă să credem că Dumnezeu Se îngrijește de mulți sau de cei mai mulți din copiii Săi, dar nu și de noi personal. Trebuie să ne aducem neîncetat aminte de puterea divină, care ne va feri să cădem (Iuda 24) și când cădem, ca urmare a faptului că am neglijat să folosim acea putere, ar trebui să venim, în pocăință, la scaunul îndurării, ca să primim har și iertare (compară cu Evrei 4,16; 1 Ioan 2,1).

Drept. Gr. dikaios, „drept” sau „neprihănit” (vezi comentariul de la Matei 1,19). Dumnezeu este un judecător drept, iar dreptatea Lui este cât se poate de vizibilă în contrast cu „toată nelegiuirea [adikia] noastră”. Din fericire pentru noi, dreptatea Lui este îndulcită cu îndurare.

Ierte. Gr. *aphiemi*, folosit în Noul Testament cu diferite înțelesuri: „a trimite”, „a lăsa să plece”, „a părăsi”, „a ierta”. Când verbul acesta este folosit alături de cuvântul „păcat”, e tradus de obicei „a ierta” (vezi comentariul de la Matei 6,12; 26,28). Tocmai în privința iertării își găsesc expresia credincioșia și dreptatea lui Dumnezeu. În ce privește subiectul iertării, vezi comentariul de la 2 Cronici 7,14; Psalm 32,1; Faptele Apostolilor 3,19.

Păcatele. Adică acele păcate care au fost mărturisite. Domnul este gata să-l ierte pe păcătosul care se pocăiește, deși nu poate să-i ierte păcatele în sensul de a le trece cu vederea. Păcatele mărturisite sunt purtate de Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1,29). Iubirea plină de milă a lui Dumnezeu îl primește pe păcătosul care se pocăiește, păcatul mărturisit este luat de la el, iar păcătosul stă înaintea Domnului acoperit cu viața desăvârșită a lui Hristos (Coloseni 3,3.9.10; COL 311, 312). Păcatul este șters, iar păcătosul stă ca un om nou în Hristos Isus.

Și să ne curățească. Sau „și chiar să curățească”. Propoziția „să ne curățească de orice nelegiuire” poate fi înțeleasă fie în apozitie cu propoziția „ca să ne ierte păcatele”, deci este explicativă, fie ca prezentând un proces distinct față de cel al iertării, pe care îl succede. Ambele idei sunt valabile dacă sunt aplicate la viața de creștin. Orice păcat întinează, iar când păcătosul este iertat, el e curățit de păcatele pentru care a fost iertat. Când și-a mărturisit marele său păcatul, David s-a rugat: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule” (Psalmi 51,10). Totuși, Domnul vrea să-l curețe pe păcătosul care se pocăiește de orice nelegiuire. El cere de la copiii Săi desăvârșire morală (vezi comentariul de la Matei 5,48) și a luat măsuri prin care ei să poată rezista cu succes și să poată birui orice păcat (vezi comentariul de la Romani 8,1–4). Atâta vreme cât trăiește, creștinul va avea mereu noi biruințe de câștigat și noi culmi de atins. Procesul acesta de curățire de păcat și de creștere zilnică în har este numit sfințire (vezi comentariul de la Romani 6,19). Primul pas, prin care păcătosul se întoarce de la păcatele sale și Îl primește pe Hristos, se numește îndreptățire (vezi comentariul de la Romani 5,1). Se pot observa în cuvintele lui Ioan două procese, dar e de discutat dacă apostolul a intenționat o astfel de analiză amănunțită a acestor pași ai procesului de mântuire. Este mai probabil că se gândea la curățirea care însoțește iertarea, deși cuvintele lui pot fi aplicate și într-un sens mai larg.

De orice nelegiuire. Această expresie cuprinzătoare arată că Dumnezeu e dispus să înlăture complet nelegiuirile celor care și-au mărturisit păcatele și au fost iertați. Dar păcătosul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu, părăsind păcatul. Dacă va urma soluția oferită de Scriptură, va fi curățit pe deplin.

Se cere veghere atentă și rugăciune continuă pentru ca vechile obiceiuri în gândire și purtare să nu revină la viață (Romani 6,11–13; 1 Corinteni 9,27). Voința are un rol decisiv, dar ea este slabă și nestatornică dacă nu e curățită și întărită de Hristos. Inima înșelătoare nutrește adesea dorința ascunsă de a urma vechiul stil de viață și găsește multe scuze pentru a justifica satisfacerea în continuare a unei dorințe. Pentru a trăi o viață lipsită de păcat sunt necesare o vigilență constantă și o reînnoire zilnică a intențiilor (SC 52), deoarece Cerul nu poate face nimic pentru un om până când el nu acceptă harul și puterea lui Hristos în vederea renunțării la orice dorință și tendință păcătoasă din viața sa. Vezi comentariul de la 1 Ioan 3,6–10; Iuda 24.

1 Ioan 1:10

10. N-am păcătuit. Aceasta este a treia și cea mai specifică pretenție falsă la sfințenie (vezi v. 6, 8). Versetul 6 vorbește despre pretenția falsă a unora de a avea părtășie cu Dumnezeu, deși umblă în întuneric. Aceasta este o pretenție ușoară, dar adesea greu de combătut. Versetul 8 vorbește de pretenția de a nu avea nici un păcat, care e la fel de greu de dovedit sau de combătut. Aici însă Ioan dă de înțeles că unii pretind că nu au săvârșit nici un păcat. Dar o astfel de pretenție este neadevărată, deoarece toți au păcătuit (Romani 3,23). Întrucât epistola aceasta se adresează creștinilor care probabil și-au dat seama de păcatele lor, este evident că Ioan se referă la comportamentul de după convertire.

Îl facem mincinos. Consecința pretenției de a nu fi păcătuit niciodată este scoasă în evidență după tiparul din v. 6, 8, unde rezultatele sunt exprimate atât pozitiv cât și negativ, dar aici sunt folosite cuvinte mult mai dure. Pretenția nefondată de a avea părtășie cu Dumnezeu ne face mincinoși (v. 6), pretenția că nu avem păcat ne duce în rătăcire (v. 8), dar pretenția de a nu fi păcătuit niciodată Îl face pe Dumnezeu mincinos. Nu înseamnă că această pretenție poate să afecteze perfecțiunea divină, ci că dacă ea ar fi adevărată, ar contrazice declarațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvântul Lui. Nu este vorba de Hristos, Cuvântul viu, ci de cuvântul lui Dumnezeu, scris sau oral, ca mijloc prin care este transmis adevărul Său (v. 8). Acest cuvânt este adevărul (Ioan 17,17) și nu poate locui în aceia care contrazic afirmațiile lui atât de clare. Dacă oamenii nu acceptă mărturia lui Dumnezeu, dacă tăgăduiesc starea lor, așa cum o descrie El, atunci ei pun piedici Cuvântului Său și acesta nu mai poate să locuiască în inima lor.

Cuvântul inspirat este mijlocul prin care Dumnezeu îi descoperă omului adevărata lui stare și îl ferește de la a se considera fără păcat. De aceea, fiecare creștin ar trebui să cerceteze cu sârguință Cuvântul. Adevărurile Bibliei ar trebui să fie memorate, și în felul acesta mintea ar fi fortificată prin Cuvântul dătător de viață. Făgăduințele lui prețioase vor oferi sprijin în vremurile de încercare și de necaz, iar învățătura lui cu privire la neprihănire ne va conduce la Mântuitorul și ne va pregăti să primim caracterul Său sfânt (2 Timotei 3,16.17). Având în inimile noastre Cuvântul lui Dumnezeu, nu vom mai păcătui de bunăvoie împotriva Lui (Psalmi 119,11), și, cu toate acestea, nu vom putea pretinde că suntem sfinți (compară cu GC 618, 619).

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 AA 555; DA 340; PK 223; SL 70; 6T 90

1-3AA 568; MH 461; 8T 321

1-77T 286

2 AA 544; COL 43; CT 435; DA 250; Ed 84

3 AA 555; DA 340; PK 223; SL 70; 6T 90

5 Ev 284; GC 476; 1T 405; WM 79

5-73T 528

6-8SL 69

7 AH 207; CT 156; GC 74; GW 161; MB 115; MH 90; PK 320; TM 211, 517; 1T 409; 3T 361, 436, 464, 476; 4T 625; 5T 254; 8T 193; 9T 24

8 LS 84; SL 7, 51

8-10AA 562

9 9AA 552, 566; COL 158; DA 266, 806; MB 116; MH 123, 182, 229; SC 41; TM 147; 5T 641; WM 152

1 Ioan 2:1

1. Copilașilor. Gr. teknia (vezi comentariul de la Ioan 13,33), o formă diminutivă a lui tekna, „copii” (vezi comentariul de la Romani 8,14). Ar putea fi tradusă „dragii copii”, deoarece diminutivul este folosit pentru a exprima afecțiunea, nu mărimea sau vârsta. În Noul Testament numai Mântuitorul și ucenicul Său iubit au folosit acest cuvânt (Ioan 13,33; 1 Ioan 2,12.28; 3,7.17.18; 4,4; 5,21), în afară de posibila lui folosire de către Pavel în Galateni 4,19. Gingășia acestei expresii poate sugera că Ioan se adresa celor pe care el însuși îi aduse la credință.

Apostolul, înaintat în vârstă, îi putea numi pe bună dreptate „copilași” chiar și pe părinți (1 Ioan 2,12.14). El îi considera pe toți creștinii ca membri ai unei mari familii, alcătuită din mulți oameni, părinți și copii, al căror Tată era Dumnezeu (compară cu Efeseni 3,14.15). Însă aceasta nu arată că Ioan accepta titlul de „tată”. Hristos le poruncise ucenicilor să nu se numească unii pe alții cu vreun nume care să denote control asupra conștiinței sau a credinței cuiva (Matei 23,7-9; compară cu DA 613).

Vă scriu. În cap. 1,4 Ioan le scrie folosind pluralul, dar este mult mai apropiat de ei și vorbește la persoana I singular, chiar și atunci când se adresează cititorilor săi „copilași”.

Aceste lucruri. Poate că este vorba de cele din capitolul precedent sau de conținutul întregii epistole. Ambele variante par să fie potrivite cu intenția autorului.

Ca să nu păcătuși. Timpul verbului din limba greacă arată că Ioan vorbește despre anumite păcate (vezi comentariul de la cap. 3,9). Apostolul vroia ca cititorii săi să evite să comită chiar și un singur păcat. Ideile din cap. 1 continuă în cap. 2, ambele încurajându-i pe creștini să-și însușească puterea divină pentru a trăi o viață neprihănită. Totuși, în cap. 1,10 Ioan i-a avertizat împotriva pretenției de a nu fi păcătit. Vrea el să spună prin aceasta că se așteaptă ca oamenii să fie mulțumiți să continue o viață de păcat? Cu siguranță că nu! Sfințenia este ținta pusă înaintea copiilor lui Dumnezeu și s-au luat toate măsurile pentru ca ei să o poată atinge (vezi cap. 3,6).

Dacă cineva a păcătit. [„Dacă cineva păcătuiește”, KJV]. Adică dacă săvârșește un anumit păcat. Deși ținta creștinului este o viață neprihănită, aici Ioan recunoaște posibilitatea ca un creștin sincer să comită un păcat (vezi comentariul de la cap. 1,7–9). El admite lucrul acesta nu pentru a trece cu vederea păcatul, ci pentru a-L prezenta pe Cel care poate să-l salveze pe om de păcatul pe care se poate să-l fi comis.

Avem. Ioan se include din nou în aceeași grupă cu cititorii săi, poate pentru a scoate în evidență că Hristos a devenit Mijlocitorul tuturor creștinilor.

La Tatăl. Aici cuvântul „la” este traducerea lui pros, același cuvânt grec care este folosit în cap. 1,2 și la Ioan 1,1.2. El arată legătura strânsă dintre Mijlocitor și Tatăl. Mijlocitorul stă chiar în prezența lui Dumnezeu, fiind egal cu El (vezi comentariul de la Ioan 1,1; Evrei 7,25).

Mijlocitor. [„Avocat”, KJV]. Gr. parakletos (vezi comentariul de la Ioan 14,16). Parakletos este folosit în Noul Testament numai de către apostolul Ioan. În Evanghelie cuvântul acesta se referă la Duhul Sfânt; aici, prin specificarea făcută de Ioan, se referă la Fiul, în lucrarea Sa de mântuire. Este clar deci că scriitorul consideră că atât Fiul cât și Duhul îndeplinesc slujba de parakletos. Traducerea „mijlocitor” sau „mediator” pare aici preferabilă celei de „avocat” (KJV).

Isus Hristos. Vezi comentariul de la Matei 1,1; Filipeni 2,5.

Cel neprihănit. Gr. dikaios (vezi comentariul de la Matei 1,19). Tocmai pentru că este neprihănit, chiar și după ce a fost ispitit în toate privințele ca și noi (Evrei 2,18; 4,15; 7,26), Hristos este potrivit pentru a fi Marele Preot și Mijlocitorul nostru. Dacă ar fi păcătit, n-ar fi putut să stea înaintea Tatălui; dacă n-ar fi trecut prin ispășire, n-ar fi putut să fie cu adevărat reprezentantul nostru. Gnosticii susțineau că fiecare ființă ascunde în sine atât lumină cât și întuneric, în diferite proporții, și deduceau de aici că păcatul a avut un loc mic chiar și în caracterul Mântuitorului. Dar aici apostolul respinge categoric această învățătură falsă.

1 Ioan 2:2

2. Jertfa de ispășire. Gr. hilasmos, „expiere”, de la hilaskomai, „a fi îndurător” (Luca 18,13), „a face ispășire pentru” (Evrei 2,17). Vezi comentariul de la Romani 3,25. La păgâni „ispășirea” era un har sau o jertfă menită să domolească mânia unui zeu și să-l facă prietenos sau iertător. Dar Dumnezeul nostru nu trebuie să fie domolit sau împăcat cu noi, deoarece El îi iubește pe oameni chiar așa păcătoși (Romani 5,8; Apocalipsa 13,8). Noi suntem cei care trebuie să fim împăcați cu Dumnezeu (2 Corinteni 5,18.19). În originalul grecesc este scos în evidență faptul că Hristos este El Însuși atât ispășirea cât și ispășitorul. El este atât preotul cât și jertfa.

Pentru păcatele noastre. Sau „cu privire la păcatele noastre”, delimitând sfera în care acționează „ispășirea”. Dacă n-ar fi păcat, n-ar fi nevoie de ispășire, dar Ioan recunoaște că și creștinii au păcătit și îi asigură că „Isus Hristos Cel neprihănit” a avut grijă de păcatele lor prin moartea Sa ispășitoare. El a oferit propriul Său sânge pentru îndepărtarea păcatelor noastre (Ioan 1,29; Evrei 9,25.26; DA 652).

Întregii lumi. Cuvintele precedente „pentru ale” [„pentru păcatele”, KJV] sunt adăugate. Propoziția

poate fi tradusă: „dar și pentru întreaga lume”. Unii susțin că este vorba de tot păcatul din lume. Totuși, adăugarea acestor cuvinte face ca afirmația să fie în acord cu învățătura biblică, și anume că Hristos a murit ca să îndepărteze păcatele întregii lumi (vezi Ioan 1,29; Evrei 2,9; 2 Petru 3,9). Păcatele tuturor oamenilor, ale fiecărui bărbat, femeie sau copil, au fost așezate asupra Mântuitorului. Totuși, asta nu înseamnă mântuire universală, deoarece Biblia spune clar că mântuirea ne aparține numai când o primim individual.

1 Ioan 2:3

3. Prin aceasta. Gr. en touto, literal, „în aceasta”, făcând referire la afirmația din a doua jumătate a versetului, „dacă păzim poruncile Lui” (compară cu v. 5, cap. 3,16.19 etc.). În Evanghelia sa Ioan folosește adesea o expresie similară, dia touto, pentru a se referi la cele ce avuseseră loc mai înainte și pentru a argumenta ceva în continuare (Ioan 5,16.18; 8,47; etc.). Dar în epistola aceasta en touto se referă în general la ceea ce urmează (vezi comentariul de la cap. 4,9).

Știm că ... cunoaștem. În limba greacă verbele sunt la timpuri diferite. Pentru a reda deosebirea care există între aceste două timpuri, propoziția poate fi tradusă: „Acum știm că am ajuns să cunoaștem și că încă mai cunoaștem”. Ioan folosește adesea verbul „a cunoaște” (Ioan 14,7; 17,3.25, 1 Ioan 2,4.5.13; 3,1; 4,2) în legătură cu „Dumnezeu”, însemnând nu doar a ști despre El, ci a-L cunoaște personal (vezi comentariul de la Ioan 17,3). Experiența aceasta era o piedică eficientă împotriva atacurilor învățăturilor gnostice cu privire la Hristos, despre care Ioan a făcut deja referire (vezi Introducerea, tema).

Îl. Adică pe Hristos, Mijlocitorul (v. 1), jertfa de ispășire (v. 2). O viață în conformitate cu voia divină este unica dovadă sigură că o persoană îl cunoaște pe Dumnezeu. În toată această epistolă Ioan continuă să combată învățătura gnostică, și anume că doar cunoștința are valoare și că purtarea nu e deloc importantă în a determina relația unui om cu Dumnezeu. Apostolii declară că nu cei care aud Cuvântul sunt îndreptățiți, ci aceia care îl împlinesc (Romani 2,13; Iacov 1,22.23). Cei care pretind că sunt evlavioși trebuie să dovedească asta printr-un comportament corespunzător.

Păzim poruncile Lui. Verbul tradus „păzim” (tereo) sugerează sensul de a ține sau a veghea îndeaproape. Aici impune o atitudine care are ca rezultat fapte în conformitate cu voia lui Dumnezeu, așa cum este ea descoperită în „poruncile Lui”. În ce privește noțiunea de „porunci” (entolai), vezi comentariul de la Matei 19,17; Ioan 14,15. În scrierile lui Ioan apar des formularea „(veți) păzi poruncile mele”, echivalentă cu „păzi cuvântul Meu”, sau expresii similare (Ioan 14,15.23; 1 Ioan 3,22.24; 5,2; 2 Ioan 6; Apocalipsa 3,10; 12,17).

1 Ioan 2:4

4. Cine zice. Vezi comentariul de la cap. 1,6. Probabil că erau unii care, influențați de erezii ca docetismul (vezi Introducerea, tema), deși pretindeau că îl cunosc pe Hristos, disprețuiau poruncile Lui. Tocmai la asemenea persoane se referă Ioan indirect, pentru a evita să-i numească sau pentru a nu-i include în mod specific pe cititori în rândul lor (compară cu cap. 2,6.9). Nu exista vreo scuză pentru asemenea învățături false în biserică, deoarece Hristos declarase clar că acela care e gata să primească adevărul, acesta îi va fi descoperit (vezi comentariul de la Ioan 7,17) și că cei care îl iubesc cu adevărat vor păzi poruncile Sale (vezi comentariul de la cap. 14,15).

Este un mincinos. Caracterul unui astfel de om și mărturisirea lui de credință sunt false; prin aceasta dovedește că „adevărul nu este în el” (vezi comentariul de la cap. 1,6.8). Ioan așază din nou o negație după o afirmație (vezi comentariul de la cap. 1,5.6.8.10).

1 Ioan 2:5

5. Cine păzește. Apostolul nu se mulțumește să-i lase pe cititori sub impresia unei imagini negative, ci aduce imediat în discuție aspectul pozitiv, pentru a-l încuraja pe cel credincios.

În el. [„În el cu adevărat”, KJV]. Mai degrabă „cu adevărat în el”, în versiunea greacă locuțiunea „cu adevărat” se află într-o poziție accentuată, pentru a scoate în evidență antiteza cu pretențiile mincinoase menționate în v. 4.

Dragostea lui Dumnezeu. Poate fi vorba de iubirea omului pentru Dumnezeu sau de iubirea lui Dumnezeu, așa cum este ea revărsată asupra omului. În prima sa epistolă Ioan folosește expresia aceasta în

ambele sensuri, dar se pare că se referă mai ales la iubirea lui Dumnezeu pentru om (cap. 4,9, vezi cap. 3,1.16.17; 4,14.16; dar vezi și cap. 2,15; 5,3). „Dragostea este de la Dumnezeu” (cap. 4,7). Orice manifestare adevărată a iubirii vine de la Dumnezeu, și cel care vrea să păzească poruncile Sale face lucrul acesta datorită dragostei divine. În ce privește conceptul de „iubire” (agape), vezi comentariul de la Matei 5,43.44; 1 Corinteni 13,1.

Desăvârșită. Gr. teleioo, „a duce la capăt”, „a încheia”, „a desăvârși”. În ce privește adjectivul teleios, vezi comentariul de la Matei 5,48.

Prin aceasta. Vezi comentariul de la v. 3. În cazul de față cuvintele „prin aceasta” se pot referi la păzirea Cuvântului lui Dumnezeu (v. 5) sau la a trăi cum a trăit Isus (v. 6). Ambele variante dovedesc că „prin aceasta” creștinul Îl are pe Hristos.

În El. Adică în Hristos. În ce privește aceste două cuvinte, care apar deseori în Noul Testament, vezi comentariul de la 2 Corinteni 5,17; Efeseni 1,1; vezi și comentariul de la Ioan 15,4; Galateni 2,20.

1 Ioan 2:6

6. Cine zice. Vezi comentariul de la v. 4. Aici este vorba de toți cei care Îl mărturisesc pe Hristos, fie din sinceritate, fie din alt motiv.

Rămâne. Gr. meno, „a zăbovi”, „a fi în continuare prezent”, „a rămâne”, „a locui”. Ioan folosește frecvent cuvântul meno: de 41 de ori în Evanghelie și de 26 de ori în epistole. În scrierile sale verbul acesta are adesea un sens mistic, indicând legătura dintre Dumnezeu și Hristos (Ioan 14,10) și legătura similară care ar trebui să existe între Hristos și credincios (Ioan 15,4–10; 1 Ioan 2,24.28; 3,6.24). Expresia „a rămâne în El” este echivalentul ioanin pentru expresia paulină „a fi în Hristos” (vezi mai sus, la „în el”, v. 5). Deși are un sens mistic, ea este de asemenea deosebit de practică pentru viața zilnică a creștinului.

Trebuie. [„Ar trebui”, KJV]. Gr. opheilo, „a datora”, cu referire la datorii (Matei 18,28; etc.); „a avea obligația” de a face ceva (Ioan 13,14). Ioan folosește verbul acesta de patru ori în epistolele sale (aici și la 1 Ioan 3,16; 4,11 și 3 Ioan 8). În Biblie opheilo are sensul de obligație morală.

Să trăiască. [„Să umble”, KJV]. Gr. peripateo (vezi comentariul de la Efeseni 2,2), folosit de obicei în Noul Testament cu referire la purtarea creștină (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 2,12).

Cum a trăit Isus. [„Cum a umblat El”, KJV]. Trăind pe acest pământ Isus a lăsat un exemplu desăvârșit pentru toți oamenii. Creștinul trebuie să cunoască perfect viața Sa lipsită de păcat pentru a o copia și a aplica principiile ei la condițiile în care trebuie să trăiască el. Ioan stăruie asupra faptului că cel care pretinde că rămâne în Hristos trebuie să dovedească în fiecare zi că-L imită pe Mântuitorul său. Trebuie să trăiască în conformitate cu mărturisirea sa (SC 58, 59).

1 Ioan 2:7

7. Prea iubiților. [„Fraților”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „prea iubiților” (ca pe în traducerea Cornilescu). Aici, introducând fragmentul în care vorbește despre iubirea de frați (v. 7–11), sunt foarte potrivite ambele formule de adresare: „fraților” sau „prea iubiților”.

Nouă. Gr. kainos, „nou”, se referă mai degrabă la calitate decât la timp. Cuvântul acesta ar putea fi tradus „un nou fel de”. În propoziția următoare cuvântul „veche” (palaios) se referă la timp, la „porunca” dată cu mult timp în urmă. Aici Ioan tăgăduiește orice intenție de a da cititorilor săi un nou fel de „poruncă”, deoarece cea vechea este încă valabilă. Contextul (v. 9–11) arată că „porunca” despre care se vorbește este iubirea de frați (vezi comentariul de la Ioan 13,34).

De la început. Probabil de la începutul experienței creștine, deși unii sugerează că este vorba de momentul în care Hristos a dat această „poruncă”, sau chiar mai înainte, de darea poruncilor la Sinai (vezi comentariul de la Matei 22,39.40).

Cuvântul. Gr. logos, aici, „un grup de învățături”, „un mesaj”. Ioan se referă la învățăturile mai de demult, ca rezultat al cărora credincioșii au îmbrățișat creștinismul.

1 Ioan 2:8

8. Totuși. [„Iarăși”, KJV]. Versetul acesta explică versetul precedent.

Poruncă nouă. Porunca „veche” ar fi fost suficientă dacă oamenii ar fi ascultat-o. Dar ei întunecaseră atât de mult adevăratul sens al legii, încât pierduseră cu totul din vedere calitatea ei spirituală. În învățăturile Lui, mai ales în predica de pe munte, Hristos a înlăturat toate elementele care i-au fost adăugate de-a lungul timpului și a scos la iveală strălucirea originală a poruncii (vezi comentariul de la Matei 5,22). Atât de strălucitoare și plină de sens părea încât pe bună dreptate putea fi numită de Ioan „o poruncă nouă” (vezi comentariul de la Ioan 13,34).

Lucru care. Adică această „poruncă nouă”.

Atât cu privire la El cât și cu privire la voi. [„În El și în voi”, KJV]. Repetarea prepoziției sugerează că există o diferență între felul cum se aplică afirmația aceasta la Hristos și la credincios. În Hristos porunca nu avea nevoie de reînnoire, deoarece ea era o exprimare a caracterului Său. În noi porunca trebuie să lucreze pentru a ne transforma caracterul, pentru ca el să poată fi „adevărat”. Lucrul acesta se realizează atunci când ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos.

Întunericul. Vezi comentariul de la Ioan 1,5.

Se împrăștie. [„A trecut”, KJV]. Gr. parago, „a trece”, „a se duce”, în forma folosită aici, „a dispărea”. În v. 17 parago descrie natura trecătoare a acestei lumi păcătoase. Timpul prezent al verbelor „se împrăștie” și „răsare” arată că Ioan și-a dat seama că întunericul nu va fi dintr-o dată împrăștiat. Întunericul va fi biruit treptat, dar sigur de către „lumina adevărată”. Întunericul acesta este ignoranța, voluntară sau involuntară, care îi împiedică pe oameni să vadă adevărata natură a Cuvântului lui Dumnezeu.

Lumina adevărată. Adică descoperirea lui Dumnezeu prin Isus Hristos (vezi comentariul de la Ioan 1,4–9).

Răsare chiar. [„Acum luminează”, KJV]. Literal, „deja luminează”. De la întruparea lui Hristos lumina adevărată a luminat peste lumea întunecată de păcat, iar oamenii care rămân în întuneric au mai puține scuze decât înainte. Prima Sa venire a pus o nouă răspundere, dar și o nouă binecuvântare, asupra oamenilor.

1 Ioan 2:9

9. Cine zice. Vezi comentariul de la v. 4. Se pare că Ioan face din nou referire la învățăturile eretice, ca de pildă cele ale gnosticilor. El a pus deja în antiteză lumina cu întunericul (cap. 1,5–7; 2,8) și adevărul cu minciuna (cap. 1,8–10; 2,4). Acum el se ocupă de iubire și de ură (cap. 2,9–11).

În lumină. Starea celor care sunt cu adevărat „în lumină” este prezentată în cap. 1,5–7 (vezi comentariul de acolo).

Urăște. Nu se spune nimic cu privire la măsura acestei uri. Ea poate fi o stare pasivă, de „neiubire”, o antipatie activă sau o ură crâncenă, care caută să-i facă rău persoanei urâte. Cea mai slabă urmă de ură e suficientă pentru a dovedi că inima nu-i aparține cu totul Dumnezeului iubirii (Matei 5,21.22; MB 55–58).

Fratele. Cu excepția cazului în care denumește legătura de familie, în scrierile ioanine cuvântul „frate” se referă de obicei la un membru al bisericii creștine. Deși a urî pe cineva înseamnă a fi în întuneric, Ioan este preocupat în mod special de legăturile dintre creștini.

Întuneric. Vezi comentariul de la cap. 1,5. Cel care pretinde că are lumina spirituală, dar îl urăște pe fratele său de credință, demonstrează clar că trăiește în întuneric spiritual „până acum”, adică până în momentul când își exprimă falsa pretenție.

1 Ioan 2:10

10. Cine iubește. Dumnezeu este iubire (cap. 4,8) și lumină (cap. 1,5), și înseamnă că cel care stăruie

în iubirea de frați, în ciuda împrejurărilor care ar provoca ură, trăiește împreună cu Dumnezeu și așadar rămână în lumina Lui.

În el. Sau „în ea”. Versiunea greacă permite ambele sensuri. Cuvintele „în el” s-ar referi la omul care-l iubește pe fratele său, în timp ce „în ea” s-ar referi la „lumină” (compară cu Ioan 11,9–10). Comparația cu 1 Ioan 2,11 poate da de înțeles că este vorba de ultima variantă. Dacă așa stau lucrurile, atunci v. 10 constituie primul element al unei antiteze (lumina nu face pe nimeni să se poticnească), iar v. 11, al doilea (întunericul orbește ochii).

Prilej de poticnire. Gr. skandalon (vezi comentariul de la Matei 5,29; 16,23; 1 Corinteni 1,23).

1 Ioan 2:11

11. Cine urăște. Un astfel de om e într-un contrast puternic cu cel care iubește (v. 10). În loc să rămână sau să locuiască în lumina dătătoare de viață a lui Dumnezeu, el locuiește în întuneric spiritual.

Umblă. Vezi comentariul de la v. 6. Ura pentru fratele său i-a afectat și alte aspecte ale vieții, astfel încât viața sa e cu totul în întuneric.

Încotro merge. Aceste cuvinte sunt citate din înseși spusele lui Hristos (Ioan 12,35). Ar fi fost ciudat ca ucenicul iubit să nu se fi referit la unele din cuvintele Domnului său. Fără îndoială că cel care urăște crede că știe încotro merge, dar se înșală. El nu-și dă seama de destinație. Dacă ar fi conștient, probabil că și-ar schimba felul de viață. Vezi Proverbe 14,12.

Întunericul i-a orbit ochii. Orbirea a apărut deja. Lumina este esențială pentru vedere, iar cel care respinge lumina își pierde capacitatea de a vedea. Ideea că respingerea luminii duce la orbire spirituală se găsește și în Vechiul Testament (compară cu Psalmi 82,5; Eclesiastul 2,14; Isaia 6,10). Pe de altă parte, omul care alege să locuiască în lumină primește și mai multă lumină și călăuzire (Proverbe 4,18.19).

Nici o metaforă nu poate zugrăvi mai bine starea celor care îi urăsc pe frații lor. Cel care este rob fizic trăiește în întuneric și știe că e orb, dar cei pe care i-a orbit Satana își închipuie că văd, când de fapt nu văd. Ei se consideră ființe superioare, care merg pe o cale luminată, spre o țintă încântătoare (vezi comentariul de la Genesa 3,6).

1 Ioan 2:12

12. Vă scriu. De la probleme generale (cap. 1,4 la 2,11), apostolul trece la probleme specifice (cap. 2,12 și mai departe). Însă întâi el își prezintă motivele pentru care le scrie unor grupe aparte. De patru ori zice: „vă scriu” (v. 12, 13) și de două ori: „v-am scris” (v. 14). S-a discutat mult despre folosirea verbului la timpuri diferite. Unii cred că prin timpul trecut, „v-am scris”, Ioan se referă la Evanghelia sa. Dar nu există dovezi concludente că Evanghelia a fost scrisă înainte de epistolă (vezi Introducerea, cadrul istoric). Alții cred că se face referire la o epistolă anterioară, acum pierdută. Alții sugerează că apostolul schimbă timpul verbului doar pentru a evita repetarea monotonă. Dar Ioan, mai mult decât alții scriitori ai Noului Testament, nu e speriat de o aparentă monotonie acolo unde o consideră ca o invenție literară eficientă, iar variațiile sale sunt rareori lipsite de semnificație. Ținând cont de asta, alții sugerează că prin timpul prezent Ioan se referă la ceea ce este gata să scrie, iar prin trecut, la ceea ce deja a scris.

Copilașilor. Gr. teknia (vezi comentariul de la v. 1). Din restul versetului reiese clar că acest cuvânt îi include pe toți membrii bisericii, bătrâni și tineri. Soliile pentru anumite grupe de vârstă apar în v. 13, 14.

Fiindcă. Gr. hoti, „că” sau „pentru că”. Unii sunt pentru conjuncția „că”, crezând că Ioan vrea să le reamintească cititorilor că păcatele lor sunt iertate. Deși este posibilă o astfel de formulare, ea nu e acceptată în v. 13, 14, unde apare din nou hoti.

Sunt iertate. Adică „au fost iertate”. Timpul din limba greacă arată rezultatul continuu al iertării din trecut. Vezi comentariul de la cap. 1,9.

Pentru Numele Lui. Sau „datorită numelui Său [al lui Hristos]” (vezi comentariul de la Psalmi 31,3; Faptele Apostolilor 3,6.16; vezi și comentariul de la Faptele Apostolilor 4,12). Dumnezeu iartă păcatul celui

care se pocăiește în „numele” lui Hristos, adică în virtutea puterii de a ierta, a caracterului și a lucrării Sale. Deoarece cei cărora le scrie Ioan cunoșteau personal această putere a numelui Mântuitorului, apostolul se simte liber să discute cu ei adevăruri spirituale profunde. Iertarea le deschisese înaintea o lume nouă, iar el își propune să îi ajute să o exploreze.

1 Ioan 2:13

13. Vă scriu. Vezi comentariul de la v. 12.

Părinților. În Noul Testament aceasta este o formă neobișnuită de adresare. În Vechiul Testament acest cuvânt are adesea înțelesul de strămoși (Genesa 15,15; 31,3; etc.) și este folosit cu sensul acesta și în Noul Testament (Faptele Apostolilor 3,13.22.25; etc.). „Părinți” pot fi și prezbiterii sau conducătorii bisericii (Faptele Apostolilor 7,2; 22,1). Aici se pare că Ioan se adresează bărbaților mai vârstnici, părinți fizici sau nu, în contrast cu grupul „tinerilor”. Pe lângă faptul că erau înaintați în vârstă, „părinții” s-ar putea să fi fost creștini de multă vreme, așadar maturi din punct de vedere spiritual.

Fiindcă. Vezi comentariul de la v. 2.

Ați cunoscut. Gr. ginosko (vezi comentariul de la v. 3). E foarte puțin probabil ca vreunul dintre cititorii lui Ioan să-L fi cunoscut personal pe Hristos, când trăia pe acest pământ, dar toți fuseseră privilegiați să-L cunoască printr-o experiență spirituală. Este privilegiul nostru să ne bucurăm de aceeași convingere a părtășiei cu Mântuitorul (vezi comentariul de la Filipeni 3,10). Toți creștinii ar trebui să fie în stare să mărturisească împreună cu Pavel: „...știu în cine am crezut” (2 Timotei 1,12).

Cel ce este de la. Comparația cu cap. 1,1–3 dovedește că Ioan vorbește aici despre Fiul. La sfârșitul versetului, el declară despre toți credincioșii că L-au cunoscut pe Tatăl.

Tinerilor. Ioan îi împarte pe destinatarii epistolei sale în două grupe: „părinți” și „tineri”. Cine nu face parte din prima grupă, aparține celei de-a doua.

Biruit. Gr. nikao, „a birui”. Din cele 28 de ocazii când este folosit cuvântul nikao în Noul Testament, 6 sunt în această epistolă, iar 18 în alte scrieri ale lui Ioan. Ideea biruinței creștine ocupă un loc de frunte în gândirea apostolului. Din versiunea greacă reiese că cei credincioși biruiseră și se bucurau acum de roadele biruinței lor.

Pe cel rău. Adică pe diavolul (vezi comentariul de la Ioan 17,15). Credincioșii câștigaseră biruința nu doar asupra dorințelor rele și asupra deprinderilor păcătoase, ci și asupra urii și a ispitelor iscusite ale vrăjmașului (vezi comentariul de la Matei 4,1). În această epocă de explozie a cunoștinței și de scepticism, puțini își dau seama de puterea celui rău și a mulțimii lui de agenți. Oamenilor le place să creadă că sunt stăpâni pe soarta lor și uită că de când a păcătuit Adam, toți au devenit sclavii celui rău. Singura scăpare din această robie este a folosi unica putere care le rămâne: puterea de a alege un alt Stăpân și a-I supune Lui voința lor slabă. Hristos îi va elibera atunci din sclavia diavolului și-i va conduce la bine (Romani 6,13–23).

V-am scris. [„Vă scriu”, KJV]. Dovezile textuale favorizează verbul la trecut, „v-am scris”.

Copilașilor. Gr. paidia, un cuvânt care nu transmite aceeași notă de afecțiune ca teknia (vezi comentariul de la v. 1), dar subliniază, în schimb, ideea subordonării și a dependenței și sugerează nevoia de călăuzire. Fără îndoială că, la fel ca teknia, cuvântul îi include pe toți credincioșii, bătrâni și tineri (vezi comentariul de la v. 12).

Tatăl. Adică Dumnezeu. În v. 12 Ioan declară că păcatele credincioșilor au fost iertate, iar aici spune că ei Îl cunosc personal pe adevăratul Dumnezeu. În Evanghelia și epistolele sale Ioan subliniază această cunoaștere, dându-și seama că este esențială pentru viața veșnică (vezi comentariul de la Ioan 17,3).

1 Ioan 2:14

14. V-am scris. Vezi comentariul de la v. 12.

Părinților. Compară cu v. 13. Cunoașterea personală a Mântuitorului, care vine în urma unei

experiențe îndelungate, este lucrul cel mai de seamă pe care Ioan îl poate atribui credincioșilor. Cei care L-au cunoscut Dumnezeu trebuie să-L fi cunoscut și pe Fiul, singurul prin care poate fi cunoscut Dumnezeu (vezi comentariul de la Ioan 1,18).

Sunteți tari. Ioan se adresează acum celor tineri. În v. 13 apostolul vorbește de biruința lor asupra diavolului. Acum el descoperă factorul care i-a făcut capabili să câștige această biruință (compară cu Efeseni 6,10–18).

Cuvântul lui Dumnezeu. La prima vedere s-ar putea crede că Ioan se referă la Cuvântul întrupat (vezi comentariul de la Ioan 1,1–3; 1 Ioan 1,1–3). Dar este clar că aici el se gândește la Cuvântul scris, Sfintele Scripturi, care poate „să rămână”, sau să fie ascuns, în inimă (Ioan 15,7; Psalmi 119,11).

Cuvântul lui Dumnezeu, păstrat în inimă, îl inspiră și îl înarmează pe ostașul crucii să lupte lupta cea bună (vezi comentariul de la Efeseni 6,17). El descoperă starea decăzută a omului, viclenia și răutatea lui Satana, puterea mântuitoare a lui Hristos, exercitată prin Duhul Sfânt, înălțimea la care oamenii pot să ajungă prin consacrare și glorioasa răsplată a biruitorului. Mântuitorul Însuși a folosit Cuvântul scris în lupta Sa cu ispititorul (Matei 4,1–11). Luptând ca om, Mântuitorul nu avea o armă mai puternică decât cuvintele pe care Duhul Sfânt le inspirase chiar pentru ocazii de felul acela (Matei 4,4.7.10). Numai când urmează exemplul lui Hristos, umplându-și memoria cu prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu și urmându-i sfatul, pot creștinii câștiga biruința asupra egoismului și a păcatului.

Biruit. Ca și la părinți, Ioan repetă motivele laudei sale (compară cu v. 13).

1 Ioan 2:15

15. Nu iubiți. După ce și-a prezentat motivele pentru care le scrie și pentru care se așteaptă ca ei să ia aminte la sfatul său, Ioan începe să-i avertizeze pe cei tineri cu privire la lucrurile pe care trebuie să le evite. El face lucrul acesta direct, fără echivoc, folosind prezentul imperativ al verbului „a iubi” (agapao; vezi comentariul de la Matei 5,34; Ioan 21,15). Avertizarea sa poate suna astfel: „nu mai iubiți” sau „nu mă continuați să iubiți”.

Lumea. Gr. kosmos, „lumea”, considerată ca un aranjament de lucruri sau de oameni (vezi comentariul de la Matei 4,8; Ioan 1,9). În Noul Testament kosmos îi reprezintă adesea pe oamenii neevlavioși, străini și vrăjmași lui Dumnezeu, sau preocupările lumești care îi îndepărtează de El. Ioan folosește cuvântul kosmos de peste 100 de ori în scrierile sale, mai mult decât oricare alt autor. În cele mai multe cazuri el descrie lumea ca fiind străină și ostilă lui Dumnezeu, în opoziție cu împărăția Sa. Acest sens dat cuvântului poate reflecta preocuparea pentru învățăturile mincinoase care mai târziu s-au dezvoltat în gnosticism, cu dualismul lui și credința lui în lupta dintre întuneric și lumină, dintre materie și spirit, dintre Demiurg și adevăratul Dumnezeu (vezi Vol. VI, pp. 54–57).

Așadar, când îi îndeamnă pe cititori să nu iubească lumea, Ioan nu se gândește la pământ, așa cum a ieșit din mâna Creatorului, ci la lucrurile pământești, însuflețite și neînsuflețite, pe care Satana le-a făcut să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Apostolul știe cât de atrăgătoare pot să apară acestea și îi îndeamnă pe creștini să se ferească de ele și să reziste în fața puterii lor seducătoare. Ura față de lumea păcatului nu-l va opri pe creștin să încerce să-l ajute pe păcătos; ci mai degrabă îl va face în stare să iubească mai eficient victima păcatului. Dumnezeu Însuși este exemplul nostru în privința aceasta (Ioan 3,16).

Lucrurile. Adică elementele separate care, puse laolaltă, alcătuiesc kosmosul. Lucrurile care nu au o bună întrebuințare trebuie să fie evitate cu totul și multe lucruri bune în ele însele pot să-l separe pe om de Dumnezeu. Case și pământuri, îmbrăcăminte și mobilă, rude și prieteni nu sunt rele în ele însele. Dar când oricare din ele devine preocuparea de bază, în detrimentul vieții spirituale, atunci ia locul lui Dumnezeu și devine un idol (vezi comentariul de la Matei 10,37; Luca 13,26). Cu siguranță că Eul este întotdeauna cel care îl desparte pe om de Dumnezeu.

Dacă iubește cineva. Apostolul face din nou o afirmație condițională, deși, fără îndoială, cunoștea pe mulți care în inima lor iubeau lumea (vezi comentariul de la cap. 1,6). Cei care îngăduie ca afecțiunilor lor să se îndrepte către interese opuse voinței lui Dumnezeu, nu-L iubesc cu adevărat. Creștinul nu poate servi sau iubi și pe Dumnezeu și pe Mamona (vezi comentariul de la Matei 6,24).

Dragostea Tatălui. Pot fi citate dovezi textuale pentru formularea „dragostea lui Dumnezeu”. Dacă este acceptată exprimarea din KJV (și din traducerea Cornilescu), atunci acesta este singurul loc în care apar în Biblie cuvintele „dragostea Tatălui”. Este vorba de iubirea credinciosului pentru Tatăl său ceresc, nu de iubirea Tatălui pentru copiii Săi de pe pământ (vezi comentariul de la v. 5, vezi și comentariul de la Romani 5,5; 2 Tesaloniceni 3,5). Chiar și atunci când permitem iubirii de lume să pătrundă în inimile noastre, Dumnezeu încă ne mai iubește, deoarece El ne-a iubit înainte ca noi să fi gândit vreodată să ne pocăim și înainte ca să-L fi slujit în vreun fel (Romani 5,8).

1 Ioan 2:16

16. Căci. Sau „pentru că” (vezi comentariul de la v. 12). Acum Ioan expune motivul afirmației sale categorice din v. 15.

Pofta. Gr. epithumia, „dorință”, „pofță”, „dor” (vezi comentariul de la Matei 5,28; Ioan 8,44; Romani 7,7).

Firii pământești. [„Cărnii”, KJV]. Este vorba de natura senzuală a omului, în care „nimic bun nu locuiește” și care pofteste ce e rău (Romani 7,18, compară cu Romani 8,1). Pofta firii pământești este dorința de a face răul.

Ioan nu vorbește despre corp, despre care mai târziu gnosticii au pretins că e în sine rău. Scriitorii Noului Testament consideră că trupul uman are capacitatea atât pentru bine și cât și pentru rău și astfel trebuie supus răscumpărării oferite de Hristos (Romani 12,1; 1 Corinteni 6,15; Filipeni 1,20; 3,21). Expresia „pofta firii pământești” înseamnă îndemnul puternic de a satisface acele dorințe contrare voii lui Dumnezeu. Apostolul nu-i acuza pe cititorii săi de păcate grave, ci îi avertiza cu privire la vrăjmășia care există între Dumnezeu și toate formele păcatului. El avea încredere că avertizarea îi va ajuta să scape de cursele păcatului.

Pofta ochilor. Dacă „pofta firii pământești” se aplică mai ales la păcatele care își au originea în trup, atunci „pofta ochilor” se poate referi la plăcerile mintale, stimulate prin vedere. Majoritatea plăcerilor păcătoase sunt experimentate prin ochi (vezi comentariul de la Matei 5,27.28). Mulți din cei care neagă categoric orice intenție de a se lăsa pradă păcatului, sunt dornici să citească despre păcat, să-l studieze într-un tablou sau să-l urmărească proiectat pe un ecran. Aici se aplică cele scrise în 1 Corinteni 10,12: „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (vezi comentariul de la Genesa 3,6). S-ar putea ca Ioan să fie gândit la spectacolele de sporturi dure din arena romană, unde oamenii luptau până la moarte unii cu alții sau cu animalele sălbatice. Aceste spectacole trezeau aceeași curiozitate morbidă pe care o trezesc sporturile brutale de azi.

Lăudăroșia. [„Mândria”, KJV]. Gr. alazoneia, „slavă deșartă”, „lăudăroșie”, „etalare” (vezi comentariul de la Iacov 4,16).

Vieții. Gr. bios, aici, „fel de viață” (vezi Romani 6,1). Expresia „lăudăroșia vieții” implică satisfacerea cu bogățiile acestei lumi, atitudinea de a pune cele materiale în locul celor spirituale. Fiecare om, mai mult sau mai puțin, este înclinat spre o astfel de laudă și trebuie să se ferească de ea. Unii se mândresc foarte tare cu ceea ce fac, alții cu ceea ce au, cu frumusețea sau cu copiii lor.

De la Tatăl. Nici pofta, nici mândria despre care tocmai a vorbit Ioan nu vin de la Tatăl. Ambele însușiri indezirabile și-au avut obârșia în Satana (compară cu Ioan 8,44).

Din lume. Din această cauză sunt în vrăjmășie cu Dumnezeu (vezi comentariul de la v. 15).

1 Ioan 2:17

17. Lumea. Vezi comentariul de la v. 15. Se pare că aici acest cuvânt se referă la principiile care se opun lui Dumnezeu și care dau naștere la poftele despre care se vorbește în v. 16.

Trece. Sau „acum trece” (vezi comentariul de la v. 8). Ioan le reamintește cititorilor că ceea ce omul iubește este trecător. Poate că acum multe dintre el par trainice și importante, dar toate se vor sfârși. De

aceea, ce avem de câștigat dacă le poftim și le iubim?

Cine face. Vezi comentariul de la Matei 7,21. Cel care împlinește voia lui Dumnezeu o aplică la viață sa de fiecare zi, în contrast cu omul care nu vrea să știe de Dumnezeu și preferă înșelăciunea acestei lumi.

Rămâne. Gr. meno (vezi comentariul de la v. 6).

În veac. Gr. eis ton aion (vezi comentariul de la Matei 13,39; Apocalipsa 14,11). Apostolul accentuează contrastul dintre viața trecătoare a celui care iubește lumea și experiența statornică a celui care face voia lui Dumnezeu. Moartea poate să-l ia pe neașteptate pe creștinul credincios, dar el are asigurarea vieții veșnice și în felul acesta se poate spune că „rămâne în veac” (vezi Ioan 10,28; 11,26).

Cel care iubește lumea iubește ceea ce este trecător, lucrurile care au devenit una cu moartea și păcatul, astfel încât trebuie să piară împreună cu ele. O dată cu trecerea lumii și a păcătoșeniei ei, va trece și cel care iubește păcatul, dar cel care-și leagă inima de veșnicul Dumnezeu, de împărăția Lui eternă și de principiile neprihănirii care aparțin acesteia și sunt, de asemenea, veșnice, „rămâne în veac”.

1 Ioan 2:18

18. Copilașilor. Gr. paidia (vezi comentariul de la v. 13 și de la v. 1).

Ceasul de pe urmă. [„Timpul de pe urmă”, KJV]. Literal, „un ultim ceas”. În originalul grecesc substantivul nu este articulat hotărât, ceea ce subliniază calitatea și, la fel ca aici, poate să arate unicitatea unui eveniment. Ioan vorbește despre unul și singurul „ceas de pe urmă”.

Pomenirea acestui ceas final urmează natural după ideea din v. 17. Punerea în discuție a naturii trecătoare a „lumii și a poftelor ei” îl aduce pe cititor față în față cu ideea sfârșitului celor pământești, cu sosirea „ceasului de pe urmă” și cu arătarea Mântuitorului (v. 28; vezi cap. 3,2).

Implicația cuvintelor apostolului trebuie studiată în legătură cu împrejurările în care au fost scrise. Autorul trăise cu Isus, auzise despre revenirea Lui din propria Sa gură. Acum, fiind bătrân, trăia în mijlocul frământărilor politice și sociale ale lumii, și era firesc ca în mintea lui să existe nădejdea de a vedea cu ochii săi revenirea Domnului. El dorea să împărtășească nădejdea aceasta cu alții. Toate celelalte evenimente aveau o importanță secundară în comparație cu perspectiva mult doritei reîntâlniri. Compară cu Ioan 14,1–3; 1 Tesaloniceni 4,16.17.

Ar trebui reținut faptul că preocuparea principală a scriitorilor Bibliei era spirituală și nu cronologică, că ei căutau să-i pregătească pe credincioși pentru a-L întâmpina pe Isus, nu să le ofere date cronologice cu privire la zilele de pe urmă (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 1,6.7). Solia lui Ioan era importantă pentru că îi încuraja pe frații săi de credință să trăiască în așteptarea apropiatei reveniri a lui Hristos. Ea îi stimula să trăiască, așa cum ar trebui să o facă toți creștinii, ca și cum fiecare zi ar fi fost cea din urmă zi a vieții lor. Declarația solemnă: „Este ceasul de pe urmă” trebuia să-i îndemne pe credincioși la o mărturisire mai fierbinte, prin care avea să fie grăbită a doua venire a lui Hristos. Vezi Nota Suplimentară de la Romani 13; vezi comentariul de la Matei 24,34; Romani 13,11; 2 Petru 3,12; Apocalipsa 1,1.

Ați auzit. Și anume, fie de la Ioan, fie de la alți învățători creștini. Credincioșii fuseseră bine instruiți cu privire la evenimentele ultimelor zile (vezi comentariul de la 2 Tesaloniceni 2,3).

Are să vină. Literal, „vine” sau „e gata să vină” (vezi comentariul de la Ioan 14,3). Forma verbului accentuează certitudinea evenimentului, care era încă în viitor atunci când credincioșii auziseră pentru prima dată despre el. Ioan explică mai departe că, în momentul în care scria el, profeția cu privire la antihristul care avea să vină era în curs de împlinire.

Anticrist. Literal, „antihristul”. De asemenea se pot cita dovezi textuale importante pentru omiterea articolului. Cuvântul „antihrist” este o transliterare a grecescului antichristos, alcătuit din anti, „împotriva” sau „în loc de”, și christos, „Hristos”. Deci cuvântul ar putea face referire la cineva care se opune lui Hristos sau pretinde să ia locul lui Hristos sau le face pe amândouă. Titlul de vice-Hristos sau vicar al lui Hristos

oferă un înțeles similar atunci când e folosit de cineva care pretinde în mod fals că este investit cu autoritatea lui Hristos.

Termenul „antihrist” este folosit în Noul Testament numai de apostolul Ioan (aici și la 1 Ioan 2,22; 4,3; 2 Ioan 7), dar nu oferă o cheie precisă pentru identificarea vreunei persoane sau organizații specifice. El presupune că cititorii îl cunosc deja pe „antihrist”, că îi așteaptă venirea și că ei consideră că apariția lui arată apropierea zilelor de pe urmă. Fără îndoială că Ioan se gândea la erezii cum ar fi docetismul și cerintianismul, forme ale gnosticismului (vezi Vol. VI, pp. 54–58; Vol. VII, pp. 625, 626; vezi comentariul de la 1 Ioan 2,22; 2 Ioan 7).

E bine să ne amintim că primul „antihrist” a fost Satana, care I s-a împotrivit lui Hristos prin diferiți agenți umani. Cu multe veacuri înainte ca omul să fi fost creat, Satana a încercat să ia locul lui Hristos (vezi comentariul de la Isaia 14,12–14; Ezechiel 28,12.13) și de atunci a fost neîncetat sursa oricărei opoziții față de Dumnezeu și față de Fiul Său, Isus Hristos (vezi comentariul de la 2 Tesaloniceni 2,8.9).

S-au ridicat. [„Sunt”, KJV]. Literal, „au ajuns să fie” sau „s-au ridicat”.

Mulți anticriști. Pluralul arată că Ioan nu avea în minte o anumită manifestare, ci considera că toți împotrivorii eretici ai adevărului sunt „anticriști”. Deși creștinismul era încă la început, diferite învățături mincinoase câștigaseră deja teren și pătrundeau în tânăra biserică (vezi Vol. VI, pp. 52–59).

Prin aceasta cunoaștem. [„Prin aceasta cunoașteți”, KJV]. Oricât de lamentabilă ar fi apostazia, Ioan o vede ca pe un semn al apropierii sfârșitului și îi avertizează pe cititori cu privire la ea.

1 Ioan 2:19

19. Ei au ieșit din mijlocul nostru. Sau „ei s-au depărtat de noi”. Dezertarea învățătorilor mincinoși din v. 18 avusese deja loc. Cititorilor nu trebuia să li se vorbească despre împrejurările apostaziei, pentru că ei le cunoșteau. Nu se știe dacă antihriștii și adepții lor s-au retras de bunăvoie din biserică sau dacă au fost excluși. E clar însă că la început acești învățători mincinoși fuseseră creștini.

Nu erau dintre ai noștri. [„Nu erau dintre noi”, KJV]. Ei nu experimentaseră o adevărată pocăință și nu aparținuseră niciodată cu totul bisericii. Fără îndoială însă că erau convinși că învățăturile lor mincinoase cu privire la natura lui Hristos erau adevărate.

Ar fi rămas. [„Ar fi continuat”, KJV]. Gr. meno, „a rămâne”, un cuvânt pe care Ioan îl folosește frecvent (vezi comentariul de la v. 6). Dacă membrii care plecaseră din biserică i-ar fi aparținut cu adevărat acesteia, atunci ei ar fi rămas în ea și s-ar fi împărțit cu spiritul ei. Plecarea lor dovedea fragilitatea legăturii lor cu Hristos și cu biserica.

Să se arate. [„Ca să se manifeste”, KJV]. Câtă vreme învățătorii mincinoși erau în biserică, nu era ușor pentru credincioși să depisteze adevăratul lor caracter. Dar când au părăsit biserica, erezia lor a ieșit la iveală și a devenit evident faptul că ei nu îi aparținuseră niciodată cu adevărat lui Hristos.

Nu toți sunt dintre ai noștri. Mai degrabă „ei toți nu erau dintre noi”. Din versiunea greacă reiese clar că în inima lor nici unul dintre apostazi nu aparținuseră bisericii. Bazându-se pe această declarație a lui Ioan unii au tras concluzia că ei fuseseră predestinați să fie pierduți și că nici un creștin adevărat nu poate cădea din har. Totuși Ioan îi avertizează pe cititori cu privire la primejdiile care asaltează cărarea creștinului (v. 15–17), având în vedere posibilitatea ca unii care aparținuseră lui Hristos să poată cădea din cauza lor. Dacă se îndepărtează de biserică, acesta este rezultatul propriei lor alegeri (vezi comentariul de la Ioan 10,28), nu al vreunui decret divin irevocabil. Cu privire la predestinație în Biblie, vezi comentariul de la Ioan 3,17–21; Romani 8,29; Efeseni 1,4–6; compară cu 1 Petru 1,2.

1 Ioan 2:20

20. Ungerea. [„O ungere”, KJV]. Gr. chrisma, „o ungere”, de la chrio, „a unge” (vezi comentariul de la Matei 1,1). Se poate ca folosirea cuvântului chrisma să fi fost sugerată de folosirea cuvântului antichristos în v. 18. Vezi comentariul de la Matei 3,11; Luca 24,49.

Celui Sfânt. Vechiul Testament vorbește despre Dumnezeu ca fiind Sfântul lui Israel (Psalmi 71,22; Isaia 1,4; etc.); Noul Testament Îi aplică titlul acesta lui Hristos (Marcu 1,24; Faptele Apostolilor 3,14; vezi comentariul de la Ioan 6,69). Ioan știa că Duhul Sfânt fusese dat de Tatăl prin mijlocirea Fiului (Ioan 14,16.26), deci aici poate fi vorba fie de Tatăl, fie de Fiul.

Știți orice lucru. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru exprimarea „voi toți știți”. Potrivit cu această formulare Ioan nu declară că cel credincios știe toate lucrurile, ci că toți cei credincioși au cunoștință. Totuși traducerea de aici este bine susținută și nu trebuie să se înțeleagă că cel credincios știe toate lucrurile, ci pur și simplu știe toate lucrurile esențiale pentru a fi mântuit. În Vechiul Testament ungerea fusese restrânsă la preoți, conducători și profeți (Exodul 29,7; 1 Samuel 9,16; 1 Regi 19,16), dar sub noul legământ toți credincioșii sunt unși și toți primesc cunoștința dată de Dumnezeu, care conduce la viața veșnică (vezi comentariul de la Ioan 14,26; 16,13).

1 Ioan 2:21

21. V-am scris nu că. Cu tact, apostolul nu se adresează cititorilor ca și cum ei ar avea nevoie de instrucțiuni, ci apelează la ei pe temeiul cunoștinței pe care deja o aveau (vezi comentariul de la v. 12–14).

N-ați cunoaște. Prin aceste cuvinte Ioan sugerează că ei cunoșteau adevărul. Adevăratul creștin nu trebuie să se teamă de pretențiile adversarilor, cum că ei ar cunoaște mai mult. Faptul că Duhul Sfânt continuă să-l ungă îi dă cunoștința esențială pentru mântuire și capacitatea de a o folosi cu îndemânare pentru cauza adevărului.

Nici o minciună. Literal, propoziția spune: „orice minciună din adevăr nu este”, adică orice fărâmbă de neadevăr provine dintr-o altă sursă decât aceea de la care vine adevărul. Adevărul izvorăște din Hristos; timpul poate demonstra că minciunile, de orice fel, vin de la Satana, tatăl minciunii (vezi comentariul de la Ioan 8, 44).

1 Ioan 2:22

22. Cine este mincinosul? [„Cine este mincinos?”, KJV]. Mai degrabă „cine este mincinosul?”, adică cine este marele mincinos?

Cel ce tăgăduiește. Ioan îi avertizase deja cu privire la prezența învățătorilor mincinoși (v. 18–21), iar acum trece la identificarea doctrinei lor. Din versiunea greacă reiese că este vorba de o tăgăduire continuă.

Isus este Hristosul. Vezi comentariul de la Matei 1,1; Filipeni 2,5. Ioan consideră fundamentală doctrina că Isus din Nazaret este Hristosul, Unsul, Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii (vezi comentariul de la Luca 1,35; Ioan 1,14; vezi Nota Suplimentară de la Ioan 1). Cel care tăgăduiește lucrul acesta tăgăduiește evenimentul central al răscumpărării și prin aceasta face imposibilă propria sa mântuire (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 4,12). Nu poate exista o pervertire mai distrugătoare a creștinismului decât tăgăduirea dumnezeirii lui Isus. Docetismul, iar mai târziu gnosticismul și alte erezii au diformat brutal adevărul cu privire la natura lui Hristos (vezi Vol. V, pp. 892, 893; Vol. VI, pp. 54–58). De aceea Ioan face referire tocmai la tăgăduiri de felul acesta. Pentru el adevărul prezent înseamnă acceptarea pe deplin a lui Isus ca Fiul întrupat al lui Dumnezeu, așa cum susține stăruitor și elocvent în Evanghelia (Ioan 1,1–3.14) și în epistola sa (aici și în cap. 4,1–3.15; 5,1.5). Același adevăr glorios trebuie proclamat cu tărie și astăzi, împreună cu soliile destinate special timpului nostru (vezi comentariul de la Apocalipsa 14,6–12).

Acela este Anticristul. [„Acela este antihrist”, KJV]. Literal, „acesta este antihristul”. Vezi comentariul de la v. 18. Aici Ioan îl identifică clar pe anticristul despre care scrie că este orice învățător așa-zis creștin care Îi tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.

Tăgăduiește pe Tatăl. Atât de strânsă este legătura dintre Tatăl și Fiul încât e cu neputință să subminezi poziția Fiului fără ca prin aceasta să slăbești respectul pentru Tatăl (vezi comentariul de la Ioan 10,30). Lucrul acesta îl făceau învățătorii mincinoși. Cei care refuză să accepte descoperirea lui Dumnezeu prin Hristos înțeleg greșit și natura și scopurile Tatălui (vezi comentariul de la Ioan 1,18; Ioan 14,6.9; 2 Corinteni 5,19; compară cu Matei 10,32.33).

1 Ioan 2:23

23. N-are pe Tatăl. Cei care atacaseră poziția lui Hristos s-ar putea să fi considerat că, făcând așa, nu îl detractează în nici un caz pe Tatăl. Apostolul scoate în evidență greșeala lor, declarând că astfel de învățători nu au cu Dumnezeu strânsa părtășie de care considerau că se bucură, și că mărturisirea lor de credință avea să se dovedească zadarnică (vezi comentariul de la 1 Ioan 4,3; compară cu Matei 10,33).

Mărturisește. [„Recunoaște”, KJV]. În KJV ultima jumătate a versetului apare cu litere cursive, deoarece afirmația aceasta nu se găsește în textul grecesc din care a fost tradusă KJV. Totuși, dovezile textuale favorizează păstrarea ei. Construcția frazei se armonizează cu metoda literară a apostolului, de a întări o declarație cu o propoziție negativă sau pozitivă, așa cum ar fi cazul și aici.

1 Ioan 2:24

24. Aceea. Literal, fraza spune: „Cât pentru voi, ce ați auzit de la început în voi să rămână”. În felul acesta, Ioan îl pune în antiteză pe anticrist cu creștinul credincios.

Să rămână. Gr. meno (vezi comentariul de la v. 6), tradus în continuarea acestui verset „rămâne” și „veți rămâne”. Forța exprimării lui Ioan este mai evidentă dacă este folosit de fiecare dată verbul „a rămâne”, transmițând ideea de „a locui”.

De la început. Vezi comentariul de la v. 7. Ioan îi imploră pe cititori să păstreze credința care le fusese încredințată de apostoli sau de colaboratorii lor. Scriitorul îi asigură că dacă fac lucrul acesta vor continua să se bucure de ceea ce pierduseră antihriștii, și anume comuniunea constantă cu Fiul și cu Tatăl. Sfatul acesta este valabil și pentru creștinul de astăzi (vezi comentariul de la Apocalipsa 2,4).

1 Ioan 2:25

25. Făgăduința ... este aceasta. Pentru o construcție asemănătoare, vezi cap. 1,5. Mai întâi este dată asigurarea făgăduinței, și de abia apoi promisiunea propriu-zisă. Cel care a făgăduit este Hristos, prin care sunt date și împlinite toate făgăduințele lui Dumnezeu (2 Corinteni 1,20). Unele din promisiunile cu privire la viața veșnică se găsesc în Evangheliile (Matei 5,1–12; Ioan 3,15–17; 6,47; etc.).

Viața veșnică. Vezi comentariul de la cap. 1,2.

1 Ioan 2:26

26. Aceste lucruri. Adică sfatul din v. 18–25, unde scriitorul avertizează cu privire la antihriști.

Rătăcesc. [„Amăgească”, KJV]. Gr. planao, „a duce în rătăcire” (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,8 și de la Matei 18,12). Construcția din limba greacă face posibil ca a doua jumătate a versetului să poată fi tradusă astfel: „care încearcă să vă ducă în rătăcire”. Nu există dovezi că învățătorii mincinoși au izbutit să-i ducă în rătăcire pe creștinii cărora li se adresa Ioan.

1 Ioan 2:27

27. Ungerea. Gr. chrisma (vezi comentariul de la v. 20, unde este folosit același cuvânt). Este scos în evidență contrastul dintre echipamentul spiritual al credinciosului și uneltirile antihristului (ca în v. 20,24). Urmând metoda lui obișnuită de a-și încuraja turma, apostolul le reamintește de privilegiile lor și admite cu tact că ei se vor dovedi vrednici de moștenirea lor spirituală (compară cu. v. 5, 12–14, 20, 24).

De la El. Adică de la Hristos. În epistola aceasta pronumele „El” și „Lui” se referă în general la Fiul.

Rămâne. Gr. meno (vezi comentariul de la v. 6). Ioan se așteaptă ca Duhul Sfânt să locuiască în inima creștinului și în felul acesta să fie influența care să-i stăpânească viața.

N-aveți trebuință. Darul inițial al Duhului Sfânt și prezența Lui continuă asigură progresul în înțelegerea celor spirituale (Ioan 14,26; 16,13). Atunci credinciosul nu este dependent de învățătura omenească și nici nu e la dispoziția învățătorilor mincinoși. Totuși, el nu trebuie să se sprijine pe conducerea directă din partea Duhului Sfânt, excluzând orice altă sursă, în caz contrar nu Ioan este cel care scrie epistola aceasta.

Ungerea Lui. [„Aceeși ungere”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „ungerea Lui” (vezi comentariul de la v. 20).

Este adevărată. [„Este adevăr”, KJV]. Mai degrabă „este adevărată”, referindu-se la ungerea cu Duhul Sfânt. Învățătura de la început, dată credinciosului înainte de botez, atunci când acesta primește Duhul Sfânt într-un mod special, e mereu adevărată. Nimic din ceea ce va veni mai târziu de la Duhul Sfânt nu va fi în conflict cu învățăturile de bază pe care e zidită credința creștină. S-ar putea ca Domnul să ne descopere mai mult lumină, dar lumina cea nouă va confirma vechile pietre de hotar. Tocmai prin atitudinea față de lumina cea nouă se dă pe față devotamentul poporului lui Dumnezeu față de adevăr și față de ungerea pe care o au de la Hristos (GW 297–300).

Nu este o minciună. Din nou Ioan întărește o afirmație prin negarea opusului ei. Descoperirile de la Duhul Sfânt nu sunt un amestec de eroare.

Rămâneți. [„Veți rămâne”, KJV]. Mai degrabă „rămâneți”, fie ca un imperativ, fie ca o declarație.

În El. Adică în Hristos (vezi v. 28). Construcția grecească a celei de a doua părți a v. 27 este obscură. Apostolul pare să afirme că cei care rămân credincioși învățaturii Duhului, continuă să rămână în comuniune intimă cu Hristos.

1 Ioan 2:28

28. Și acum. Cuvintele acestea marchează concluzia primei părți a epistolei și nu sunt o referire aparte la momentul istoric în care scria Ioan. Ajungând la apogeul raționamentului său, pe temeiul celor scrise în v. 18–27, Ioan face un apel solemn la cititori.

Copilașilor. Gr. teknia (vezi comentariul de la v. 1).

Rămâneți în El. Adică în Hristos. Acesta este un sfat direct de a lua hotărârea recomandată în v. 27, în vederea așteptatei reveniri a lui Isus (vezi comentariul de la v. 18). Numai cei care rămân în Hristos vor fi pregătiți să-L întâmpine la venirea Lui (compară cu Matei 24,13; Ioan 15,6).

Când se va arăta El. Dovezile textuale favorizează exprimarea „dacă Se va arăta”. Nu se dă de înțeles nici o incertitudine (compară cu expresiile „dacă voi fi înălțat”, KJV, și „dacă ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc”, KJV, din Ioan 12,32; 14,3). În altă parte, Ioan subliniază realitatea revenirii lui Hristos (vezi 1 Ioan 3,2; compară cu Ioan 14,1–3; 21,22; Apocalipsa 1,7; 22,12.20), dar recunoaște incertitudinea cu privire la timpul arătării Sale (vezi comentariul de la Matei 24,36–44).

Îndrăzneală. [„Încredere”, KJV]. Gr. parresia, original, „libertate de vorbire”, de unde „îndrăzneală” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 4,13), folosit de Ioan de 13 de ori din cele 31 de ocazii în care apare în Noul Testament. Aici este vorba de o persoană căreia, deoarece a rămas statornică în Hristos, nu îi este teamă să se întâlnească cu El la venirea Sa. Cei care își petrec viața cu Domnul lor, Îl vor saluta la venirea Lui (compară cu Isaia 25,9). Păcătoșii pocăiți Îl vor întâmpina având asigurarea că sunt copiii lui Dumnezeu.

La venirea Lui. Gr. parousia (vezi comentariul de la Matei 24,3), folosit numai aici de către Ioan, dar întâlnit adesea în scrierile lui Pavel (1 Corinteni 15,23; Filipeni 1,26; 1 Tesaloniceni 2,19; etc.), Matei (Matei 24,3.27.37.39), Iacov (Iacov 5,7.8) și Petru (2 Petru 1,16; 3,4.12).

De rușine. Ioan își accentuează din nou ideea prin reluarea declarației, dar la negativ (vezi cap. 1,5.6.8; 2,4.27; etc). Făcând așa, el scoate în evidență atitudinea celor care nu s-au pregătit să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei vor fi umpluți de rușine când vor Îl vor întâlni pe Cel pe care L-au disprețuit și L-au lepădat. Se vor rușina de felul cum L-au tratat pe Mântuitorul și de viața lor păcătoasă. Vor recunoaște că vina pentru pierderea vieții veșnice le aparține în totalitate (vezi comentariul de la Apocalipsa 6,15–17). Dar cei care rămân în Hristos pot privi înainte cu bucurie spre venirea Sa.

1 Ioan 2:29

29. Dacă știți. Folosirea conjuncției „dacă” nu sugerează îndoială sau incertitudine, ci acesta este felul specific al lui Ioan de a imprima adevărul în inima cititorilor săi. În versetul acesta primul cuvânt tradus „știți” este oida, care se referă la cunoașterea intuitivă. Al doilea, ginosko, face referire la cunoașterea obținută prin experiență (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,3; Romani 3,19). În felul acesta apostolul leagă cunoașterea teoretică a credinciosului de cunoașterea practică, ca bază pentru apelul la o viață neprihănită.

El. Nu s-a ajuns la o concluzie cu privire la persoana la care face referire aici, dacă este vorba de Hristos sau de Tatăl. Unii, crezând că prin cuvintele de încheiere, „născut din El”, se poate face referire doar la Tatăl, deoarece Ioan vorbește numai de credincios că e „născut din Dumnezeu” (cap. 3,9; 4,7; 5,1.4.18), pretind aici este vorba de Tatăl. Cu siguranță că nimeni nu va pune la îndoială neprihănirea lui Dumnezeu, iar la urma urmei toți cei răscumparați au fost născuți din El (Ioan 1,13). Dar e la fel de sigur că Ioan a vorbit până acum despre Fiul (1 Ioan 2,25.27.28) și este puțin probabil că el ar face o schimbare bruscă, neanunțată de la Fiul la Tatăl. Hristos este neprihănit și numai prin puterea Lui, în conlucrare cu Duhul Sfânt, este renăscut creștinul. Așa stând lucrurile, se poate ca aici Ioan să se refere, în primul rând, la Fiul.

Neprihănit. Gr. dikaios (vezi comentariul de la Matei 1,19; 1 Ioan 1,1).

Neprihănire. Vezi comentariul de la Matei 5,6. Cel care în mod constant este neprihănit în gânduri, cuvinte, atitudine și fapte, demonstrează că e născut din Dumnezeu, Cel de la care vine orice lucru bun (Matei 7,20; Iacov 1,17). Dacă un astfel de om continuă să-I îngăduie lui Dumnezeu să lucreze în el, i se va da mai multă învățătură, până când va ajunge să umble în lumina deplină a Cerului (Proverbe 4,18; Ioan 7,17; DA 238; GC 528). Totuși unii, pentru o perioadă, sunt în stare să manifeste o aparentă stare de neprihănire, inspirată de iubirea de sine (Matei 6,1–18; 1 Corinteni 13,3; 3T 336; SC 18, 28.29).

Născut din El. Vezi comentariul de la Ioan 1,12.13; 3,3–8.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 CH 374; FE 273; GC 416, 482; MB 104; MH 228; MYP 97; PK 589; SC 64; IT 544; 2T 319, 591; 4T 530; 5T 316; 6T 364

1, 2 AA 552

2 FE 456; TM 220

3 COL 313; DA 396, 409; MB 147; SC 61

3–5COL 144

4 MB 146; PP 73; SC 60; SL 65; 2T 457

4, 5 AA 563; GC 472

5, 6 1T 286

6 AA 339, 559; COL 60; DA 409, 504; PP 372; SC 61; SL 81; 1T 531, 543; 2T 32, 73, 156, 318; 3T 538; 4T 79; 6T 117

7 MB 48

8–11AA 549

9 3T 60

11 MB 92

14 CSW 30; CT 535; FE 191; ML 5; MYP 24; 5T 584

14–171T 498

15 PP 458; 1T 151, 169, 199, 478, 530, 537, 551; 2T 59, 197, 393, 492; 3T 385, 477, 522; 4T 47, 617; 5T 277, 456

15, 16 COL 55; MB 95; ML 71; 1T 551

15–171T 284; 2T 196

16 CD 166; ChS 35; GC 475; 1T 531; 2T 279, 280, 294, 304, 456; 3T 83; 5T 52

17 MB 100; ML 258

22, 23 PP 686

24 TM 169

1 Ioan 3:1

1. Vedeți. [„Priviți”, KJV]. În cap. 2,29 apostolul a introdus ideea nașterii din Dumnezeu. El înțelege că o astfel de naștere e datorată iubirii divine. Acest lucru îl face să cerceteze iubirea divină și felul de purtare pe care ea ar trebui să-l producă în credincios. Acum el îi îndeamnă pe cititori să fie părtași ai unor astfel de gânduri, contemplând iubirea fără seamăn a Tatălui.

Ce. [„Ce fel”, KJV]. Gr. potapos, un interogativ care inițial a însemnat „din ce țară?”, dar cu timpul a ajuns să însemne „ce fel de?” sau „ce calitate?”, adesea implicând o uimire admirativă (compară cu Matei 8,27; Marcu 13,1; Luca 1,29). Contemplând înălțimea și adâncimea incomensurabile ale iubirii divine, Ioan este absorbit și uimit.

Dragoste. Gr. agape (vezi comentariul de la 1 Corinteni 13,1; compară cu cel de la Matei 5,43.44), un cuvânt care e folosit numai de 9 ori în cele patru Evanghelii, dar de peste 100 de ori în restul Noului Testament. Ioan folosește substantivul agape și verbul înrudit, agapao, „a iubi” nu mai puțin de 46 de ori în epistola aceasta. El este atât de captivat de măreția iubirii divine încât tema aceasta îi umple inima, așa cum ar trebui să umple inima tuturor creștinilor.

Ne-a arătat. [„Ne-a oferit”, KJV]. Gr. didomi, „a da”. Folosirea timpului trecut scoate în evidență faptul că acțiunea este încheiată, dar rezultatele ei sunt în desfășurare. Nimic nu poate schimba faptul că Dumnezeu Și-a revărsat iubirea asupra omenirii, în general, și asupra copiilor Săi spirituali, în particular. Oamenii pot răspunde acestei iubiri sau o pot trata cu dispreț, dar în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, El a turnat-o irevocabil asupra făpturilor Sale.

Tatăl. Folosirea acestui termen legat de familie precede, firește, expresia „copii ai lui Dumnezeu”.

Numim. [„Să fim chemați”, KJV]. Deși acest verb s-ar putea să nu se refere la chemarea divină, în sensul ei paulin (Romani 8,28–30), el este o referire clară la actul îndurător al lui Dumnezeu de a-i primi pe păcătoși în familia Sa și de a-i numi copii ai Săi.

Copii ai lui Dumnezeu. [„Fii ai lui Dumnezeu”, KJV]. Vezi comentariul de la Ioan s1,12. Dovezile textuale favorizează adăugarea propoziției „și suntem” (ca în traducerea Cornilescu). Aceste cuvinte suplimentare, în armonie cu stilul lui Ioan (compară cu 1 Ioan 1,2), subliniază realitatea calității de fii, care există nu numai în mintea lui Dumnezeu, dar și în viața credincioșilor.

[„De aceea”, KJV]. Literal, „prin aceasta” sau „din cauza aceasta”, făcând referire înapoi, la calitatea de fii, motivul pentru care lumea nu-l recunoaște pe creștin, și înainte, la declarația că lumea nu L-a cunoscut pe Dumnezeu.

Lumea. Aici fiind vorba de cei care I se opun lui Dumnezeu (vezi comentariul de la cap. 2,15).

Cunoaște. Gr. ginosko (vezi comentariul de la cap. 2,29). Fraza aceasta poate fi parafrazată astfel: „lumea nu ne recunoaște, deoarece niciodată nu L-a cunoscut pe Dumnezeu”. Oamenii lumesci au refuzat să-L cunoască pe Tatăl și firește că nu pot sau nu vreau să-i recunoască pe cei pe care Dumnezeu îi numește copii ai Săi. Cu cât copiii lui Dumnezeu reflectă mai mult caracterul Său, cu atât mai mult vor ațâța mânia celor care au respins iubirea Lui. Deși necredincioșii au toate motivele să-i iubească pe creștini, datorită vieții lor pline de bunătate și cinste, aceștia nu ar trebui să fie surprinși că, dimpotrivă, sunt urâți (compară cu Matei 5,10–12; 10,16–18).

1 Ioan 3:2

2. Prea iubiților. O formulă potrivită de adresare, deoarece Ioan vorbește despre iubire. El folosește frecvent acest cuvânt de-a lungul epistolei sale (v. 21; cap. 4,1.7.11).

Acum. Acum, deși suntem încă nedesăvârșiți, încă mai cădem în păcat și nu suntem încă modelați după chipul Tatălui, se spune că suntem „copii ai lui Dumnezeu” (vezi comentariul de la Matei 5,48). Lucrul acesta este posibil și adevărat, deoarece am fost primiți de Cel prea iubit și, prin Reprezentatul nostru, suntem considerați ca fiind deja în cer (Efeseni 1,5–7; 2,4–6). Neprihănirea Sa a fost acceptată în locul păcătoșeniei noastre (PP 431) și stăm înaintea Tatălui pe deplin îmbrăcați în Hristos, astfel încât noi înșine nu mai suntem văzuți (COL 311, 312).

Arăta. [„Apare”, KJV]. Literal, propoziția spune: „încă nu este dat pe față” (vezi comentariul de la cap. 2,28). Apostolul arată că el socotește desăvârșirea finală a caracterului și a trupului ca fiind sigură.

Încă. O astfel de schimbare este încă în viitor (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,51.52; Filipeni 3,20.21).

Când Se va arăta El. Sau „când se va da pe față”. Versiunea greacă permite în ambele exprimări. Amândouă sunt acceptabile din punct de vedere teologic, deoarece se referă la același timp. Vezi comentariul de la cap. 2,28.

Ca El. Aceste cuvinte atrag atenția asupra împlinirii planului lui Dumnezeu pentru omul căzut – refacerea chipului divin. Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu (vezi Genesa 1,26), dar păcatul a distrus această asemănare. Intenția lui Dumnezeu este de a o reface, dându-i omului biruință asupra păcatului și asupra oricărei ispite (vezi comentariul de la Romani 8,29; Coloseni 3,10; vezi DA 37, 38, 391, 827; COL 194). Restaurarea chipului divin va fi încheiată la a doua venire (1 Corinteni 15,51–53; Filipeni 3,20.21).

Pentru că Îl vom vedea. Când Hristos a trăit pe pământ numai cei iluminați spiritual au înțeles divinitatea Sa (Matei 16,17). De aceeași maturitate spirituală trebuie să dea dovadă și cei care Îl vor vedea pe Hristos în ziua de pe urmă.

Așa cum este. Sau „chiar așa cum este”. Cei care L-au văzut pe Isus din Nazaret nu L-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu așa cum este El, deoarece slava Sa dumnezeiască era acoperită de natura umană (DA 43). Dar când va veni a doua oară, El se va arăta în slava Sa (Matei 25,31) și cei care Îl vor privi vor vedea adevărata Lui splendoare.

1 Ioan 3:3

3. Are nădejdea aceasta. Scriitorul nu se referă la cei care de-abia nădăjduiesc în arătarea Mântuitorului, ci la credinciosul a cărui credință în revenirea lui Hristos este puternică.

În El. Sau „cu privire la El”, adică la Hristos. Ioan vorbește în primul rând despre speranța care este centrată în Isus, nu despre nădejdea care există în cel care speră.

Se curățește. Gr. hagnizo, „a curăți de întinăciune”, „a purifica”. Cuvântul este folosit atât cu privire la curățirea ceremonială, cât și cu privire la cea morală (Ioan 11,55; Faptele Apostolilor 21,24.26; 24,18; Iacov 4,8; 1 Petru 1,22). Omul păcătos nu se poate curăți singur. El e vândut păcatului și cu totul dependent de Mântuitorul în ceea ce privește curățirea (Ieremia 17,9; Ioan 3,3; 15,4.5; Romani 8,7). Cu toate acestea,

există ceva pe care omul, cu ajutor divin, trebuie să facă pentru sine (vezi comentariul de la Filipeni 2,12.13). Lucrarea aceasta cere veghe și rugăciune serioase (Efeseni 6,13–18; Coloseni 4,2; Apocalipsa 3,3). Lucrul cel mai important pentru care trebuie să se lupte creștinul este a păstra credința în biruința pe care Hristos a câștigat-o pentru el și a trăi crezând că harul Său este suficient pentru a ne da puterea de a birui orice încercare (Galateni 2,20; Filipeni 4,13; SC 47, 38; MH 159). Prin declarația sa cu privire la curăție, Ioan respinge învățătura gnosticilor, cum că nădejdea creștină poate fi păstrată fără a avea legătură cu moralitatea persoanei în cauză. Toți cei care doresc cu adevărat să-L vadă pe Hristos se vor strădui să ajungă curați.

După cum El este curat. Creștinul trebuie să atingă nivelul de curăție pe care l-a atins Hristos (vezi comentariul de la Filipeni 3,8–15). El a câștigat biruința asupra tuturor ispitelor (vezi comentariul de la Ioan 8,41; 2 Corinteni 5,21; 1 Petru 3,22) și a făcut cu puțință pentru toți oamenii să trăiască o viață de biruință (vezi comentariul de la Matei 1,21; Romani 7,24.25; 8,1.2; 1 Ioan 1,9).

1 Ioan 3:4

4. Oricine. Ioan afirmă opusul atât pentru a completa afirmația anterioară cât și pentru a o confirma. Toți cei care au această nădejde se curăță; toți cei care fac păcat, fac și fărădelege.

Păcat. Gr. hamartia, „greșire a țintei”, „faptă rea”, „un păcat”, de la hamartano, „a nu atinge ținta”, „a greși”, „a face ceva rău”, „a merge greșit”, „a păcătui”. Este un cuvânt folosit în Biblie pentru actul de abatere de la Legea lui Dumnezeu, de violare a legii morale. Într-un sens mai restrâns, hamartia este călcarea legii morale date de Dumnezeu. Cuvântul poate să se refere și la principiul și puterea care îl fac pe om să săvârșească păcatul (vezi comentariul de la Romani 5,12), dar este clar că aici Ioan se referă la fapta rea în sine.

Literal, versiunea greacă spune: „păcatul”. Nu reiese însă că Ioan se referă la un anumit păcat și nici contextul nu identifică „păcatul”, dar folosirea articolului hotărât sugerează că scriitorul vorbește despre toate tipurile de păcat ca un singur păcat, păcatul care dă naștere despărțirii dintre Dumnezeu și om (compară cu Isaia 59,2).

Face și fărădelegea. [„Calcă și legea”, KJV]. Literal, „și fărădelege face”. Expresia din KJV este mai degrabă o traducere liberă a textului grecesc. Cuvântul „fărădelege” este traducerea grecescului anomia („lipsa conformării cu legea”, „nelegiuire”), alcătuit din a-, „fără”, și nomos, „lege” (vezi comentariul de la Matei 7,23; Romani 6,19; 2 Tesaloniceni 2,3.7). Legând anomia cu hamartia, apostolul scoate în evidență strânsa legătură dintre păcat și fărădelege. Cu limpezimea obișnuită exprimării sale, el face legătura asta de două ori mai clară, reafirmând-o în declarația care urmează.

Și păcatul este fărădelege. [„Deoarece păcatul este călcarea legii”, KJV]. Literal, „și păcatul este fărădelege”. Articulația hotărâtă a fiecărui substantiv le face interschimbabile: orice păcat este fărădelege și orice fărădelege este păcat. În felul său simplu și pătrunzător, Ioan descoperă adevăratul caracter al păcatului. El declară că păcatul este o nesocotire a legii lui Dumnezeu. Pentru definiții ale „legii”, vezi comentariul de la Proverbe 3,1; Matei 5,17; Romani 2,12; 3,19. Dumnezeu a dat legi pentru a-i conduce pe oameni, pentru a-i face să se bucure pe deplin de viață, pentru a-i izbăvi de rău și pentru a-i călăuzi spre bine (vezi comentariul de la Exodul 20,1).

Legea divină este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Isus a venit pentru a le descoperi oamenilor caracterul Tatălui Său. Așadar El este legea detaliată și demonstrată. Cine vrea să trăiască în armonie cu Legea lui Dumnezeu trebuie să privească la Isus și să imite viața Sa. Legea ar putea fi rezumată în cuvintele: „fii ca Dumnezeu” sau „fii ca Isus”. Transformarea caracterului oamenilor după chipul divin este scopul principal al planului de mântuire. Legea descoperă caracterul lui Dumnezeu și al lui Hristos: planul de mântuire oferă har care dă putere pentru transpunerea în viață a fiecărei virtuți.

1 Ioan 3:5

5. Știți. Ioan apelează din nou la cunoștințele pe care le au cititorii cu privire la planul de mântuire (vezi comentariul de la cap. 2,12–14.20.27).

S-a arătat. Gr. phaneroo, „a descoperi”, „a face cunoscut”; iar la pasiv, „a deveni vizibil”, „a ajunge

cunoscut”, „a fi revelat”. În v. 2 și la cap. 2,28 cuvântul phaneroo este folosit cu privire la a doua venire a lui Hristos, dar aici el este aplicat la întrupare.

Să ia. Gr. airo (vezi comentariul de la Ioan 1,25). Aici apostolul se referă la scopul principal al venirii lui Hristos, mântuirea oamenilor din păcat (vezi comentariul de la Matei 1,21). Se poate considera că scopul acesta a fost împlinit fie prin: (1) faptul că Hristos a purtat păcatul într-un sens ispășitor, fie prin (2) faptul că El a distrus păcatul. Ambele interpretări sunt valabile, întrucât El îndeplinește prima parte pentru a fi în stare să o realizeze și pe a doua. Procedând astfel Mântuitorul îndepărtează nelegiuirea, a cărei expresie este păcatul, și îl izbăvește pe om de călcarea legii lui Dumnezeu. Însă Hristos va îndepărta numai păcatul celor care doresc să fie eliberați de el.

Ținând cont de cadrul în care face Ioan această afirmație, trebuie observat faptul că Hristos S-a arătat pentru a lua păcatul, nu pentru a îndepărta legea. Gnosticii susțineau că restricțiile legii erau înlăturate în dreptul lor; dar Ioan știe că Hristos a păstrat legea, în timp ce a îndepărtat călcarea ei (vezi comentariul de la Matei 5,17–19; Romani 3,31).

Păcatele. [„Păcatele noastre”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea cuvântului „noastre”. Această omitere nu afectează înțelesul fundamental al cuvintelor lui Ioan, dar adăugarea cuvântului „noastre” dă mai multă forță personală soliei și arată că apostolul nu vorbește despre păcat în general, ci despre păcatul creștinului, în mod individual.

În El nu este păcat. Literal, „păcat în El nu este”. În Hristos nu există nici principiul, nici actul păcatului. Ioan folosește timpul prezent pentru a accentua ideea că păcatul n-a avut niciodată loc în viața lui Hristos, fie pe pământ, fie în cer. Isus a fost ispitit, dar ispita în sine nu întinează. Un om este întinat numai când cedează ispitei. Mântuitorul nostru Și-a dat seama de ispitele care-L asaltau din toate părțile (Evrei 4,15), dar niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu a permis gândurilor Sale să se împotrivescă voinței Tatălui. Păcatul Îl înconjură fără încetare. L-a chinuit toată viața, dar n-a găsit ecou în El (Ioan 14,30). El a rămas neatins de păcat. Cel fără păcat a fost făcut păcat pentru noi (vezi comentariul de la 2 Corinteni 5,21). A fost socotit călcător al legii (Isaia 53,12) și tratat ca cel mai ticălos dintre păcătoși, dar nu din cauza vreunui păcat al Său.

1 Ioan 3:6

6. Oricine rămâne. Aceasta este încă una din declarațiile categorice ale lui Ioan (vezi cap. 2,23; 3,4.9.15; 4,15; 5,1). Verbul „rămâne” poate sugera dorința activă de a rămâne în legătură cu Hristos. Forma verbului din versiunea greacă arată continuitate – oricine continuă să rămână.

Nu păcătuiește. Sau „nu continuă să păcătuiască” sau „nu păcătuiește în mod obișnuit”, așa cum dă de înțeles verbul în grecește. Aici apostolul vorbește despre păcatul care a devenit obicei, nu despre greșeli ocazionale, pe care orice creștin e înclinat să le facă (vezi comentariul de la cap. 2,1). Ioan știe că toți creștinii sunt ademiniți la păcat (cap. 1,8.10), dar el cunoaște și leacul pentru astfel de greșeli (cap. 1,9; 2,1). Aici el vorbește despre starea ideală la care poate ajunge cineva care obișnuiește să rămână în prezența protectoare a Mântuitorului cel sfânt.

Oricine păcătuiește. Adică oricine este obișnuit să păcătuiască (vezi mai sus, la „oricine rămâne”). Ioan se referă la cel care de obicei păcătuiește, la cel care continuă să practice păcatul.

Nu L-a văzut. Cel care continuă să păcătuiască demonstrează că nu Îl mai vede pe Isus ca la început.

Nu L-a cunoscut. Vezi comentariul de la cap. 2,3.

1 Ioan 3:7

7. Copilașilor. Vezi comentariul de la cap. 2,1.

Înșele. Gr. planaō, „a duce în rătăcire” (vezi comentariul de la Matei 18,12). Gnosticii încercaseră să-i ducă în rătăcire pe cititorii epistolei lui Ioan (vezi Introducerea, tema), mai ales cu privire la nevoia de neprihănire în viața creștinului. Gnosticismul promova indiferența față de păcat și susținea norme de conduită care erau mult inferioare celor trasate de Ioan în versetul anterior (cap. 3,6).

Trăiește în neprihănire. Vezi comentariul de la cap. 2,29.

Este neprihănit. Cu siguranță că aici se face referire la Hristos (vezi comentariul de la cap. 2,29). Hristos este sursa neprihănitii noastre (vezi comentariul de la Ieremia 23,6; Romani 3,22; Filipeni 3,9), iar cel care rămâne mereu în Hristos va avea un caracter asemănător cu al Său.

1 Ioan 3:8

8. Păcătuiește. Vezi comentariul de la v. 4.

De la Diavolul. Adică este un copil al diavolului și face voia acestuia (compară cu Ioan 8,44).

De la început. Expresia aceasta se poate referi fie la: (1) începutul opoziției diavolului față de Dumnezeu, adică la începutul răzvrătirii sale, moment de la care a continuat să păcătuiască, fie la (2) timpul când i-a ispitit pe Adam și Eva, adică de la căderea omului, moment de la care la care a păcătuit fără încetare și i-a dus și pe alții în păcat. Vezi comentariul de la cap. 1,1.

Fiul lui Dumnezeu. Deși aceasta este prima dată când este folosit acest titlu în epistola aceasta, Ioan recunoscuse deja că Hristos este Fiul lui Dumnezeu (cap. 1,3.7; 2,22–24) și continuă să facă lucrul acesta (cap. 3,23; 4,9.10.14), iar în cap. 4,15; 5,5.10.13.20 face încă multe alte referi la „Fiul lui Dumnezeu”. În ce privește calitatea lui Hristos de Fiul al lui Dumnezeu, vezi comentariul de la Matei 1,1; Luca 1,35; Ioan 1,1.14; vezi Nota Suplimentară de la Ioan 1.

S-a arătat. Gr. phaneroo (vezi comentariul de la v. 5). Este vorba de întrupare și este implicită pre existența lui Hristos ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Mica 5,2; Ioan 1,1–3; vezi Vol. V, p. 917). Dar aici Ioan nu este preocupat de stabilirea naturii lui Hristos. El vrea să arate scopul care L-a determinat pe Fiul lui Dumnezeu să fie „făcut trup”.

Ca să. [„Cu scopul de a”, KJV]. Scopul face parte din „planul veșnic” al lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Efeseni 3,11).

Nimicească. Gr. luo, „a slăbi”, „a elibera”, „a dizolva”, de unde „a dezmembra”, „a distruge”. Compară cu folosirea lui luo în Matei 5,19; Ioan 2,19; 5,18; 7,23; etc.

Lucrările Diavolului. „Lucrările” acestea cuprind tot răul pe care Satana l-a săvârșit în lume și în natura creată de Dumnezeu, dar poate fi vorba mai ales de păcatele pe care diavolul le-a adus în viața oamenilor. Hristos a venit ca să-i elibereze pe oameni din robia păcatului (vezi comentariul de la Matei 1,21) și, în felul acesta, să contracareze lucrarea celui rău.

1 Ioan 3:9

9. Oricine. Din nou apostolul folosește cuvântul acesta cuprinzător (vezi comentariul de la Ioan 3,16; 1 Ioan 3,4.6). Ceea ce spune el se aplică tuturor celor „născuți din Dumnezeu”.

Născut din Dumnezeu. Vezi comentariul de la cap. 2,29. Dar aici, spre deosebire de cap. 2, 29, nu este nici o îndoială că scriitorul vorbește despre nașterea din Tatăl. Ioan este singurul autor al Noului Testament care vorbește despre faptul că suntem „născuți din Dumnezeu” (Ioan 1,13, 1 Ioan 4,7; 5,1.4.18). Forma verbului din versiunea greacă arată că este vorba de cei care au fost născuți din Dumnezeu și care continuă să fie copiii Săi. Astfel, el îl include pe fiecare creștin care nu s-a întors în lume și astfel nu L-a tăgăduit pe Domnul care l-a răscumpărat.

Nu păcătuiește. [„Nu săvârșește păcat”, KJV]. Adică nu continuă să păcătuiască sau nu păcătuiește în mod obișnuit (vezi comentariul de la v. 6, unde în limba greacă verbul are aceeași formă). Apostolul îi caracterizează astfel pe toți cei care au fost născuți din Dumnezeu. Ei au fost născuți din nou, natura lor e schimbată și ei se asemănă cu Tatăl lor ceresc (vezi comentariul de la Ioan 3,3–5; 1 Ioan 3,1). Acum ei urăsc păcatul, pe care îl iubeau, și iubesc neprihănirea, pe care o disprețuiau (vezi comentariul de la Romani 6,2.6; 7,14.15). Astfel de oameni nu mai sunt sclavi ai vechilor lor păcate, ei nu mai comit în mod obișnuit vechile greșeli. Puterea dumnezeiască le-a dat biruință asupra slăbiciunilor și este gata să-i ajute să biruiască alte

păcate, de care nu fuseseră până atunci conștienți.

Sămânța Lui. Adică sămânța lui Dumnezeu, „principiul divin al vieții” (Vincent), care, sădit într-un păcătos, aduce la viață omul cel nou, pe creștin. Această „sămânță” divină rămâne în omul cu adevărat convertit, îi oferă energie spirituală și îl face în stare să reziste cu succes păcatului. În felul acesta, Ioan are încredere că Dumnezeu îl poate face pe creștin biruitor asupra păcatului. Pentru că puterea dumnezeiască lucrează în sufletul său, creștinul încetează să mai păcătuiască.

Nu poate păcătui. Sau „nu e în stare să continue să mai păcătuiască” sau „nu e în stare să continue să păcătuiască în mod obișnuit”. Asta nu înseamnă incapacitatea creștinului de a mai comite vreo faptă greșită. Dacă ar fi incapabil să păcătuiască, n-ar exista nici o virtute în faptul că e fără păcat și nici nu ar putea să-și dezvolte caracterul. Ioan a dat deja de înțeles că și creștinul face uneori greșeli (vezi comentariul de la cap. 2,1). Pasajul arată că, fiind născut din Dumnezeu și având în el puterea dătătoare de viață a Acestuia, creștinul nu poate să continue vechea sa viață de păcat. El are acum idealuri neprihănite, care au fost sădite în sufletul său prin nașterea din nou.

1 Ioan 3:10

10. Prin aceasta. Cu versetul acesta Ioan începe o nouă secțiune a epistolei sale (v. 10–18). El face această tranziție treptat, vorbind despre „copiii lui Dumnezeu”, adică cei care sunt născuți din Dumnezeu, despre care a vorbit deja de la cap. 2,29 până la 3,9. Acum el arată că acești copii ai lui Dumnezeu se vor iubi unii pe alții, în timp ce aceia care aparțin diavolului vor îi vor urî pe frații lor.

Se cunosc. [„Se dau pe față”, KJV]. Adică se dau pe față pentru oameni, deoarece Dumnezeu n-are nevoie să fie informat cu privire la caracterul propriilor Săi copii și îi cunoaște pe cei care nu-I aparțin.

Copiii lui Dumnezeu. Aici Ioan se referă la cei care au fost născuți din Dumnezeu (vezi comentariul de la v. 9; compară cu cel de la Ioan 1,12).

Copiii diavolului. Vezi comentariul de la v. 8.

Nu trăiește în neprihănire. Aici Ioan afirmă opusul adevărului prezentat anterior: „oricine trăiește în neprihănire este născut din El” (vezi cap. 2,29). Dacă afirmativul este adevărat, atunci și negativul este. Nu există teren neutru în comportament: acela care „nu trăiește în neprihănire” face răul și prin aceasta demonstrează că nu este „din Dumnezeu”, ci în comportamentul său se lasă condus de diavol.

Nu iubește. Învățătorii gnostici (vezi Introducerea, tema) se credeau aleși, dar nu manifestau iubire față de semenii lor. Ioan arată acum că adevăratul creștin nu poate să nu-și iubească fratele.

1 Ioan 3:11

11. Vestirea ... este aceasta. [„Aceasta este solia”, KJV]. Vezi comentariul de la cap. 1,5, unde Ioan își enunță prima sa solie, care se ocupă de natura lui Dumnezeu. Acum trece la natura creștinului și învață că ea trebuie să se bazeze pe iubire. El a abordat deja acest subiect în cap. 2,7–11, dar aici îl reafirmă în termeni și mai preciși.

De la început. Vezi comentariul de la cap. 2,7. Expresia s-ar putea referi aici la începutul experienței creștinului sau la începutul predicării Evangheliei.

Să ne iubim unii pe alții. Aceasta este solia pe care o transmite Ioan cititorilor. Ea este acea „poruncă nouă” dată de Hristos urmașilor Săi (vezi comentariul de la Ioan 13,34.35). Importanța ei este mai presus de orice îndoială, iar biserica ar trebui să o pună pe primul loc între standardele ei, astfel încât fiecare membru să își poată da seama că una dintre primele sale datorii este de a cultiva și de a exprima o iubire practică, sinceră pentru frații săi.

1 Ioan 3:12

12. Cain. Aici este singurul loc din epistola aceasta unde se face referire directă la un incident din Vechiul Testament. Ioan îl prezintă pe Cain ca un exemplu concludent în privința lipsei de iubire frățească. Se poate observa că istoricitate uciderii lui Abel de către Cain nu este pusă la îndoială: apostolul acceptă că

relatarea din Genesa este autentică și analizează cauzele faptei lui Cain (vezi comentariul de la Genesa 4,8–15).

De la cel rău. Cain a dovedit că este un fiu al diavolului, la fel cum un creștin poate dovedi că este copilul lui Dumnezeu (vezi comentariul de la v. 10).

A ucis. Gr. sphazo, „a omorî”, „a măcelări”, „a sacrifica”. Cuvântul acesta apare în Noul Testament numai aici și în Apocalipsa (cap. 5,6; 6,4; etc).

Pentru ce? Literal, „din care pricină?” Cu întrebarea aceasta Ioan caută să-i stimuleze pe cititori să cerceteze motivele care au stat în spatele uciderii lui Abel de către Cain și introduce o explicație a urii pe care lumea o manifestă față de creștin (v. 13).

Faptele lui erau rele. Cuvintele acestea sunt un comentariu inspirat al scenei descrise în Genesa 4,1–15. Ioan privește dincolo de aparențele evenimentului și observă că adevărata cauză a urii și a geloziei lui Cain față de Abel a fost contrastul dintre „faptele” celor lor (vezi comentariul de la Evrei 11,4). Faptele, care își au izvorul în gândurile oamenilor, arată caracterul, și reiese că adevărata natură a lui Cain s-a dat pe față înainte de actul culminant al uciderii. Abel nu avea nici o greșeală care să scuze sau să explice fapta abominabilă a lui Cain. Ascultarea smerită față de Dumnezeu, de care a dat dovadă Abel, a trezit ura și invidia fratelui său. Unica jignire pe care i-a adus-o Abel era neprihănirea lui. În conștiința sa Cain se simțea condamnat, și s-a văzut pus față în față cu alegerea de a-și recunoaște păcatul sau de a-l ucide pe Abel, care-l făcea să fie conștient de păcătoșenia lui (PP 74). La fel s-a întâmplat și cu liderii religioși evrei atunci când l-au condamnat pe Isus la moarte.

1 Ioan 3:13

13. Nu vă mirați. Având în vedere ura celor nelegiuți față de cei neprihăniți, cititorii acestei epistole nu aveau vreun motiv să fie surprinși de ura pe care o aveau de întâmpinat din partea contemporanilor.

Fraților. [„Frații mei”, KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea cuvântului „mei”. Se poate că Ioan scoate în evidență suferința comună de care are parte, împreună cu cititorii, din cauza persecuției.

Urăște. Vezi comentariul de la Ioan 15,18–25.

Lumea. Vezi comentariul de la cap. 2,15.

1 Ioan 3:14

14. Noi știm. În acord cu interesele comune sugerate în v. 13, Ioan se include în rândul cititorilor și continuă să facă așa (compară cu v. 16, 18, 19; etc.). Creștinii cunosc unele lucruri pe care cei necredincioși nu le știu, și care îi poate întări și călăuzi într-o purtare evlavioasă constantă. Natura acestei cunoașteri este explicată în propoziția următoare.

Am trecut. Gr. metabaino, „a trece [de la un loc la altul]”, „a muta”, „a pleca”. Forma verbului din greacă arată că Ioan se referă la cei care trecuseră la o nouă experiență și rămăseseră acolo, ca imigranți așezați definitiv în țara pe care au ales-o.

Din moarte la viață. Literal, „de la moarte la viață”. Prezența articolului hotărât (în original) lângă „moarte” și „viață” arată că aceste două stări sunt două târâmuri diferite, iar oamenii se pot afla fie în unul, fie în altul. De la natură, toți oamenii sunt cetățeni ai împărăției morții (Efeseni 2,1–3), dar creștinul, ca rezultat al darului divin, a trecut în împărăția vieții veșnice (1 Ioan 5,11.12; vezi comentariul de la cap. 3,2).

Iubim pe frați. În timp ce îndemnul „să ne iubim unii pe alții” este destul de frecvent în Noul Testament (Ioan 13,34; 1 Petru 1,22; 1 Ioan 3,11; etc.), propoziția „iubim pe frați” apare numai aici și poate primi multe interpretări. Cei care au trecut de la moarte la viață nu-și manifestă afecțiunea doar într-un cerc restrâns, de cunoștințe, ci își extind iubirea la toți frații de credință (vezi comentariul de la 1 Petru 2,17). Făcând așa ei dovedesc că au părăsit lumea morții și au intrat în împărăția vieții veșnice. Ei au început deja să exercite virtuțile care le vor aparține veșnic, care sunt fundamentale pentru împărăția cerului. Ca să poată fi în armonie cu principiile împărăției pentru care se pregătește, este foarte important pentru creștin să-și

iubească frații,.

Nu iubește. Dovezile textuale favorizează omiterea cuvintelor „pe fratele său”, lăsând doar afirmația mai generală, „cine nu iubește, rămâne în moarte”. Aceasta include, firește, pe cei care nu-i iubesc pe frații lor. Lipsa iubirii arată că persoana respectivă este încă moartă în păcat. Propoziția este un exemplu al obiceiului apostolului de a relua o afirmație printr-o negație (vezi comentariul de la cap. 1,5). Dacă iubirea de frați dovedește posedarea vieții veșnice, lipsa acestei iubiri dovedește că persoana încă nu a trecut „la viață”, ci rămâne în acea „moarte” din care alții au fost izbăviți.

1 Ioan 3:15

15. Oricine. Vezi comentariul de la v. 9. Ioan e atât de sigur de corectitudinea analizei sale încât poate folosi acest cuvânt știind că este cu totul adevărat.

Urăște. Comparația cu v. 14 arată că „a urî” este sinonim cu „a nu iubi”. Lipsa iubirii marchează prezența urii. Este evident că pentru Dumnezeu nu există teren neutru.

Ucigaș. Gr. anthropoktonos, literal „ucigaș de oameni”. În Noul Testament cuvântul acesta apare numai aici și la Ioan 8,44. Apostolul arată într-un mod impresionant care este rezultatul final al urii. În afară de violența fizică, ce curmă viața unui om, mai sunt și alte căi de a-l ucide. Calomnia îl poate descuraja atât de tare încât să-l împiedice să-și dezvolte pe deplin însușirile înnăscute, și astfel este distrusă o parte din viața pe care ar fi putut să o trăiască. Însăși conștiința faptului că sunt în dizgrația unor membri importanți ai bisericii e de ajuns pentru a stinge ardoarea unora și poate chiar să îi facă să-și piardă credința în Hristos și astfel să moară spiritual.

Știți. Scriitorul apelează aici la cea ce este de la sine înțeles. Nu este nevoie de multe cunoștințe teologice pentru a ști că un ucigaș nu este un candidat potrivit pentru viața veșnică. Dacă erau necesare dovezi biblice, atunci Mântuitorul explicase că uciderea și-a avut obârșia în diavolul (Ioan 8,44), iar Pavel scrisese că cei care sunt vinovați de omor nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu (Galateni 5,21). Asta nu înseamnă că uciderea și ura sunt păcate de neiertat, ci că nu putem intra în viață dacă săvârșim în continuare astfel de păcate. Putem fi spălați de orice păcat (vezi 1 Ioan 1,9).

Rămânând în el. Viața veșnică rămâne în noi doar când Hristos locuiește în inimă. Dar El nu poate locui în inima care e plină de ură, iar „cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (cap. 5,11.12).

1 Ioan 3:16

16. Am cunoscut ... prin aceea. Literal, „în aceasta am cunoscut” (vezi comentariul de la cap. 2,3; 3,10). Deși la convertire omul află într-un mod deosebit despre iubirea lui Dumnezeu, cu trecerea timpului el începe să o înțeleagă tot mai bine.

Dragostea Lui. [„Dragostea lui Dumnezeu”, KJV]. Literal, „dragostea”; în versiunea greacă nu apar cuvintele „lui Dumnezeu”. Nu e nevoie de o descriere mai detaliată a dragostei, deoarece jertfa lui Hristos a descoperit că iubirea adevărată este de origine divină.

A dat. Vezi Ioan 10,11.17.18.

Viața. Gr. psuche (vezi comentariul de la Matei 10,28).

Pentru noi. El, Împăratul universului, și-a dat viața Sa neprețuit de scumpă pentru păcătoșii mizerabili. De-a lungul veșniciei, gestul lui Dumnezeu de a-L da pe Fiul Său (Ioan 3,16) va continua să ne învețe tot mai mult despre adâncimile iubirii nemărginite (MH 466).

Noi. În versiunea greacă folosirea pronumelui este emfatică.

Trebuie. Gr. opheilo (vezi comentariul de la cap. 2,6). Noi, care am fost răscumpărați prin jertfa Mântuitorului, avem obligația morală să fim gata să urmăm exemplul Său, dându-ne chiar și viața.

Pentru frați. Sau „în locul fraților”. Ioan îi încurajează pe cititori să cultive iubirea care, atunci când e

necesar, este dispusă să aducă sacrificiul suprem (Ioan 13,37; 15,13). Hristos a mers mult mai departe. Cei pentru care a murit El nu erau pe atunci „frați”, ci vrăjmași (vezi comentariul de la Romani 5,8).

1 Ioan 3:17

17. Dar. Ioan trece de la moartea pentru frați la sacrificiile mai mici, care se cer mai des de la noi, și anume ajutorul pentru frații în nevoie.

Bogățiile lumii acesteia. Literal, „mijloacele de existență ale lumii”. Cuvântul tradus „bogății” (bios, vezi comentariul de la cap. 2,16) desemnează mijloacele de întreținere, mai mult strictul necesar decât obiecte de lux. Faptul că ele aparțin lumii nu înseamnă că sunt rele, ci că sunt legate de lumea aceasta.

Vede.Gr. theoreo, „a fi spectator”, „a observa”, „a-și da seama”. Compară cu folosirea cuvântului la Marcu 15,40; Luca 23,35. Ceea ce face sau refuză să facă fratele egoist este rezultat acțiunii deliberate, nu al necugetării. El are de-ajuns pentru a-și împlini nevoile și își dă bine seama că fratele său de credință are puțin sau nu are nimic.

Inima. [„Măruntaiele”, KJV]. Vezi comentariul de la 2 Corinteni 6,12; Filipeni 1,8. Măruntaiele, împreună cu inima, erau considerate sediul celor mai puternice emoții. Expresia cea mai potrivită este „își închide inima”.

Față de el. Ioan își imaginează un creștin care intenționat îi întoarce spatele fratelui său în nevoie.

Cum? Cum se poate spune că iubirea lui Dumnezeu rămâne în cineva care, în egoismului lui, este indiferent față de nevoile altuia? Dacă nu este iubire, atunci Hristos nu locuiește în inimă. Așadar creștinul cu numele nu are viața veșnică.

1 Ioan 3:18

18. Copilașilor. Gr. teknia (vezi comentariul de la cap. 2,1).

Să nu iubim. E posibil un sens continuu al acestei expresii: „să nu mai iubim”, ca și cum cititorii iubeau de fapt numai cu vorba și trebuiau să înceteze să se mai prefacă. Dar este mai probabil că apostolul face un simplu apel ca frații săi să practice adevărata iubire și să evite atitudinea ipocrită despre care vorbește în v. 17.

Cu vorba. Nu e rău a iubi cu vorba. Dacă obiectul iubirii nu are nevoie de ajutor practic, iubirea exprimată prin cuvinte bine alese este vrednică de laudă. Dar Ioan descurajează iubirea care se limitează la cuvinte atunci când sunt necesare faptele. Compară cu Iacov 2,15.16.

Cu fapta și cu adevărul. Sunt unii care fac fapte bune fără să simtă dragoste adevărată pentru cei pe care îi ajută. Se poate că ei acționează numai dintr-un simț al datoriei sau din dorința de a câștiga aprecierea oamenilor. De aceea Ioan subliniază nevoia iubirii adevărate. Faptele noastre bune ar trebui să fie inspirate de iubirea adevărată pentru ceilalți, mai ales pentru cei nevoiași.

1 Ioan 3:19

19. Prin aceasta vom cunoaște. [„Și prin aceasta cunoaștem”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea conjuncției „și”, aducând astfel versetul în armonie cu construcția obișnuită folosită de Ioan (vezi comentariul de la v. 16). De asemenea, dovezile textuale favorizează folosirea timpului viitor, „vom cunoaște”. Spre deosebire de construcțiile similare din v. 10, 16; cap. 2,3, cuvintele „prin aceasta” par să se refere la versetul precedent (v. 18), iar scriitorul dă de înțeles că atunci când practicăm principiul enunțat aici, vom căpăta convingerea despre care vorbește el. Când iubim cu fapta și cu adevărul, primim asigurarea realității convertirii noastre. În felul acesta, propriile noastre roade confirmă sau infirmă autenticitatea mărturisirii noastre de credință, la fel cum viața altora mărturisește despre sinceritatea lor (Matei 7,16–20).

Din adevăr. Compară cu v. 18, unde de asemenea se face referire la adevăr. Cei care iubesc cu fapta și cu adevărul sunt copii ai adevărului.

Ne vom liniști. [„Ne vom asigura”, KJV]. Gr. peitho, aici „a convinge” sau „a liniști”. Convingerea că suntem născuți din Dumnezeu ne va da o încredere nouă, care va da liniște inimii și ne va face în stare să venim la Dumnezeu în ciuda păcătoșeniei noastre.

Inimile. [„Inimile noastre”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru exprimarea „inima noastră”, ca în v. 20. În versiunea din limba greacă folosirea singularului este idiomatică. Aici inima poate fi luată drept conștiință (vezi comentariul de la Matei 5,8).

Înainte Lui. Adică înaintea lui Dumnezeu sau în prezența lui Dumnezeu. E relativ ușor să-ți liniștești inima când judecata e făcută după normele omenești; dar e cu totul altceva să stai în prezența lui Dumnezeu și să ai inima liniștită. Totuși Ioan ne asigură că lucrul acesta este posibil. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât devenim mai conștienți de propriile noastre nedeșăvârșiri și cu atât mai mare devine nevoia de a revedea motivele pentru care ar trebui să ne încredem în meritele Mântuitorului nostru (vezi cap. 2,1.2). Astfel, pentru că îi iubim pe frați cu fapta și cu adevărul, putem sta fără teamă înaintea Tatălui nostru ceresc.

1 Ioan 3:20

20. Ori în ce. [„Căci dacă”, KJV]. Comentatorii au întâmpinat dificultăți în a stabili legătura dintre v. 19 și 20 și în a explica înțelesul v. 20. Înțelesul probabil poate fi această parafrază a v. 19 și 20: „Prin iubire autentică față de fratele nostru putem cunoaște că suntem copii ai adevărului, sau ai lui Dumnezeu. Știind aceasta vom putea să stăm cu încredere în prezența lui Dumnezeu, căci chiar dacă inima noastră ne condamnă, întrucât suntem încă păcătoși, știm că Dumnezeu e mai mare decât inima noastră, cunoștința și priceperea Sa le depășesc cu mult pe ale noastre, iar El poate să înțeleagă sinceritatea noastră și să fie îngăduitor cu greșelile în care cădem”.

Osândește. Osândirea de sine inutilă a distrus viața multor creștini. Mulți depind de judecată lor morală pentru a-și determina starea spirituală și nu reușesc să-și dea seama că sentimentele nu sunt un criteriu satisfăcător pentru a decide care este starea lor spirituală. Ioan îi mângâie pe cititori, abătându-le mintea de la preocuparea morbidă pentru propriile slăbiciuni, la contemplarea înălțimii și a adâncimii iubirii inexplicabile a lui Dumnezeu.

Dumnezeu este mai mare. Înțelegerea atotștiinței lui Dumnezeu poate avea două efecte: (1) poate aduce groază în inima vinovată sau (2) poate aduce mângâiere păcătosului pocăit. În tot capitolul acesta apostolul se străduiește să-i încurajeze pe cititori (v. 1–3, 5, 9, 11, 16, 18) și e rezonabilă presupunerea că aici urmează același scop pozitiv. Pentru creștinul autentic, ideea atotștiinței lui Dumnezeu poate fi mângâietoare.

1 Ioan 3:21

21. Prea iubiților. Vezi comentariul de la v. 2.

Nu ne osândește. Este bine să reținem că aceste cuvinte au fost adresate celor care fuseseră învățați „de la început” (cap. 2,7), ale căror păcate fuseseră iertate (cap. 2,12), care îl cunoscuseră pe Tatăl (cap. 2,13) și fuseseră numiți copii ai lui Dumnezeu (cap. 3,1.2). Ceea ce ar fi fost o zadarnică încredere în sine din partea unor creștini mai puțin maturi, putea să nu fie, din partea creștinilor cărora le scria Ioan, mai mult decât o recunoaștere a îndurării răscumpărătoare a lui Dumnezeu față de ei.

Îndrăzneală. [„Încredere”, KJV]. Gr. parresia (vezi cap. 2,28). Contextul (cap. 3,23) arată că primul sens este apropierea noastră în rugăciune față de Dumnezeu. Dar s-ar putea ca apostolul să aibă în minte și atitudinea pe care trebuie s-o avem înaintea Judecătorului a tot pământul. Cu privire la rugăciune, cererile pline de încredere ale credinciosului nu sunt o încumetare. Ne putem deschide inima înaintea lui Dumnezeu în rugăciune așa cum o deschidem înaintea unui prieten vechi și de încredere (SC 93).

La Dumnezeu. Fiind copilul lui Dumnezeu, păcătosul răscumpărat poate avea la Tatăl același acces liber de care S-a bucurat și Mântuitorul (Ioan 16,23).

1 Ioan 3:22

22. Și orice. În v. 21 Ioan a stabilit condițiile inițiale pe temeiul cărora poate fi împlinit v. 22. Acela

care se roagă are nevoie de o conștiință curată, care are ca rezultat libertatea de a se apropia de Dumnezeu, înainte de a-și prezenta cererile. Apoi Ioan declară că cel credincios trebuie să împlinească și alte două condiții: (1) să păzească poruncile lui Dumnezeu; (2) să facă lucrurile plăcute lui Dumnezeu. Când a împlinit aceste două cerințe, creștinul poate solicita împlinirea asigurării pe care apostolul o dă în versetul acesta. În ce privește condițiile ca o rugăciune să primească răspuns, vezi comentariul de la Matei 7,7; Luca 11,9; Ioan 14,13; 15,16.

Vom cere. [„Cerem”, KJV]. Fără îndoială că cei cărora le scrie Ioan erau bine instruiți în practica creștină a rugăciunii și știau cum să ceară în numele lui Hristos (vezi comentariul de la Ioan 14,13).

Vom căpăta. [„Prمیم”, KJV]. Orice rugăciune care împlinește condițiile expuse aici primește răspuns imediat. Întârzierea aparentă poate avea diferite cauze: (1) răspunsul la rugăciune poate să fie un „nu”, deci un răspuns clar. S-ar putea să fi cerut un lucru rău, iar înțelepciunea divină consideră că nu ar fi cel mai bine să ni se dea ce am cerut. La fel s-a întâmplat și cu ghimpele din carnea lui Pavel, chiar dacă s-a rugat stăruitor pentru a eliberare (vezi comentariul de la 2 Corinteni 12,7–9); (2) răspunsul poate fi „așteaptă”, pentru că încă nu suntem pregătiți să primim ceea ce am cerut sau împrejurările nu sunt încă favorabile pentru un răspuns afirmativ. Așa s-a întâmplat și cu Daniel, care a trebuit să aștepte ca opoziția să fie biruită înainte de a i se spune viitorul (Daniel 10,12–14). Dar în asemenea cazuri hotărârea este luată de dinainte și primim asigurarea că răspunsul la rugăciunea noastră va veni la timpul potrivit. Uneori răspunsul e un „da” imediat. Așa se întâmplă de fiecare dată când cerem ajutor spiritual. Când cerem putere de a birui păcatul, când cerem iertare, o inimă curată, mântuire sau înțelepciune de sus trebuie să credem că am primit răspuns la cererile noastre și să-I mulțumim Domnului. Apoi trebuie să acționăm conștienți că avem puterea pe care am cerut-o (vezi comentariul de la Iacov 1,5.6; Ed 258).

De la El. Adică de la Dumnezeu.

Păzim poruncile Lui. Păcatul, care este disprețuirea poruncilor lui Dumnezeu (vezi comentariul de la v. 4), ridică o barieră între om și Dumnezeu (vezi comentariul de la Isaia 59,1.2), face imposibil ca rugăciunile sale să se înalțe la cer și-l face nepotrivit să primească răspunsurile pe care Dumnezeu ar vrea să i le dea. Ascultarea de voia lui Dumnezeu, care este descoperită în poruncile Sale, este strâns legată de răspunsul la rugăciune. Ascultare este posibilă prin puterea divină făgăduită copilului lui Dumnezeu.

Și facem. Aceasta este a doua condiție. Trebuie să facem mai mult decât doar să ținem poruncile lui Dumnezeu sau să evităm călcarea legii. Trebuie să stăruim în a face ceea ce Îi este plăcut lui Dumnezeu. Trebuie să fim creștini activi, având în vedere porunca de a fi „desăvârșiți, după cum Tatăl ... [nostru] cel ceresc este desăvârșit” (vezi comentariul de la Matei 5,48; Filipeni 3,12–15).

Plăcut. Creștinul va dori întotdeauna să facă lucrurile despre care Dumnezeu declară că sunt bune sau potrivite și să se abțină să le facă pe cele pe care Dumnezeu le consideră dăunătoare. Aceasta a fost una din principiile vieții Mântuitorului (Ioan 8,29). Când viața noastră este condusă de aceeași regulă, atunci ne putem aștepta să primim răspunsuri pozitive la rugăciunile noastre.

1 Ioan 3:23

23. Și porunca Lui este. [„Și aceasta este porunca Lui”, KJV]. Ioan definește acum în parte „poruncile Lui” (v. 22) și folosește singularul deoarece definiția lui se ocupă de acea singură lege atotcuprinzătoare, a credinței și a iubirii (vezi comentariul de la Matei 22,36–40).

Să credem în numele. În ce privește expresia aceasta, vezi comentariul de la Ioan 1,7.12; Faptele Apostolilor 3,16; 10,43. Aceasta este prima dată când apare în epistola aceasta verbul „a crede”, dar verbul grecesc apare mai departe de încă 9 ori și joacă un rol important în solia lui Ioan. În Evanghelia sa Ioan îl folosește de 90 de ori.

Fiului Său Isus Hristos. În ce privește calitatea lui Isus de Fiu al lui Dumnezeu, vezi comentariul de la Luca 1,35; pentru titlul „Isus Hristos”, vezi comentariul de la Matei 1,1; Filipeni 2,5. Pavel folosește același titlu compus în Romani 1,3; 1 Corinteni 1,9. Aici Ioan condensează cât se poate de bine esența doctrinei creștine (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,3; 5,20), pentru ca cititorii să poată înțelege învățăturile de bază ale credinței creștine. A crede în persoana descrisă prin acest nume minunat înseamnă a recunoaște

divinitatea lui Hristos, natura Lui umană, biruința Sa asupra păcatului și a morții și posibilitatea ca și noi să biruim prin aceleași mijloace pe care El Însuși le-a folosit și le-a pus la dispoziția noastră.

Să ne iubim unii pe alții. Ioan, ca și Domnul său, rezumă cerințele lui Dumnezeu la legea iubirii (vezi comentariul de la v. 11). Iubirea este complementul activ la credința în numele lui Isus. Iar credința trebuie să fie însoțită de fapte (Iacov 2,17).

Cum. Sau „așa cum”. În ultimele versete ale acestui capitol Ioan își modelează conștient ideile după învățătura Domnului său (vezi comentariul de la Ioan 13,34.35). Trebuie să ne iubim unii pe alții exact așa cum ne-a spus Hristos să o facem (Matei 22,39). Dezvoltând învățăturile Mântuitorului, apostolii au oferit amănunte suplimentare cu privire la felul cum trebuie să ne iubim unii pe alții: cu o inimă curată, fierbinte, având un spirit de bunătate, în cinste dând întâietate unul altuia, cu blândețe, iertându-ne unii pe alții, așa cum am fost și noi iertați (Romani 12,10; Efeseni 4,32; 1 Petru 1,22).

1 Ioan 3:24

24. Poruncile Lui. Adică poruncile lui Dumnezeu (vezi comentariul de la cap. 2,3). Dacă păzim poruncile lui Dumnezeu și avem încredere în El, vom primi orice vom cere (cap. 3,22) și, în plus, vom avea o strânsă părtășie cu Dumnezeu.

Rămâne în El. Cel care ține poruncile lui Dumnezeu are privilegiul de a locui împreună cu Dumnezeu. Folosind o ilustrație specială, Amos întreabă: „merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?” (Amos 3,3). Nimeni nu poate să locuiască împreună cu Dumnezeu dacă nu trăiește conform voinței Sale descoperite, dar cel care vrea să facă voia Lui poate să locuiască permanent cu Atotputernicul.

El în el. Ei vor locui împreună (vezi Ioan 15,4.5). Cel care vrea să locuiască împreună cu Dumnezeu poate fi sigur că Dumnezeu a dorit din totdeauna acest lucru. Dar omul trebuie să demonstreze că este în armonie cu Domnul, păzind de bunăvoie poruncile Sale.

Și. [„Și prin aceasta”, KJV]. Literal, „și în aceasta”, referindu-se la darul Duhului, menționat la sfârșitul versetului. Prezența Duhului Sfânt în viața creștinului este o dovadă că Dumnezeu locuiește în el, deoarece Dumnezeu rămâne în om tocmai prin Duhul Său (Romani 8,9.11.14–16; 1 Corinteni 3,16). Un gând aproape identic este exprimat la 1 Ioan 4,13.

Prin Duhul. Nicăieri în epistolele sale sau în Apocalipsa apostolul nu folosește titlul „Duhul Sfânt”, deși face referiri clare la a treia Persoană a Dumnezeirii.

Pe care. Vezi comentariul de la Romani 8,16.

Ni L-a dat. Ioan se referă aici la momentul când credincioșii au primit pentru prima dată Duhul Sfânt. Deși Fiul conlucrează la trimiterea Celei de-a treia Persoane a Treimii (compară cu Ioan 16,7), din Ioan 14,16 este clar faptul că Tatăl este Cel care dă Duhul.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 AA 334; COL 191; CT 338; Ev 503; FE 179, 198, 481; MH 425; ML 289; SC 15; SL 17, 75; TM 81; 1T 284; 4T 124, 296, 461, 563; 5T 316, 439, 739, 744; 8T 289

1, 2 AA 545; LS 233; TM 440; 4T 292

1–3Ed 87

2 DA 113; Ed 309; MB 104; PK 702; PP 64; 4T 16, 365, 461; 5T 467; 9T 285

2, 3 CT 429; MYP 47; 1T 705; 4T 294, 357; 5T 85, 410, 431

2–5FE 385

- 3 AA 559; EW 108; GW 366; SC 58; 1T 566; 4T 360
- 4 CH 40; CT 169; Ev 372; GC 467, 472, 493; MB 48; SL 76; SR 49; 4T 13, 251; 6T 54
- 4, 5 COL 311; ML 311
- 4–6AA 555
- 4–8SL 68
- 5, 6 AA 563
- 5–7SC 61
- 6 GC 472
- 8 DA 270; 4T 623
- 9 5T 220
- 9–24TM 94
- 10 3T 59
- 11 AA 549; DA 551
- 12 PP 74
- 13 ML 69; PP 559
- 14 AA 571; SC 59
- 14–16AA 549
- 15 MB 56; PP 308
- 16 AA 547; DA 551; 3T 538
- 17 1T 176
- 17–22 2T 161
- 18 AA 551; 1T 316, 690; 2T 88, 441, 654, 686; 3T 237
- 22 DA 668; EW 73
- 24 AA 563; COL 312; FE 386

1 Ioan 4:1

1. Prea iubiților. Vezi comentariul de la cap. 3,2.

Să nu dați crezare. [„Să nu credeți”, KJV]. Sau „opriți-vă din a crede”, așa cum poate fi tradusă formularea din grecește. Această traducere sugerează că mulți luau aminte la diferite duhuri.

Duh. Apostolul îi îndeamnă pe cititori să fie mai degrabă critici decât creduli și să nu accepte orice activitate spirituală care pretinde că vine de la Dumnezeu. Din asta reiese că ei ajunseseră sub influența unor oameni care pretindeau că au autoritate dumnezeiască pentru învățături care, de fapt, erau false. Apostolul,

ca un păstor bun, își avertizează turma împotriva amăgirii. În v. 3 se vorbește despre natura acesteia amăgiri.

Cercetați. Gr. dokimazo (vezi comentariul de la Romani 2,18; Filipeni 1,10); iar în ce privește cuvântul înrudit, dokime, vezi comentariul de la Romani 5,4; 2 Corinteni 9,13). Dumnezeu nu vrea ca cel credincios să fie ușor de înșelat; într-adevăr, El le dă membrilor bisericii darul de a deosebi duhurile adevărate de cele mincinoase (vezi comentariul de la 1 Corinteni 12,10). Soliile învățătorilor care pretind că vin de sus ar trebui puse la probă prin Cuvântul lui Dumnezeu. Bereenii l-au ascultat bucuroși pe Pavel, dar au cercetat Scripturile pentru a vedea dacă el propăvăduia adevărul (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 17,11). Pavel îi îndemna și pe ceilalți convertiți să facă la fel (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 5,21). Este de datoria fiecărui credincios ca tot ce citește și aude să probeze prin scrierile inspirate ale profeților și ale apostolilor. Numai în felul acesta poate biserica să reziste doctrinelor mincinoase. Numai așa poate fiecare credincios să aibă credința întemeiată pe Dumnezeu și nu pe oameni (1 Petru 3,15).

De la Dumnezeu. Vezi cap. 3,10. Adică pornind de la Dumnezeu.

Căci. [„Pentru că”, KJV]. Ioan arată clar care este motivul sfatului său și apelează la lucruri pe care cititorii le cunosc bine.

Au ieșit. Influența ieșirii lor încă se mai face simțită. De asemenea se pare că apostolul folosește verbul „a ieși” într-un sens diferit de cel din cap. 2,19 (vezi comentariul de acolo), unde este vorba de apostazie. Aici el vorbește doar de apariția profeților mincinoși. Pentru alte dovezi nou testamentare că pe vremea lui Ioan existau profeți mincinoși, vezi Faptele Apostolilor 13,6; Apocalipsa 2,2.

În lume. Gr. kosmos (vezi comentariul de la cap. 2,15), aici însemnând lumea ca un sistem de lucruri sau de oameni. Se pare că nu este același contrast dintre biserică și lume, ca în cap. 2, 15–17, deoarece învățătorii mincinoși acționau atât în biserică cât și în afara ei.

Prooroci mincinoși. Vezi comentariul de la Matei 24,11.24–26; vezi comentariul de la cap. 7,15. Este clar că aici Ioan se referă la învățătorii mincinoși care pot fi identificați, sau cel puțin asociați, cu antihriștii menționați în cap. 2,18–22, cu apostolii mincinoși din Apocalipsa 2,2.

1 Ioan 4:2

2. Duhul lui Dumnezeu. Aici este singurul loc din scrierile ioanine unde apare acest titlu. Forma greacă identică (compară cu 1 Corinteni 2,14; 3,16) este rară în Noul Testament. Ioan se așteaptă ca cei credincioși să identifice practic Duhul care vine de la Dumnezeu. Nu trebuie acceptată nici o învățătură despre care se susține că vine de sus și are autoritatea divină, fără ca mai întâi să fie pusă la probă. Scriptură oferă norme vrednice de încredere, prin care să fie puse la probă toate învățăturile, iar fiecare solie divină va fi în acord cu ceea ce a descoperit deja Dumnezeu (vezi comentariul de la 2 Petru 1,20.21).

Să-L cunoașteți. Versiunea greacă permite traducerea verbului fie la imperativ, „să-L cunoașteți!”, fie la indicativ prezent, „Îl cunoașteți”. Stilul exprimării ioanine favorizează a doua variantă, ca în cap. 2,3.5; 3,16; etc. Este mai probabil că apostolul apelează la cunoștința credincioșilor decât că îi îndeamnă să capete acea cunoștință.

După aceasta. Literal, „în aceasta”, referindu-se la proba despre care vorbește mai târziu în acest verset (vezi comentariul de la cap. 2,3).

Orice duh. Cuvintele lui Ioan sunt atotcuprinzătoare. El este gata să recunoască „orice duh” care împlinește condițiile acestea.

Mărturisește. Gr. homologeo (vezi comentariul de la cap. 1,9; compară cu cel de la Matei 10,32). Se pare că aici cuvântul homologeo poate avea două sensuri: (1) a recunoaște adevărul doctrinei întrupării Fiului lui Dumnezeu; (2) a descoperi în viață efectul încrederii în această doctrină. Mărturisirea adevărată cere mai mult decât doar a fi de acord verbal cu o învățătură: ea cere viața trăită în Hristos.

Isus Hristos. Vezi comentariul de la Matei 1,1; Filipeni 2,5; 1 Ioan 2,22; 3,23.

A venit. Verbul dă de înțeles că Hristos exista înainte de a fi devenit om. Din condiția Sa anterioară El a venit pe acest pământ. Forma verbului în grecește poate sugera că Mântuitorul nu a venit temporar în trup și apoi l-a părăsit, ci că El încă păstrează atât natura umană cât și pe cea dumnezeiască și este, în felul acesta, un reprezentant uman în cer, dar și un reprezentant divin, deoarece este o Persoană a Dumnezeirii (vezi comentariul de la Ioan 1,14; vezi Vol. V, pp. 917, 918).

În trup. Unii din cei care au tăgăduit natura umană a lui Hristos au pretins că de fapt Dumnezeu a venit asupra omului Isus la botez și l-a părăsit la răstignire, dar Ioan respinge această idee.

În fiecare perioadă a istoriei omenirii a existat un adevăr prezent care trebuia scos în evidență, iar acest adevăr a variat de-a lungul veacurilor. Iudeii care s-au convertit după Ziua Cincizecimii trebuiau să-L accepte pe Isus ca Mesia cel așteptat, deoarece chestiunea principală era dumnezeirea lui Hristos. Puțin mai târziu gnosticii au tăgăduit nu divinitatea, ci natura umană a Mântuitorului. Ei erau dispuși să creadă că zeii se descoperă oamenilor în felurite moduri, dar tăgăduiau că într-adevăr „cuvântul S-a făcut trup” (vezi Introducerea, tema). Așadar accentul pe care îl pune Ioan asupra întrupării avea o însemnătate aparte pentru timpul acela.

Adevărul pe care îl enunță Ioan a trebuit accentuat mereu, dar niciodată mai mult decât în timpul nostru. Faptul că Fiul lui Dumnezeu a devenit om pentru a-i mântui pe oameni trebuie să fie clar propăvăduit în aceste vremuri, când oamenii, mai mult ca oricând, încearcă să explice supranaturalul (vezi comentariul de la Matei 1,23; Luca 1,35). Trebuie să fim personal conștienți de întrupare, să ne reamintim că Dumnezeu, care a făcut posibil acest miracol, este capabil să săvârșească orice minune necesară pentru mântuirea noastră. Acceptarea planurilor și a călăuzirii Sale poate fi o mărturisire a credinței noastre „că Isus Hristos a venit în trup”. O astfel de mărturie nu poate fi făcută fără ajutor divin, deoarece „nimeni nu poate zice: ‚Isus este Domnul’ decât prin Duhul Sfânt” (1 Corinteni 12,3).

Este de la Dumnezeu. Vezi comentariul de la v. 1. Cel care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup dovedește originea divină a Duhului care lucrează în el.

1 Ioan 4:3

3. Nu mărturisește. Ioan oferă o probă negativă pentru a face deosebire între învățătorii adevărați și cei falși. El consideră că există numai două categorii: cei care Îl mărturisesc pe Hristos și cei care nu-L mărturisesc.

Pe Isus. [„Pe Isus Hristos”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea numelui „Hristos” și a cuvintelor „a venit în trup” [KJV]. Atunci propoziția sună astfel: „fiecare duh care nu mărturisește pe Isus” (ca în traducerea Cornilescu), punând accent pe mărturisirea unei persoane și pe crezul în sine. Variantele textuale nu aduc vreo schimbare semnificativă în înțelesul pasajului, deoarece ambele formulări se referă la învățătorii care nu dau slavă lui Isus, cel divin-uman.

Nu este de la Dumnezeu. Vezi comentariul de la v. 1, 2. Nu există teren neutru în marea luptă. Cei care aud solia divinității și a umanității lui Hristos și în mod deliberat resping învățătura întrupării și i se opun, aparțin celui rău și sunt conduși de el, indiferent de cât de liberi ar crede ei că sunt (vezi comentariul de la Matei 12,30, 1 Ioan 3,10).

Duhul. [„Acel duh”, KJV]. Adăugarea cuvântului „duh” (în KJV, ca și în traducerea Cornilescu) este potrivită, deoarece în versiunea greacă pronumele neutru *to*, tradus „acel”, se referă la substantivul neutru *pneuma*, „duh”. Aici, prin cuvântul „duh” se poate înțelege fie că: (1) duhul care sălășluiește în antihrist nu-l mărturisește pe Isus, fie că (2) a nu-L mărturisi pe Isus e o caracteristică a lui antihrist. Probabil că Ioan intenționează ambele înțelesuri.

Antihrist. Vezi comentariul de la cap. 2,18–23.

De a cărui venire. [„(Despre care ați auzi) că trebuie să vină”, KJV]. Literal, „vine”, aceeași formă verbală ca cea din cap. 2,18. Propoziția care urmează arată că Ioan accentuează timpul prezent al verbului pentru a le reaminti credincioșilor că profeția cu privire la antihrist se împlinea chiar atunci.

Ați auzit. Apostolul le reamintește cititorilor că ei fuseseră deja instruiți cu privire la o mare parte din cele spuse de el (vezi comentariul de la cap. 2,18).

1 Ioan 4:4

4. Voi. În versiunea greacă folosirea acestui pronume este accentuată, subliniind contrastul dintre credincioșii cărora le scrie Ioan și învățătorii mincinoși despre care tocmai vorbise (v. 3). Taberele de luptă sunt deja stabilite. Cei cărora le scrie Ioan sunt de partea lui Hristos, în timp ce aceia care nu susțin în mod activ adevărul sunt de partea vrăjmașului, chiar dacă nu au luat o poziție deschisă sub steagul său cel negru.

Copilașilor. Vezi comentariul de la cap. 2,1.

Din Dumnezeu. Vezi comentariul de la cap. 3,9.10; 4,1.2.

Biruit. Gr. nikao (vezi comentariul de la cap. 2,13). Scriindu-le tinerilor în cap. 2,13.14, Ioan recunoaște că ei l-au „biruit pe cel rău”. Aici se referă la biruința credincioșilor asupra profeților mincinoși. El nu dă detalii despre cum au câștigat ei biruința, dar o leagă de faptul că sunt „din Dumnezeu”. Legătura lor personală cu Tatăl i-a făcut în stare să respingă doctrinele învățătorilor mincinoși. Ei primiseră deja ungerea dumnezeiască care le dădea adevărata cunoștință (cap. 2,20.27), iar acum, evident, folosiseră ungerea aceasta în lupta împotriva minciunii. Biruințe asemănătoare sunt posibile pentru toți copiii lui Dumnezeu.

Este mai mare. [„El este mai mare”, KJV]. Aici apostolul relevă care este cauza biruinței creștinului. Dumnezeu locuiește în cel credincios (cap. 2,14; 3,24) și îl face mai tare decât toți adversarii săi. Trebuie să ne reamintim neîncetat lucrul acesta și să acționăm cu încrederea spirituală pe care o aduce experiența aceasta.

Cel ce este în lume. Adică diavolul (vezi comentariul de la Ioan 12,31; 16,33; PK 175, 513, GC 530). Ar fi fost de așteptat exprimarea „în ei”, adică în învățătorii mincinoși, și nu „în lume”. Dar Ioan folosește termenul mai general, deoarece duhul acestor profeți mincinoși este același cu duhul egoist al lui Satana, care stăpânește lumea. Exprimând un adevărul mai general, el face mai clar contrastul dintre puterea nelimitată a lui Dumnezeu și resursele limitate ale tatălui minciunii.

1 Ioan 4:5

5. Ei. În limba greacă folosirea acestui pronume este accentuată. Compară cu accentul asupra pronumelui „voi” în v. 4 (vezi comentariul de acolo). Este vorba de proorocii mincinoși, prin ale căror învățături înșelătoare Satana caută să câștige controlul asupra bisericii creștine.

Sunt din lume. Compară cu expresia opusă, „de la Dumnezeu” (v. 1, 2). Deși învățătorii mincinoși pretind că vorbesc din partea lui Dumnezeu și că au o solie pentru biserică, aceasta este inspirată de Satana, iar felul în care lucrează ei este specific conducătorului acestei lumi decăzute.

Vorbesc ca din lume. [„Vorbesc despre lume”, KJV]. Literal, „din lume vorbesc ei”. Nu că ar vorbi despre lume, ci sursa inspirației lor este lumea. Deoarece ei înșiși fac parte din lume și au fost crescuți în vrăjmășie față de Dumnezeu, nu pot să vorbească decât „ca din lume”. De la ei se va putea aștepta să vorbească altfel numai atunci când vor fi pe deplin născuți din nou și vor aparține familiei lui Dumnezeu, nu lumii.

Îi ascultă. Este normal ca lumea să îi asculte pe cei care sunt una cu ea și să găsească învățăturile proorocilor mincinoși pe gustul ei. În general este de dorit să-i ascuți pe filosofii care își pot susține gândirea.

1 Ioan 4:6

6. Noi. Adică apostolii sau tovarășii lor, în contrast cu „voi” (v. 4) și „ei” (v. 5). Folosirea pronumelui este accentuată, ca și în v. 4, 5 („voi” și „ei”). Deoarece a spus deja că cei credincioși sunt „din Dumnezeu” (v. 4), Ioan nu pretinde ceva exagerat atunci când se descrie pe sine și pe colegii săi cu aceleași cuvinte.

Cine cunoaște pe Dumnezeu. Cuvintele acestea sunt similare cu propoziția „cine este din Dumnezeu”, dar scot în evidență aspectul cunoașterii personale a lui Dumnezeu.

Ne ascultă. Există o armonie naturală între învățătorii care sunt „din Dumnezeu” și cei care Îl cunosc pe Dumnezeu. Ascultătorii vor lua cu plăcere aminte la învățătura care vine de la cei care Îl cunosc îndeaproape pe Tatăl. Amintindu-le cititorilor acest adevăr, Ioan arată care este proba autenticității mărturisirii de credință: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu le vor da atenție solilor Săi adevărați.

Nu este de la Dumnezeu. Vezi comentariul de la v. 3.

Nu ne ascultă. Dacă cineva s-a împotrivit puterii convingătoare a Duhului Sfânt, este foarte probabil că nu va asculta nici de servul lui Dumnezeu. Adesea, dacă împotrivirea este conștientă și hotărâtă, astfel de oameni nu îi vor permite slujitorului lui Dumnezeu să le vorbească, ci îl vor respinge, așa cum L-au respins și pe Duhul Sfânt. De aceea, pentru ei nu se poate face mai nimic în mod direct (vezi comentariul de la 1 Corinteni 2,14). Dar sunt mulți care au fost înșelați, împotrivindu-se adevărului fără să știe gravitatea acestui fapt. Amăgirile lui Satana le-au întunecat atât de mult mintea încât adevărul lui Dumnezeu li se pare o poveste neîntemeiată. Pentru ei se poate face mult. Roadele doctrinei creștine în viața celor care sunt „din Dumnezeu” le va trezi, adesea, interesul. Mai ales pacea celor cu adevărat convertiți va mișca inima celor care își dau seama de viitorul lipsit de nădejde prezis de înțelepții acestei lumii.

Prin aceasta. Literal, „din aceasta”. Este de preferat să aplicăm cuvintele „prin aceasta” la conținutul v. 6 decât la v. 4–6, deși cuvintele acestea pot fi aplicate într-un contextul mai larg, fără a denatura ceea ce a vrut Ioan să spună. Natura duhului care îl stăpânește pe om poate fi înțeleasă din felul cum reacționează acesta la învățăturilor servilor lui Dumnezeu.

Cunoaștem. Verbul acesta poate face referire la învățătorii apostolici (vezi mai sus, la „noi”), la cititori sau la ambele grupuri.

Duhul adevărului. Deoarece în capitolul acesta Ioan vorbește de duhurile vrăjmașe (v. 1–3), mulți cred că aici este vorba de Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu (compară cu v. 2; vezi comentariul de la Ioan 14,17). Duhul Sfânt este Cel care îl îndeamnă pe credincios să caute adevărul. Prin comparație cu adevărurile pe care le primiseră deja de la Duhul, credincioșii pot recunoaște adevărul. Oile recunosc glasul Bunului Păstor în cuvintele acelor pe care i-a trimis El (Ioan 10,27).

Alții cred că „duhul adevărului” are un sens mai general, referindu-se la atitudinea care îi îndeamnă la lucru pe cei care predică adevărul (vezi comentariul de la Romani 8,15).

Duhul. Dacă expresia „duhul rătăcirii” este considerată în antiteză cu „duhului adevărului”, atunci „duhul rătăcirii” poate fi considerat duhul lui Satana, sau duhul lui Antihrist, sau atitudinea celor care propagă rătăcirea (vezi comentariul de la Romani 8,15).

Rătăcirii. Gr. plane, „rătăcire” (vezi comentariul de la Matei 18,12). E posibil să rătăcești din neștiință, dar duhul rătăcirii caută în mod deliberat să-i facă pe oameni să se rătăcească de la calea adevărului.

1 Ioan 4:7

7. Prea iubiților. Ioan introduce încă o etapă a dezvoltării subiectului său (compară cu v. 1). Tranziția de la discuția cu privire la deosebirea duhurilor la nevoia de iubire ar putea să pară abruptă, dar în realitate nu e așa, deoarece apostolul continuă să vorbească despre caracteristicile celor care sunt „din Dumnezeu” (v. 2). Capacitatea de a-i deosebi pe învățătorii mincinoși le este necesară celor care sunt născuți din Dumnezeu, dar acum Ioan arată că iubirea nu este mai puțin esențială. După cum mărturisirea sau tăgăduirea realității întrupării este proba în domeniul doctrinei (v. 2.3), tot așa prezența sau absența iubirii adevărate este proba calității morale a celor care pretind că sunt din Dumnezeu, deoarece Duhul lui Dumnezeu și duhul urii nu pot să coexiste în aceeași inimă.

Să ne. Aici Ioan se adresează tuturor credincioșilor și nu-și limitează apelul la învățători, la acei

„noi” din v. 6.

Iubim unii pe alții. Vezi comentariul de la cap. 3,11. Relația dintre „prea iubiților” și „să ne iubim unii pe alții” este impresionantă. Forța construcției poate fi redată de formularea: „iubiților, iubiți-vă unii pe alții”. Cei cărora li se adresează Ioan sunt ei înșiși iubiți de slujitorii lui Dumnezeu care se ostenesc pentru ei și, la rândul lor, li se cere să întoarcă iubirea pe care o primesc și să o împartă cu alții.

Cum putem să-i iubim pe cei de care nu suntem atrași în mod natural? Cei pe care ar trebui să-i iubim nu sunt întotdeauna plăcuți, și este ușor să-i trecem cu vederea și să ne manifestăm dragostea doar față de cei care sunt compatibili cu noi. Dar Dumnezeu și Hristos ne-au lăsat un exemplu de iubire față de toți oamenii (vezi comentariul de la Matei 5,43–45; Ioan 3,16; Romani 5,8), iar cei care Îi urmează vor primi har ca să iubească pe toți oamenii, chiar și pe cei care par mai puțin demn de iubit. Rugându-ne pentru cel pe care nu-l putem iubi vom primi în inimă iubirea lui Dumnezeu și interesul față de binele semenului. Pe măsură ce ajungem să-l cunoaștem mai bine, cunoștința se va preface în înțelegere, înțelegerea în simpatie și simpatia în iubire. În felul acesta, ne vom deprinde să ne iubim unii pe alții chiar și atunci când acest lucru pare foarte dificil. În ce privește tipul de iubire despre care se vorbește aici, vezi comentariul de la Matei 5,43.44.

Dragostea este de la Dumnezeu. Literal, „dragostea este din Dumnezeu”. Acesta este motivul pe care-l aduce Ioan în sprijinul apelului său de a ne iubi unii pe alții. Iubirea adevărată vine de la Dumnezeu, unica sursă de iubire. Toți cei care sunt „din Dumnezeu” (vezi v. 2), vor da pe față, datorită obârșiei lor dumnezeiești, iubirea care vine de la Tatăl lor.

Oricine. [„Fiecare”, KJV]. Vezi comentariul de la cap. 3,6.

Iubește. Sau „continuă să iubească”. Ioan nu sugerează aici că iubirea produce nașterea din nou, deoarece asta ar însemna ca fructul să producă pomul care i-a dat naștere, ceea ce este contrar învățăturilor cu privire la nașterea din nou, așa cum o descrie apostolul (vezi comentariul de la Ioan 3,3–5). Ioan declară mai degrabă că toți cei care se străduiesc să iubească mereu, dovedesc că au fost născuți din nou.

Este născut din Dumnezeu. Sau „a fost născut din Dumnezeu”. Vezi comentariul de la cap. 2,29; 3,9. Numai cei care au fost născuți din Dumnezeu pot iubi cu adevărat, în sensul creștin.

Cunoaște pe Dumnezeu. Vezi comentariul de la cap. 2,3.4

1 Ioan 4:8

8. Nu iubește. Aici găsim încă un exemplu al metodei literare a lui Ioan, de a întări o declarație afirmativă prin forma ei negativă (vezi comentariul de la cap. 1,5.6; etc.). Creștinul care pretinde că-L cunoaște pe Dumnezeu, dar nu-i iubește pe frații săi, minte (vezi comentariul de la cap. 2,4.9; 3,6).

N-a cunoscut. [„Nu cunoaște”, KJV]. Mai bine „n-a cunoscut”, adică nu Îl cunoaște sau n-a ajuns niciodată să-L cunoască pe Dumnezeu. E imposibil să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu fără să începi să-i iubești pe semenii tăi (vezi comentariul de la cap. 3,10.11). Ioan ar fi putut să spună că cel care nu iubește n-a fost născut din Dumnezeu, dar alege să sublinieze faptul că un astfel de om nu L-a cunoscut pe Dumnezeu și prin aceasta arată și că el n-a fost născut de sus.

Dumnezeu este iubire. În versiunea greacă nu este pus semnul egal între „Dumnezeu” și „iubire”, așa cum pare să fie în traducerea Cornilescu. Mai degrabă iubirea este prezentată ca o calitate de bază sau ca un atribut esențial al lui Dumnezeu. Declarația „Dumnezeu este iubire” reprezintă dovada decisivă că un om care „nu iubește” nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Cel care nu iubește dovedește că nu cunoaște personal această însușire fundamentală a naturii lui Dumnezeu. Prin afirmația sa simplă, dar sublimă, Ioan atinge esența credinței creștine. Pentru păgâni, dacă există vreo divinitate supremă, atunci ea este o ființă care stă undeva departe, interesându-se prea puțin de cei care i se închină, în timp ce multe duhuri rele sunt foarte aproape. În felul acesta, ei Îl ignoră pe Dumnezeul cerului și caută să-i împace pe demoni. În unele religii orientale Dumnezeu este o idee atotprezentă, indiferentă la nevoile oamenilor, iar nădejdea omului este că el va deveni o inexistență în neființa universală. Creștinul doar cu numele mult pre adesea Îl vede pe Dumnezeu ca un tiran mânios, care trebuie liniștit prin rugăciuni și prin pocăință sau prin rugămintele Fiului

Său.

Adesea iudeii din vechime Îl credeau, în mod greșit, că Dumnezeu este o zeitate tribală care îi favoriza numai pe ai Săi și considerau că El are ambițiile și egoismul lor, dar la o scară mai mare. Cei mai buni dintre ei Îl găseau pe Dumnezeu revelat în Sfintele Scripturi, dar adesea nu ajungeau să înțeleagă prea bine natura divină. Când Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, oamenii au putut să vadă că Dumnezeu este iubire.

Faptul că Dumnezeu este iubire este o revelație, deoarece oamenii nu ar fi putut niciodată să descopere singuri lucrul acesta. Descoperirea aceasta este de o importanță supremă pentru binele omului. Că Dumnezeu este duh (Ioan 4,24) este un lucru important, dar nu spune nimic cu privire la posibilitatea noastră de a ne bucura de o relație fericită cu o astfel de ființă. Că „Dumnezeu e lumină” (1 Ioan 1,5) e un lucru satisfăcător din punct de vedere intelectual, dar ideea unui Dumnezeu cu totul curat, care vede totul, poate aduce teamă și nu mângâiere, deoarece ținând cont de ceea ce stărea noastră, ce lucru bun poate găsi Dumnezeu în noi? Dar când aflăm că Dumnezeu este iubire, teama este înlocuită cu încredere, și plini de speranță ne așezăm în mâinile Tatălui nostru ceresc, știind că El Se îngrijește de noi (1 Petru 5,7).

Faptul că Dumnezeu este iubire implică ideea că nu a existat și nu va exista vreun timp când nu a fost sau nu va fi iubire. Natura Lui este neschimbătoare (vezi Iacov 1,17). Iubirea a fost însușirea Lui fundamentală în trecut și va continua să fie în viitor. Putem dovedi lucrul acesta pentru noi înșine, căci, așa cum zice Charles Wesley, când vorbește despre legătura sa cu Dumnezeu: „De-a lungul întregii veșnicii a dovedi Natura Ta și Numele Tău , este iubire!” (The Oxford Book of Christian Verse, p. 332).

Declarația că Dumnezeu este iubire este de o valoare infinită pentru înțelegerea planului de mântuire. Numai Iubirea ar oferi libertate ființelor create și ar risca să suporte suferința pe care păcatul a adus-o Dumnezeirii și îngerilor, ca și oamenilor căzuți. Numai Iubirea ar fi interesată să câștige slujirea voluntară a celor care erau liberi să meargă pe calea aleasă de ei. Iar când a apărut păcatul, numai Iubirea ar fi putut să aibă răbdarea și dorința de a concepe un plan prin care universul să ajungă să înțeleagă pe deplin esența marii lupte dintre bine și rău și astfel să se asigure împotriva oricărei alte manifestări a egoismului și a urii. În lupta împotriva păcatului, Dumnezeu, fiind cu adevărat iubire, poate folosi numai adevărul și iubirea, în timp ce Satana folosește minciuni abile și forța brutală. Numai Iubirea a putut concepe planul care să-I permită Fiului mai întâi să răscumpere neamul omenesc de sub vinovăția și puterea păcatului, prin întruparea, moartea și învierea Sa, și apoi să devină Căpetenia unui neam nou și sfânt (vezi comentariul de la v. 9). Prin însăși natura Sa, Dumnezeu era constrâns să conceapă și să pună în aplicare planul Său minunat (Ioan 3,16).

1 Ioan 4:9

9. Dragostea lui Dumnezeu. Adică dragostea care Îi aparține lui Dumnezeu, așa cum arată contextul.

Față de noi. Mai degrabă „în noi” sau „printre noi” (RSV).

S-a arătat. [„A fost manifestată”, KJV]. Vezi comentariul de la cap. 1,2, unde Ioan ne spune că viața veșnică a fost arătată în Hristos și comentariul de la cap. 3,5, unde același verb e folosit cu privire la întrupare.

Trimis. Forma verbului din grecește sugerează că actul trimiterii a avut loc în trecut, dar că efectele lui continuă. Este plin de însemnătate faptul că rezultatele trimiterii sunt veșnice pentru Hristos: El rămâne unul de-al nostru (vezi comentariul de la Ioan 1,14; vezi Vol. V, pp. 917, 918; 1126–1131). El nu a fost trimis așa cum un tată îi poruncește fiului său să realizeze o misiune dificilă, deoarece sacrificiul lui Hristos a fost voluntar (vezi comentariul de la Ioan 10,17.18; vezi DA 22, 23). De bunăvoie S-a întrupat și a murit pentru păcătoși (vezi Psalmi 40,8; Filipeni 2,5.8; Apocalipsa 13,8; PP 63, DA 23).

Singurul Său Fiu. [„Singurul născut”, KJV]. Gr. monogenes (vezi comentariul de la Ioan 1,14). Cuvântul monogenes face referire la Fiul apare numai în scrierile ioanine și astfel susține ideea că Evanghelia și epistola aceasta au același autor (vezi Introducerea, paternitatea).

În lume. Fiul lui Dumnezeu nu a încercat să-l salveze pe om de la distanță. El a venit chiar pe acest

pământ, deși a păstrat legătura cu Cerul (vezi comentariul de la Ioan 1,9.10). El a fost în lume, dar n-a fost niciodată „din lume”, la fel cum nici noi nu trebuie să fim „din lume” (Ioan 17,14; 1 Ioan 4,4.5).

Ca noi să trăim. Acesta este scopul principal pentru care Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume (vezi comentariul de la Ioan 3,16; 10,10). În Evanghelia sa Ioan folosește de obicei expresia „a avea viață”, nu verbul „a trăi”, ca aici, dar deosebirea în frazeologie nu înseamnă deosebire în înțeles.

Prin El. Orice formă de viață vine de la Hristos (vezi comentariul de la Ioan 1,3; Coloseni 1,16.17; Evrei 1,3). Fără Hristos nu există viață. Dar, într-un anumit sens, creștinul trăiește „prin El”, deoarece singura viață care are valoare permanentă, viața veșnică, este oferită doar de Isus (vezi comentariul de la Ioan 10,10; 1 Ioan 5,11.12).

1 Ioan 4:10

10. Dragostea. Ioan are o concepție înaltă cu privire la dragoste. El consideră că ea este cel mai mare dintre principii, el știe că Dumnezeu Însuși este dragoste (v. 8). De aceea, când vrea să dea un exemplu de iubire, pentru a o defini, se îndreaptă spre ilustrația cea mai măreață cu putință, iubirea incomensurabilă a lui Dumnezeu pentru om.

Că noi am iubit. În limba greacă folosirea pronumelui este accentuată, cuvântul „noi” stând în antiteză cu „El”, care de asemenea este accentuat. Ioan nu neagă faptul că cititorii L-au iubit vreodată pe Dumnezeu, dar subliniază incapacitatea iubirii omenești de a ilustra înalta lui concepție despre dragoste. Iubirea omului față de Dumnezeu nu trebuie să producă mirare, deoarece este un răspuns natural la uimitoarea dragoste pe care a revărsat-o Dumnezeu asupra neamului omenesc (vezi v. 19).

El ne-a iubit pe noi. Pronumele „El” este accentuat (vezi mai sus, la „că noi am iubit”). Minunea iubirii divine se găsește în faptul că Dumnezeu a luat inițiativa ei. N-a existat nici o influență superioară pentru a-L convinge să-i iubească pe oameni: acest sentiment a venit din interiorul Său. Dacă luăm în considerare care sunt cei asupra cărora a fost manifestată această iubire, atunci ea este cu atât mai surprinzătoare, deoarece neamul omenesc nu are nimic care să-l recomande bunăvoinței divine, în afară de marea lui nevoie. Totuși, dintr-un alt punct de vedere, mărețul gest al lui Dumnezeu nu trebuie să producă nici o surpriză, deoarece Ioan a explicat deja că Dumnezeu este dragoste (v. 8), iar cine cunoaște natura lui Dumnezeu se așteaptă ca El să-Și manifeste această însușire supremă pentru a rezolva starea de răzvrătire a omului (vezi comentariul de la Romani 5,8).

A trimis pe Fiul Său. Vezi comentariul de la v. 9. Aici forma verbului grecesc sugerează că actul trimiterii a fost încheiat, în contrast cu forma verbului din v. 9, care se referă la acțiunea exprimată prin verb și la rezultatele ei continue.

Jertfă de ispășire. Gr. hilasmos (vezi comentariul de la cap. 2,2).

Pentru păcatele noastre. Literal, „cu privire la păcatele noastre” (vezi comentariul de la cap. 2,2).

1 Ioan 4:11

11. Prea iubiților. Aceasta este ultima ocazie când este apar aceste cuvinte de mângâiere în această epistolă. Aici ele sunt folosite pentru a introduce o declarație importantă. vezi cap. 3,2.21; 4,1.7.

Dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu. Compară cu Ioan 3,16. Ioan nu are nici o îndoială că Dumnezeu ne-a iubit, dar atrage atenția asupra iubirii Sale infinite și a felul în care s-a manifestat ea, cu scopul de a-i încuraja pe cititori să urmeze exemplul divin.

Trebuie. Gr. opheilo (vezi comentariul de la cap. 2,6).

Să ne iubim ... unii pe alții. Vezi comentariul de la cap. 3,11. Fiind conștienți de iubirea fără seamăn a lui Dumnezeu pentru noi, suntem obligați să manifestăm această iubire în relația cu semenii noștri. Întrucât Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, așa nevrednici cum suntem, n-ar trebui să-i iubim și noi pe frații noștri, oricât de nevrednici ar părea că sunt? A refuza să-i iubim pe frații noștri, care în ochii lui Dumnezeu nu sunt mai răi decât noi, înseamnă a ne așeza în poziția datornicului nerecunoscător. Acestuia i se iertase o mare

datorie pe care n-ar fi putut să o plătească niciodată și, cu toate acestea, el l-a tras la răspundere pe un tovarăș de-al său care îi datora o mică sumă de bani (vezi comentariul de la Matei 18,23–25). Suntem chemați la dragoste pentru ceilalți, iar dacă fiecare caută să-l ajute pe fratele său, iubirea împărtășită va spori neîncetat. Cu cât ajungem să ne dăm înțietate unul altuia în cinste (Romani 12,10), să ne dăm viața pentru frați (1 Ioan 3,16), cu atât ne asemănăm mai mult cu Dumnezeu și cu atât mai mult iubirea noastră devine asemenea iubirii Lui. Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu se apropie de încheierea timpului de probă, vor avea loc schimbări remarcabile. Inimile creștinilor vor fi împletite într-o iubire ca cea pe care o are Dumnezeu pentru noi, iar ei vor sta neclintii și fără teamă înaintea vrăjmașilor (TM 186, 187).

1 Ioan 4:12

12. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Vezi comentariul de la Ioan 1,18. În grecește cuvântul „Dumnezeu” apare nearticulat (la fel ca în traducerea Cornilescu), ca și în Ioan 1,18, fapt care arată că Ioan se gândește la natura și caracterul lui Dumnezeu, nu la persoana Sa. Cuvântul grecesc tradus „văzut” e diferit în cele două pasaje. În Evanghelia Ioan folosește cuvântul *horao*, un cuvânt general pentru văz; în epistolă el folosește *theomai*, „a privi atent”, „a contempla” (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,1).

Dacă ne iubim. În Evanghelia sa Ioan explică faptul că numai Fiul putea să-L descopere pe Tatăl, pentru că dintre oameni numai El văzuse Dumnezeirea. Aici apostolul ne spune că deși nu-L putem privi pe Dumnezeu, manifestând iubire Îl putem avea pe Dumnezeul cel invizibil în inima noastră.

Rămâne. [„Locuiește”, KJV]. Gr. *meno* (vezi comentariul de la cap. 2,6). Dumnezeu rămâne permanent în inima celui care iubește cu adevărat. Cum putem să-L cunoaștem personal pe Domnul mai bine decât avându-L ca oaspete permanent în inima noastră? Dorința de a-l vedea fizic pe Dumnezeu ocupă un loc secundar atunci când El rămâne cu adevărat împreună cu cel credincios.

Dragostea Lui. Adică dragostea lui Dumnezeu. Ar putea fi vorba ori de iubirea omului față de Dumnezeu, ori de iubirea lui Dumnezeu pentru om (vezi comentariul de la cap. 2,5). Comentatorii nu au ajuns la un acord cu privire la sensul de aici (vezi mai jos, la „desăvârșită”).

Desăvârșită. Vezi comentariul de la cap. 2,5. Propoziția „dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi”, a primit mai multe interpretări. Poate însemna: (1) că lucrarea iubirii răscumpărătoare a lui Dumnezeu este desăvârșită demonstrată în viața transformată a credinciosului, sau (2) că aceeași iubire pe care Dumnezeu a arătat-o omului este exemplificată în viața celor care-i iubesc pe frații lor; sau (3) că iubirea noastră față de Dumnezeu este desăvârșită atunci când îi iubim pe frații noștri.

Aceasta este a doua din desăvârșirile tratate de Ioan. Prima apare în cap. 2,5 și se referă la cei care țin cuvântul lui Hristos.

Cunoaștem. Ioan ne-a dat un semn prin care putem recunoaște că Dumnezeu lucrează în noi, și anume „dacă ne iubim unii pe alții”. Acum el se îndreaptă spre un alt semn, care ne va asigura că rămânem în El și că El a făcut din noi temple potrivite pentru a locui în ele. Când vedem semnul acesta în viața noastră, suntem conștientizați continuu, prin experiență, că Dumnezeul invizibil locuiește în noi prin Duhul Său.

Rămânem în El. Vezi comentariul de la cap. 2,28.

Prin faptul că ne-a dat. Literal, propoziția spune: „pentru că din Duhul Său ne-a dat”. Vezi comentariul de la cap. 3,24, unde se vorbește despre același semn. Ceea ce hotărăște dacă vom primi Duhul sau dacă Duhul va putea să ne folosească este predarea noastră în mâna Sa. Mântuitorul Însuși l-a îngăduit Duhului să-L călăuzească în tot ce a făcut (vezi comentariul de la Matei 3,16; 4,1; Luca 4,18), așa că a putut spune că niciodată n-a vorbit sau n-a lucrat de la Sine, ci de la Tatăl, prin Duhul Sfânt (Ioan 5,19.30; 14,10). Astfel, se poate spune că a primit Duhul Sfânt (vezi comentariul de la Ioan 3,34). Așa cum Tatăl l-a dat Fiului Său Duhul pentru ca El să aibă putere de-a lungul vieții pe acest pământ, tot așa vom primi și noi Duhul de la Dumnezeu. Dar și noi avem o parte de îndeplinit: trebuie să fim bucuroși să-L primim, trebuie să fim gata să urmăm calea pe care El ne duce. Dacă nu există acea bunăvoință în noi, darul lui Dumnezeu este inutil. Creștinii cărora le scria Ioan își deschiseseră deja inima pentru a primi darul lui Dumnezeu și continuau să aibă parte de binecuvântările care vin o dată cu prezența Duhului. Dacă urmăm pilda lor, putem

fi siguri că ne vom bucura de ceea ce s-au bucurat ei.

1 Ioan 4:14

14. Noi. Adică apostolii (vezi comentariul de la v. 6) care Îl văzuseră personal pe Cel pe care L-a trimis Tatăl. Pronumele este accentuat în versiunea greacă.

Am văzut. Gr. theaomai, „a privi atent”, „a-și adânci privirile în”, „a contempla” (vezi comentariul de la v. 12). Vezi comentariul de la de la cap. 1,1, unde verbul acesta este tradus „am privit”. Forma verbului grecesc arată rezultatele de durată ale acțiunii. Apostolii nu au uitat niciodată descoperirea lui Dumnezeu manifestată prin Isus Hristos Deși, la fel ca alți oameni, nu-L văzuseră pe Dumnezeu (v. 12), Îl văzuseră pe Fiul Lui și aceasta era de-ajuns.

Mărturisim. Sau „dăm mărturie” (vezi comentariul de la cap. 1,2). Făcând așa, Ioan și tovarășii săi de slujbă împlineau porunca Domnului și Învățătorului lor (Faptele Apostolilor 1,8). Biserica creștină a fost în mare parte zidită pe mărturia ucenicilor, care studiaseră natura lui Dumnezeu, așa cum fusese ea descoperită în viața Mântuitorului, și comparaseră viața lui Hristos cu profețiile Vechiului Testament despre Mesia. În biserica primară erau mulți care fuseseră convertiți prin lucrarea Mântuitorului; alții acceptaseră credința prin mărturia din Ziua Cincizecimii; mulți alții crezuseră datorită predicării ulterioare a apostolilor; iar un număr și mai mare, printre care suntem și noi, au depins de mărturia scrisă, așa cum se află ea în Noul Testament.

Tatăl a trimis. Forma verbului din versiunea greacă este aceeași ca în v. 9 (vezi comentariul de acolo).

Ca să fie Mântuitorul. Cuvintele „ca să fie” sunt adăugate, și corect, propoziția ar suna astfel: „Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii”. Isus nu a devenit Mântuitor pentru că a fost trimis, ci a fost Mântuitor atât înainte cât și după întrupare. În ciuda tuturor celor pe care le are de spus apostolul cu privire la lucrarea răscumpărătoare, cuvântul „Mântuitor” apare numai într-un singur alt loc în scrierile ioanine (Ioan 4,42), unde de asemenea este calificat prin cuvântul „lumii”. În ce privește însemnătatea cuvântului „Mântuitor”, vezi comentariul de la Matei 1,21.

Lumii. Adică al oamenilor din lume, deși lucrarea lui Hristos va cuprinde, în cele din urmă, reînnoirea pământului (Apocalipsa 21,1.5). Moartea Mântuitorului a făcut cu puțință mântuirea fiecărui om din fiecare națiune (Ioan 3,16.17; 12,32). Rezultatul jertfei Sale nu este limitat la era creștină. Hristos este „Mielul junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13,8; compară cu Genesa 3,15; 4,3.4; 22,13; Numeri 21,9). Hristos este Mântuitorul tuturor celor ce vor fi în cele din urmă răscumpărați, indiferent de epoca în care s-a întâmplat ca ei să trăiască.

1 Ioan 4:15

15. Cine. [„Oricine”, KJV]. Vezi comentariul de la Ioan 3,16; 1 Ioan 3,4.6; Apocalipsa 22,17.

Va mărturisi. Sau „mărturisește”. Vezi comentariul de la v. 2.

Isus. Ioan folosește numele de om al Mântuitorului pentru că dorește să accentueze faptul că Isus din Nazaret este Fiul lui Dumnezeu (vezi comentariul de la cap. 1,3; 3,23).

Fiul lui Dumnezeu. Vezi comentariul de la Luca 1,35, Ioan 1,14.

Dumnezeu rămâne. [„Dumnezeu locuiește”, KJV]. Nu numai că suntem „din Dumnezeu” (v. 2) atunci când Îl mărturisim pe Mântuitorul, dar Dumnezeu rămâne în inima noastră și noi rămânem în El. În felul acesta cel care Îl mărturisește pe Isus dovedește că Dumnezeu locuiește în inima sa (compară cu v. 12, 13; cap. 2,5) și el este în Dumnezeu.

Legătura dintre v. 14 și 15 se găsește în faptul că mărturisirea credinciosului cu privire la Isus ca Fiul al lui Dumnezeu depinde de mărturia apostolilor cu privire la ceea ce au văzut în viața pământească a lui Hristos. Noi L-am văzut pe Hristos doar cu ochii credinței, prin paginile Sfintei Scripturi. Totuși mărturia noastră personală cu privire la divinitatea Lui, întemeiată pe realitatea propriei noastre părtășii cu

Dumnezeu, de obicei va realiza pentru convertirea altora mai mult decât ar face-o cea mai iscusită prezentare a argumentelor doctrinare. Cu siguranță că viața noastră trebuie să se conformeze înaltei noastre mărturisiri de credință, dacă vrem să aibă vreo valoare pentru alții, iar însăși statornicia comuniunii noastre cu Tatăl va garanta că Hristos va fi întotdeauna văzut în noi (Galateni 2,20).

Părtășia pe care o putem avea a fost manifestată de Domnul nostru. El a avut întotdeauna o strânsă legătură cu Dumnezeu. Ș-a predat în mod constant în mâna Tatălui și a căutat conștient să facă voia Acestuia (vezi comentariul de la Psalmi 40,8). În ce ne privește pe noi, experiența aceasta este sporadică, deoarece puțini s-au deprins să rămână supuși pentru un timp îndelungat. Suntem înclinați să ne luăm viața din mâinile Mântuitorului și să rupem legătura care ne unește cu Tatăl.

Satana își dă bine seama cât de importantă este pentru om a această legătură directă cu cerul și a lucrat din greu pentru a ne lua privilegiul acesta, pe care l-am pierdut cu multă vreme în urmă (Apocalipsa 12,7–10). Dar trebuie să ne dăm seama de înșelăciunile sale și să ne împotrivim străduințelor lui de a ne despărți de Dumnezeu. Întrucât a-L mărturisi pe Domnul Isus Hristos este un semn al legăturii dintre Dumnezeu și om, a-L tăgădui pe Mântuitorul înseamnă a rupe această părtășie. Când Îl tăgăduim, încetăm să ne mai bucurăm de serviciile Lui ca Mijlocitor al nostru (Matei 10,32.33).

1 Ioan 4:16

16. Și noi. Ar putea fi vorba de cei pomeniți în v. 14, adică de grupa apostolilor, care, în contrast cu universalul „cine”, fuseseră deja considerați creștini de mulți ani. Datorită acestei experienței statornicite, mărturia lor merită considerație și respect.

Am cunoscut și am crezut. Forma verbelor traduse astfel arată că Ioan și colegii lui nu doar cunoscuseră și crezuseră, dar continua să facă asta. Este nevoie de credință și de cunoștință; amândouă sunt esențiale pentru experiența creștină.

Înainte de a putea să credem în Dumnezeu, trebuie să-L cunoaștem. Trebuie să cunoaștem planul de mântuire înainte de a putea să îi încredințăm viața noastră veșnică. În plus, atât cunoștința cât și credința pot crește treptat. Când credem că am învățat unele lucruri, suntem gata să cunoaștem mai multe și să credem în ele. Astfel, nici unul din aceste procese nu poate fi vreodată încheiat. Vom continua să cunoaștem mai mult și să credem mai mult și niciodată nu vom cunoaște pe deplin profunzimile iubirii lui Dumnezeu pentru om.

Pe care o are Dumnezeu față de noi. Mai degrabă „o are în noi”. Forma verbului din versiunea greacă accentuează continuitatea iubirii lui Dumnezeu față de copiii Săi. Prepoziția „în” arată că noi suntem cadrul în care se descoperă iubirea lui Dumnezeu. Un creștin consacrat este manifestarea cea mai convingătoare a roadelor iubirii lui Dumnezeu; aceasta, lucrând în el, îl transformă pe păcătos într-un sfânt. O astfel de iubire, care face minuni, nu poate să nu fie recunoscută de către cel în care ea a lucrat și de către semenii lui, care observă puterea ei transformatoare. În felul acesta, prin viața creștinilor, ceilalți ajung să cunoască și să creadă iubirea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este dragoste. Vezi comentariul de la v. 8. Aici aceste cuvinte sunt legate de o afirmație, în timp ce în v. 8 după ele urmează o declarație negativă. Faptul că Dumnezeu este dragoste a stat întotdeauna la baza raționamentului lui Ioan și a condiționat deseori afirmații categorice.

Rămâne în dragoste. Ori de câte ori ne păstrăm în atmosfera iubirii, înseamnă că rămânem în prezența lui Dumnezeu. Pentru că rămânem în dragoste, rămânem în Dumnezeu, care este dragoste (v. 8).

Pentru a-L iubi mereu pe Dumnezeu și pe oameni, în ciuda influențelor contrarii, se cere vigoare spirituală, care poate fi veni numai dintr-o comuniune constantă cu Domnul. Cu privire la dificultatea de a păstra mereu părtășia necesară între noi și Dumnezeu, vezi comentariul de la v. 15.

Dumnezeu rămâne în el. [„Dumnezeu în el”, KJV]. Dovezile textuale favorizează formularea „Dumnezeu rămâne în el”. Toți cei care au gustat bucuriile acestei părtășii cu Dumnezeul iubirii știu că răsplata este vrednică de străduințe. Satana o știe și e atât de viclan încât încearcă să tăgăduiască pe față valoarea ei. În schimb el zugrăvește multe lucruri mai puțin bune în culori strălucitoare și ne îndeamnă să ne concentrăm gândurile asupra lor chiar dacă numai pentru un scurt timp. O dată ce a putut să ne abată atenția

de la Dumnezeu, izbutește adesea să ne conducă mintea spre gânduri rele cu privire la propria persoană și la alții. Înainte de a ne da seama de primejdie, cultivăm resentimente ca urmare a faptului că atât iubirea cât și Dumnezeu au fost alungați din inima noastră. Este o tactică veche, dar funcționează încă foarte bine!

Cea mai bună apărare a noastră este să ne concentrăm mintea în mod deliberat și constant asupra binecuvântărilor de care pe care le-am primit de la Dumnezeu (Psalmi 63,6; 139,17.18). Amintirea lucrurilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru noi, a însemnătății pe care a avut-o părtășia cu El, va fi întărită și atunci când le vom povesti altora bucuriile noastre. Astfel de mărturii îi încurajează pe frații noștri și ne întărește hotărârea de a păstra legătura cu Cerul (Maleahi 3,16; MH 100).

1 Ioan 4:17

17. El. Gr. ekeinos, „acel [unul]”. Când este vorba de o persoană, în epistola de față pronumele acesta se referă în mod constant la Hristos (cap. 2,6; 3,3.5.7.16) și e clar că aceasta este intenția apostolului și aici, deși contextul imediat ar sugera că este vorba de Dumnezeu Tatăl. Fără îndoială că Ioan se gândește la Hristos datorită rolului pe care îl are Acesta la judecată (vezi comentariul de la Ioan 5,22.27; Romani 2,16).

Așa suntem și noi. Ioan a vorbit deja despre asemănarea creștinului cu Mântuitorul (vezi comentariul de la cap. 3,1–3), iar acum o subliniază din nou, pentru a-i asigura pe cititori, care vor sta în fața judecății. Aceia care sunt cu adevărat ca Judecătorul lor n-au de ce să se teamă de judecată! Motivul pentru care credinciosul are încredere nu constă în realizările sale imperfecte, ci în caracterul și sacrificiul ispășitor, ireproșabil al lui Hristos, Mântuitorul său (vezi comentariul de la Filipeni 3,9; Tit 3,5; etc.).

Lumea. Gr. kosmos (vezi comentariul de la cap. 2,15). Deși Ioan a ajuns cu gândul până la ziua judecății, el e preocupat, în primul rând, de purtarea creștinului „în lumea aceasta”. Tot atât de hotărât ca și oricare alt scriitor al Noului Testament, refuză să amâne asemănarea cu Hristos într-un viitor nedefinit, și insistă asupra posibilității ca aceasta să fie o realitate prezentă (vezi comentariul de la cap. 3,2.9). Aici el declară că, la fel cum Hristos este veșnic neprihănit în sfera Sa, tot așa trebuie să fim și noi neprihăniți în sfera noastră. Cuvintele „în lumea aceasta” implică natura temporară a șederii noastre de aici, dar sugerează că trebuie să-L reprezentăm pe Hristos cât timp trăim pe pământ. Notați totuși că descrierea faptului că suntem ca Hristos în lume e condiționată de rămânerea noastră în dragoste și în Dumnezeu (v. 16). Dragostea este cea care ne leagă de Domnul și Învățătorul nostru și ne face asemenea Lui (cap. 2,7–10; 3,10–18). Unii au considerat că această descriere nu poate fi aplicată persoanelor individuale din biserică, deoarece nici unul nu manifestă continuu dragoste altruistă. Ei pretind că descrierea poate fi adevărată numai cu privire la biserică, în totalitatea ei. Dar până când nu rămân toți creștinii în dragoste, biserică nu poate fi, ca un întreg, asemenea lui Hristos în lume. Hristos rămâne în persoane individuale, și tot prin ele Își zidește Domnul biserică de pe pământ (Efeseni 2,19–22).

Astfel. Acest cuvânt poate face referire la v. 16 sau la propoziția „ca să avem deplină încredere”. Ambele interpretări sunt posibile, dar stilul acestei epistole o favorizează pe a doua.

Dragostea ... în noi. [„Dragostea noastră”, KJV]. Literal, „Dragostea din noi”. Aceste cuvinte se pot referi la iubirea lui Dumnezeu pentru noi și la iubirea noastră pentru Dumnezeu, despre amândouă putându-se spune că au ajuns la desăvârșite în noi, adică în viața noastră transformată. Dacă adverbul „astfel” face referire la v. 16, această interpretare a cuvintelor „cu noi” se potrivește bine cu gândul rămânerii în iubire. Dacă „astfel” face referire la ideea exprimată în continuare, atunci poate că Ioan vrea să spună că, în cazul nostru, iubirea este făcută desăvârșită când privim cu încredere la ziua judecății.

Este desăvârșită. [„Este făcută desăvârșită”, KJV]. Gr. teleioo (vezi comentariul de la cap. 2,5).

Pentru ca. Acest cuvânt atrage atenția asupra motivului fundamental pentru care creștinul are încredere când e confruntat cu ideea zilei judecății. El poate fi încrezător pentru că este ca Hristos.

Ca să avem. [„Ca să putem avea”, KJV]. Acest verb îndreaptă gândul către unul din mărțile obiective asupra căruia iubirea și-a fixat atenția. Iubirea lui Dumnezeu față de om și iubirea omului față de Dumnezeu au ca scop comun pregătirea omului în vederea întâmpinării cu încredere a zilei judecății. Întrucât judecata va fi făcută după lege (Iacov 2,12) și întrucât iubirea este împlinirea Legii (Romani 13,10),

desăvârșirea iubirii noastre este un proces esențial.

Încredere. [„Îndrăzneală”, KJV]. Gr. *parresia* (vezi comentariul de la cap. 2,28).

Ziua judecății. Aceasta este singurul loc din Noul Testament unde se întâlnește expresia întregă, având ambele substantive articulate. Efectul articolelor este de a scoate în evidență că este vorba despre o anumită zi sau un anumit timp, dar și că se are în vedere o mare judecată la care sunt cercetate toate cazurile și se iau hotărâri cu privire la ele. Aici Ioan nu vorbește despre cele două faze ale judecății (vezi comentariul de la Apocalipsa 14,7; 20,11–15). Apostolul se așteaptă să apară înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (vezi comentariul de la 2 Corinteni 5,10) și îi pregătește pe cititori să fie și ei gata pentru ceasul acela solemn. Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 17,31; 2 Petru 2,9.

1 Ioan 4:18

18. Nu este frică. Ioan se referă aici la frica lașă (vezi comentariul de la Romani 8,15), nu la „frica de Domnul”, care este de dorit și pe care o au toți credincioșii (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 9,31; 2 Corinteni 5,11; 7,1). Frica este opusul „îndrăzelii” (1 Ioan 4,17) și nu are ce să caute în mintea creștinului. A. E. Brooke, comentând versetul acesta, declară: „Fiind din natura ei egocentrică, frica nu are loc în iubire, care, în desăvârșirea ei, cuprinde o deplină predare de sine. Cele două nu pot să coexiste” (The International Critical Commentary, The Johannine Epistles, pp. 124, 125).

Ci dragostea desăvârșită. Sau „pe de altă parte, dragostea desăvârșită”. Cuvântul „dragoste” apare de trei ori în versetul acesta și literal este, în fiecare caz, articulat, „dragostea”. Apostolul vorbește despre dragostea creștină care a ajuns deja desăvârșită (v. 17).

Izgonește. Dragostea desăvârșită, care se concentrează în Dumnezeu, nu poate tolera frica aceea de rob și nici nu are nevoie să o facă, deoarece „dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva?” (vezi comentariul de la Romani 8,31–39). Cel care iubește cu adevărat nu are teamă de Dumnezeu și nu trebuie să se teamă de planurile rele ale oamenilor (Matei 10,28; Evrei 13,6).

Pedeapsa. [„Chinul”, KJV]. Gr. *kolasis*, „corectare”, „pedeapsă”, „penalitate”. Izvorând dintr-o viață greșită trăită, frica este în sine o pedeapsă imediată, în afară de orice altă pedeapsă din viitor (vezi comentariul de la Evrei 10,26.27).

Și cine se teme. Mai degrabă „dar cine se teme” sau „și cine se teme” (ca în traducerea Cornilescu). Este vorba despre frica neevlavioasă, și nu de frica plină de respect simțită de adevăratul închinător față de Făcătorul său.

N-a ajuns desăvârșit. Deoarece în iubire nu este frică, cel care se teme demonstrează că încă n-a fost făcut desăvârșit cu privire la înalta formă de iubire de care vorbește apostolul. Din fericire, el poate să se dezvolte. Când ajungem să-L cunoaștem pe Domnul, începem să-L iubim, iar frica noastră se schimbă dintr-o spaimă obsedantă față de un Dumnezeu puternic și răzbunător, într-o temere „curată” de Domnul (Psalmi 19,9), care poate exista între prieteni. Cu cât creștem mai mult în iubire, cu atât ne temem mai puțin. Când iubirea se va dezvolta perfect și va fi eliberată de orice urmă de egoism, nu vom manifesta frică lașă față de Dumnezeu sau de oameni. Nu ne vom teme de Dumnezeu, deoarece știm că El este iubire. Nu ne vom teme de oameni, deoarece știm că Prietenul nostru iubitor nu va îngădui să vină asupra noastră nimic care să nu fie spre binele nostru veșnic și că El va fi cu noi ori de câte ori drumul nostru va trece prin încercări sau primejdii (Isaia 43,1–7; Romani 8,28; Ed 255).

1 Ioan 4:19

19. Îl. Pot fi citate dovezi textuale pentru omiterea cuvântului „Îl”. Atunci propoziția se reduce la un singur cuvânt: „iubim”, o afirmație mai cuprinzătoare și probabil mai plină de însemnătate decât „Îl iubim”. A iubi pe cineva care deja ne iubește nu este ceva neobișnuit; dar Ioan declară că dragostea lui Dumnezeu pentru noi a avut ca rezultat nu numai dragostea noastră față de El, care este ceva natural, ci și dragostea noastră pentru toți oamenii. Noi iubim fără încetare, nu doar pe Dumnezeu, ci și pe toți oamenii, datorită iubirii infinite a lui Dumnezeu, pe care am gustat-o în propria noastră viață.

Întâi. Dumnezeu este Cel de la care vin toate (Iacov 1,17) și nimeni nu are vreo însușire aleasă care

să nu fi venit de la El. Dacă nu ne-ar fi iubit Dumnezeu mai întâi, noi nu am fi fost în stare să iubim. Am fi fost părăsiți în păcat și am fi manifestat ură, nu dragoste. Ioan nu încetează să se minuneze de superioritatea iubirii Tatălui său ceresc și dorește să-i facă pe cititorii săi la fel de conștienți de minunea acesteia (compară cu Romani 5,8; 2 Corinteni 5,18.19).

1 Ioan 4:20

20. Dacă zice cineva. Apostolul revine la afirmația sa ipotetică, folosită pentru a îndulci muștrările subînțelese (vezi comentariul de la cap. 1,6). Se poate ca el să se refere la învățăturile false (vezi comentariul de la cap. 2,4).

Eu iubesc pe Dumnezeu. E ușor să ridici o astfel de pretenție verbală, dar apostolul arată că nu e la fel de ușor să pui la probă veridicitatea ei. Mărturisirea din gură e naturală și necesară (compară cu Romani 10,9), dar nu e suficientă. Trebuie să fie dovedită cu atitudinea față de semenii. O cercetare a iubirii cuiva față de frații săi va da la iveală multe lucruri cu privire la autenticitatea dragostei sale față de Dumnezeu.

Urăște pe fratele său. Ioan arată lămurit ce înțelege el prin cuvântul „urăște”, punând semnul egal între el și „nu iubește”, din a doua jumătate a versetului. În alt loc din Biblie, ura nu implică mai mult decât a urmări interesul personal în detrimentul altei persoane sau a iubi pe cineva mai puțin decât ar trebui (vezi comentariul de la Luca 14,26).

Un mincinos. Ioan ne dă o probă clară cu ajutorul căreia putem ști dacă Îl iubim pe Dumnezeu. Dacă nu trecem această probă și totuși pretindem că am trecut-o, suntem cu adevărat niște mincinoși (vezi comentariul de la cap. 2,4).

Nu iubește. Acest cuvânt este sinonim cu ura, care este manifestarea activă a lipsei iubirii (vezi comentariul de la cap. 3,14.15).

Pe care-l vede. [„Pe care l-a văzut”, KJV]. Minții umane mărginite îi este e mai ușor să iubească ce este văzut decât ce este nevăzut.

Cum poate să iubească ... ? Dovezile textuale favorizează formularea „el nu poate iubi”. Cel care nu poate avea iubire pentru fratele său nu poate nădăjdui să ajungă să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede. Iar cel care Îl iubește pe fratele său face un pas înainte pentru a-L iubi pe Dumnezeu. El manifestă atributul care este caracteristica supremă a lui Dumnezeu (cap. 4,8). Asta nu înseamnă că iubirea față de semenii este prima în importanță sau prima în ordinea apariției. Dacă Dumnezeu, care este dragoste, nu rămâne în noi, nu-l putem iubi pe fratele nostru, și e mai important să-L iubim pe Dumnezeu decât să-i iubim pe frații noștri. Dar Ioan consideră că nu o putem avea pe prima fără să o avem pe a doua, și nici invers. Îi iubim atât pe Dumnezeu cât și pe oameni, dar iubirea noastră este mult mai ușor pusă la încercare prin atitudinea față de oameni decât prin atitudinea față de Dumnezeu.

Nu-L vede. [„Nu L-a văzut”, KJV]. Vezi comentariul de la v. 12.

1 Ioan 4:21

21. Aceasta este porunca. Scriitorul a arătat deja că cel care nu-l iubește pe fratele său nu-L poate iubi nici pe Dumnezeu (v. 20). Acum el își exprimă ideea aceasta printr-o afirmație (vezi cap. 1,5.6; etc.), făcând referire la o anumită poruncă. Deși în Scriptură nu se găsește nici o poruncă în forma citată, probabil că Ioan se referă la cele două porunci date de Isus (Marcu 12,29–31), care sunt luate din Deuteronom 6,4.5 și din Leviticul 19,18. S-ar putea ca să se fi folosit de ceea ce își amintea din învățăturile Mântuitorului (Ioan 13,35; 15,12.17).

De la El. În contextul lor imediat, aceste cuvinte par să facă referire la Dumnezeu, dar în această epistolă Ioan vorbește adesea despre Fiul în felul acesta (vezi comentariul de la 1 Corinteni 7,6.10).

Iubește și pe fratele său. Apostolul a arătat că ura față de semenii și iubirea față de Dumnezeu sunt incompatibile (v. 20). Aici el scoate în evidență faptul că iubirea față de oameni este de fapt împlinirea poruncii divine din partea celor care Îl iubesc deja pe Dumnezeu.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 GC vii

4T 80

4, 5 TM 271; 1T 285

5 5T 189

7 DA 139, 638, 816; Ev 466; MB 28; ML 179; SC 59; 2T 551; 5T 85

7, 8 2T 135; 8T 137

7–11AA 548; 8T 242

8 COL 211, 316; FE 429; MB 77; PP 33; SC 10; TM 265; 5T 315; 6T 283

8–13TM 94

10 AA 334; CT 268; DA 49; FE 283; TM 245, 456; 7T 31

11 COL 245; MH 460; SL 54; 8T 320

12 DA 505; ML 173; 5T 85; 8T 137

16 AA 560; DA 816; FE 281, 283; MB 18, 42, 105, 115; ML 257; MYP 363; 3T 528

17 1T 287, 531

17, 18 AA 552

19 AA 551; COL 384; MB 22; SC 59

20 DA 505; SL 54

20, 21 3T 60

21 3T 466

1 Ioan 5:1

1. Oricine. Vezi comentariul de la cap. 3,4.6.

Crede. Versetele 1–12 vorbesc despre credința care aduce biruință și viață veșnică. În această epistolă verbul „a crede” a fost folosit până aici numai de trei ori (cap. 3,23; 4,1.16), dar acum ocupă o poziție cheie în mintea scriitorului și apare de șapte ori în capitolul acesta (aici și în v. 5.10.13). Prin contrast, substantivul „dragoste”, care împreună cu verbul „a iubi”, este folosit în această epistolă de peste 40 de ori, apare pentru ultima oară în v. 3.

Hristosul. Adică Unsul, sau Mesia (vezi comentariul de la Matei 1,1). A crede că omul Isus din Nazaret este și Mesia înseamnă a accepta planul de mântuire (vezi 1 Ioan 3,23; 4,2.15). Tăgăduirea divinității lui Isus este unul dintre semnele ereziei (vezi comentariul de la cap. 2,22).

Este născut din Dumnezeu. Mai degrabă „a fost născut din Dumnezeu”. Vezi comentariul de la cap. 2,29, 3,9.

Oricine. [„Fiecare”, KJV]. Sau „oricine”, ca la începutul versetului. Ioan declară că cei care sunt

născuți din Dumnezeu Îl vor iubi pe Dumnezeu și mai spune că ei îi vor iubi și pe ceilalți membrii ai familiei în mijlocul căreia s-au născut.

Și pe cel născut. Sau „pe cel care a fost născut”, adică fratele de credință care s-a născut din același Părinte ceresc și care este deci membru al aceleiași familii de credincioși.

1 Ioan 5:2

2. Cunoaștem. Vezi comentariul de la cap. 2,3.29. Ni s-a spus cum putem ști că-L iubim pe Dumnezeu (cap. 4,20.21), iar acum Ioan ne arată cum să descoperim dacă îi iubim sau nu pe copiii lui Dumnezeu, care sunt frații noștri.

Copiii. Gr. tekna (vezi comentariul de la Ioan 1,12; Romani 8,14.16).

Prin aceea. Se face referire la ce urmează.

Că iubim pe Dumnezeu. Ioana învață lămurit că iubirea față de Dumnezeu este fundamentală în experiența creștină. Cel care Îl iubește pe Dumnezeu poate fi sigur și de iubirea față de frații săi. Este deci de cea mai mare importanță pentru credincios să cultive adevărata iubire pentru Creatorul lui. Aceasta se va dovedi un izvor nesecat, din care vor curge mereu celelalte însușiri de dorit. Ea va stăpâni și toate celelalte simțăminte, păstrându-le curate și echilibrate, contribuind la dezvoltarea caracterului creștin.

Păzim poruncile Lui. Pot fi citate dovezi textuale pentru formularea „împlinim poruncile Sale”. Această exprimare face o mică diferență în sensul final pe care îl urmărește scriitorul. Vezi comentariul de la v. 3.

1 Ioan 5:3

3. Căci. Aceste cuvinte introduc motivul afirmației anterioare (v. 2). Se poate ca Ioan să fi crezut că nu clarificase strânsa relație care este între iubirea de Dumnezeu și ascultarea de El, de aceea întărește din nou legătura dintre acestea două, arătând că una o implică și o face necesară pe cealaltă. Pentru un studiu mai aprofundat al legăturii dintre iubire și păzirea poruncilor, vezi comentariul de la Matei 22,37–39; Romani 13,8.9. El clarifică foarte bine lucrul acesta în Evanghelia sa, unde vorbește despre învățătura lui Hristos cu privire la subiectul acesta (vezi comentariul de la Ioan 14,15.21.23; 15,10).

Dragostea de Dumnezeu. Se ridică uneori întrebarea dacă „dragostea lui Dumnezeu” înseamnă dragostea noastră față de El sau iubirea Lui pentru noi (vezi comentariul de la cap. 2,5.15; 3,16.17; 4,9), dar de data aceasta nu există nici o îndoială că apostolul vorbește despre dragostea noastră față de Dumnezeu (cap. 5,2).

Poruncile Lui. Vezi comentariul de la cap. 2,3; 3,4. Poruncile lui Dumnezeu pot fi exprimate în mai multe feluri: a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele ca pe noi înșine (Luca 10,27), a crede în numele Fiului Său, Isus Hristos și a ne iubi unii pe alții (1 Ioan 3,23) sau a ține cele zece porunci. La urma urmei cele zece porunci sunt doar dezvoltarea celor două precepte, iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele (Matei 19,17–19; 22,36–40; Romani 13,8–10).

Grele. Gr. bareis, „greu”, „împovăraător”, „greu de împlinit”. Compară cu folosirea acestui cuvânt în Matei 23,4.23; Faptele Apostolilor 20,29; 25,7. Pentru creștin poruncile lui Dumnezeu nu sunt împovărătoare, deoarece ascultarea este urmarea iubirii. Cei care-L iubesc pe Dumnezeu găsesc o bucurie în împlinirea cererilor Sale și în ascultarea de sfatul Său, iar Dumnezeu Însuși le oferă putere pentru a ține Legea Sa (1 Corinteni 10,13; Filipeni 2,13).

1 Ioan 5:4

4. Pentru că. Literal, „deoarece”. Ioan este pe punctul de a oferi încă un motiv pentru care poruncile lui Dumnezeu nu sunt o povară obositoare și istovitoare. Pentru sufletul omenesc lipsit de ajutor, ele sunt imposibil de împlinit (Romani 8,7), dar pentru creștinul născut din nou (Ioan 3,3), toate lucrurile sunt cu putință (Marcu 11,22–24; Filipeni 4,13). El este părtaș firii dumnezeiești (2 Petru 1,4) și se adapă din aceleași izvoare care L-au susținut pe Hristos în viața Sa pe acest pământ (TM 386; DA 123).

Oricine. [„Orice“, KJV]. Se poate că Ioan a folosit cuvântul „orice” în loc de „oricine” pentru a sublinia natura cuprinzătoare a adevărului pe care îl rostește (compară cu Ioan 3,6). Fiecare principiu drept vine de la Dumnezeu și e capabil să biruiască principiile lumești, care vin de la Satana.

Născut din Dumnezeu. Vezi comentariul de la cap. 3, 9.

Biruieste. Gr. nikao (vezi comentariul de la cap. 2,13). Forma verbului din versiunea greacă arată că biruința creștină poate fi continuă. Ori de câte ori creștinul născut din nou rezistă ispititorului prin puterea Cerului, dușmanul este înfrânt (Iacov 4,7).

Lumea. Gr. kosmos (vezi comentariul de la cap. 2,15).

Câștigă. [„Biruieste”, KJV]. Gr. nikao (vezi comentariul de la cap. 2,13). În versiunea greacă este un interesant joc de cuvinte între nika și nikao, care poate fi tradus astfel: „biruința a fost cea care a biruit lumea”. Forma verbului ar părea că se referă la timpul când credincioșii au rupt-o cu lumea, deoarece apostolul vorbește despre credința lor. Ar mai putea fi o referire la acea mare și unică biruință care îl face în stare pe creștin să biruiască lumea – biruința personală a lui Hristos asupra diavolului –, dar nu acesta este gândul care-l preocupă pe Ioan în versetul acesta.

Biruința. Gr. nike, „mijloace pentru a câștiga biruința”, „biruința”, de la nikao, „a birui” (vezi mai sus, la „biruieste”). În Noul Testament nike apare numai aici, dar era obișnuit în greaca clasică și acesta era numele zeiței victoriei la greci.

Credința. Gr. pistis (vezi comentariul de la Evrei 11,1). Aici este singurul loc unde este folosit cuvântul acesta în Evanghelia și în epistolele lui Ioan. Cum poate „credința noastră” să ne facă în stare să biruim lumea? Ioan oferă răspunsul în v. 5, unde dă de înțeles că este vorba de credința prin care omul Îl acceptă pe Isus ca Fiul al lui Dumnezeu. Printr-o astfel de credință, creștinul va birui, la fel ca Mântuitorului său. Ea nu se limitează la recunoașterea mentală, ci duce la fapte bune. Ca și paralizatul căruia i s-a poruncit să se ridice, noi încercăm să facem ceea ce pare imposibil (Ioan 5,5–9). Când voința noastră alege să se ridice din sclavia păcatului, puterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu intră în fiecare fibră a ființei noastre și ne face în stare să săvârșim ceea ce ne dorim, prin credință. Dacă am fi inactivi și am aștepta ca Domnul să ne ridice din păcat, nu s-ar întâmpla nimic. Credința noastră trebuie să ia în stăpânire făgăduințele Sale și trebuie să dorească, să aleagă și să acționeze înainte de a simți că avem putere.

1 Ioan 5:5

5. Cel ce a biruit. Sau „cel care stăruie să biruiască”. Versiunea greacă sugerează victorie continuă, repetată, asupra răului. Cu cât ne încredem mai mult în făgăduințele lui Dumnezeu, cu atât credința noastră devine mai tare și cu atât avem mai multă credință că vom birui și în viitor.

Cel ce crede în Isus. Ioan amintește din nou adevărul central al credinței creștine, ca o probă a unei vieți creștine veritabile și biruitoare (vezi comentariul de la cap. 2,22.23; 3,23; 4,1–3).

1 Ioan 5:6

6. El. Sau „acest unul”, adică Isus, la care s-a referit Ioan în v. 5.

Isus Hristos. În ce privește înțelesul numelui, vezi comentariul de la Matei 1,1; Filipeni 2,5.

Cel ce a venit. Aceste cuvinte sunt o referire la întrupare. În Evangheliile verbul „a veni” e folosit mai ales în legătură cu întruparea lui Hristos (Matei 5,17; 9,13; 10,34; 11,3; Luca 7,19; Ioan 1,11; 3,2.31; 7,27.28; etc.).

Cu apă și cu sânge. Prima aplicație a acestor cuvinte este ușor de înțeles dacă ne gândim că Ioan vorbește despre întrupare. Isus a venit „cu apă” [„prin apă”, KJV], adică prin botez, și „cu sânge”, adică prin răstignire. Aceste două evenimente au fost pietrele de hotar ale lucrării Sale răscumpărătoare și L-au identificat ca Fiul lui Dumnezeu, care mântuiește. Cei care cred în divinitatea Lui nu pot să ignore nici unul din evenimentele acestea.

Unii consideră că prin aceste cuvinte Ioan se referă la sacramentele creștine, și anume la botez și Sfânta Cină. Dar folosirea timpului trecut, „a venit”, și faptul evident că apostolul se referă la întrupare, înlătură o asemenea interpretare. În plus, cuvântul „sânge” nu este folosit nicăieri pentru a face referire la Sfânta Cină.

E posibil ca prin cuvintele „cu apă și cu sânge”, Ioan să se fi gândit la incidentul de pe cruce, despre care se vorbește numai în Evanghelia sa (Ioan 29,34), când din coasta împunsă Mântuitorului au ieșit „sânge și apă”. Într-adevăr, ar fi fost ciudat dacă un martor ocular al aceluia eveniment cutremurător nu ar fi vorbit despre această scenă, dar tot nu se poate spune că atunci Isus „a venit cu apă și sânge”. Înțelesul primar al acestor cuvinte ale lui Ioan trebuie să fie că venirea mesianică a Domnului său a fost atestată public, la început prin botezul Lui, iar la sfârșit prin vărsarea sângelui Său, pe cruce.

Nu numai cu apă. Unii din cei care tulburau biserica acceptau botezul lui Isus, crezând că el marca timpul când divinitatea a intrat în corpul omenesc, dar tăgăduiau moartea Fiului lui Dumnezeu, susținând că divinitatea și natura umană au fost separate înainte de moartea Sa pe cruce (vezi Introducerea, tema). De aceea, Ioan accentuează însemnătatea apei, dar și a sângelui, pentru o înțelegere corectă a divinității lui Isus Hristos (compară cu Vol. V, p. 917).

Și Duhul este Cel ce. De-a lungul istoriei lumii, una din sarcinile principale ale Duhului Sfânt a fost de a mărturisi cu privire la planul de mântuire și cu privire la Mântuitorul. O dată cu intrarea în păcat, când oamenii au fost excluși de la comunicarea directă cu Dumnezeu, Duhul Sfânt a început să-i conducă pe mesagerii umani inspirați și S-a asigurat că soliile divine erau transmise astfel încât să-și împlinească scopul (2 Petru 1,21). Scopul principal al tuturor profețiilor este de a-i conduce pe oameni la Hristos, Răscumpărătorul. Inspirând și călăuzind profeția, Duhul Sfânt mărturisește cel mai eficient cu privire la Mântuitorul și merită titlul de „Duhul lui Hristos” (vezi comentariul de la Ioan 14,17.26; 1 Petru 1,11).

Duhul este adevărul. [„Duhul este adevăr”, KJV]. Literal, „Duhul este adevărul”. Mărturia Duhului poate fi primită cu încredere deplină, deoarece este adevărată, iar totalitatea revelației Sale este adevăr. De aceea, când Duhul mărturisește că Isus din Nazaret este Fiul lui Dumnezeu, mărturia Lui este definitivă – nu poate fi alta mai mare.

1 Ioan 5:7

7. Căci trei sunt. Practica evreiască bazată pe Deuteronom 17,6; 19,15; etc. cerea mărturia a doi sau trei martori înainte de a se lua o hotărâre în disputele juridice. Ioan citează aici trei martori în sprijinul divinității Domnului Isus (1 Ioan 5,5.6.8), asigurându-i astfel pe cititori că afirmația sa este vrednică de încredere.

Mărturisesc. Gr. martureo, „a mărturisi”, „a depune mărturie”. Martureo este tradus „a mărturisi”, în v. 6 și „a face o mărturisire”, în v. 9. Din versiunea greacă reiese că mărturisirea este continuă.

În cer. Dovezile textuale atestă omiterea pasajului: „în cer, Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei sunt una. Și trei sunt care mărturisesc pe pământ”. Deci rămâne următoarea formulare a v. 7, 8: „căci trei sunt care mărturisesc: Duhul, apa și sângele; și acești trei sunt una în mărturisirea lor”. Pasajul, așa cum apare în KJV (și în traducerea Cornilescu), nu se găsește în nici un manuscris grec de dinaintea sec. al XV-lea sau al XVI-lea. Cuvintele în discuție și-au făcut intrarea în KJV (și în traducerea Cornilescu) prin textul lui Erasmus (vezi Vol. V, p. 141). Se spune că Erasmus s-a oferit să cuprindă în Testamentul său grec cuvintele disputate, dacă avea să i se arate măcar un singur manuscris grec care le conține. O bibliotecă din Dublin a prezentat un astfel de manuscris (cunoscut ca 34), iar Erasmus a inclus pasajul în textul său. Se crede acum că în edițiile ulterioare ale Vulgatei pasajul acesta a intrat prin greșeala unui scrib, care a inclus un comentariu exegetic marginal în textul Bibliei pe care îl copia. Cuvintele în discuție au fost larg folosite în sprijinul doctrinei Sfintei Treimi, dar, având în vedere dovezile copleșitoare care contestă autenticitatea lor, sunt fără valoare și nu ar trebui folosite. În ciuda faptului că apar în Vulgata, A Catholic Commentary on Holy Scripture declară direct următorul lucru: „În general acum se susține că pasajul acesta, numit Comma Johanneum, este o glosă care s-a strecurat în textul Versiunii Latine Vechi și în Vulgata, la o dată timpurie, dar și-a găsit intrarea în textul grecesc numai în secolele al XV-lea și al XVI-lea” (Thomas Nelson and Sons, 1951, p. 1186).

1 Ioan 5:8

8. Duhul. Apostolul își recapitulează acum mărturia, dar Îl pune pe Duhul în capul listei. Când a fost botezat Isus, Duhul Sfânt, luând forma unui porumbel, a mărturisit pentru Ioan că Acela pe care Îl botezase era Mesia cel rânduit de Dumnezeu, și Tatăl Însuși L-a lăudat pe Fiul Său (Matei 3,16.17). Când Hristos Și-a vărsat sângele pe cruce, purtarea Sa nobilă și liniștită, împreună cu întunericul și cutremurul, i-a impresionat pe cei care priveau, conștientizându-i de dumnezeirea Lui (Matei 27,45–54). În felul acesta, Duhul Sfânt s-a folosit de evenimentele reprezentate prin apă și sânge (vezi 1 Ioan 5,6) pentru a face clar faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Acești trei una sunt. [„Acești trei sunt de acord”, KJV]. Literal, „cei trei sunt pentru un singur lucru”, adică cei trei martori au în vedere același obiectiv: a mărturisi despre divinitatea lui Hristos, pentru ca oamenii să poată crede în El și să fie mântuiți. Acesta a fost și scopul cu care a scris Ioan Evanghelia sa (Ioan 20,31).

1 Ioan 5:9

9. Dacă primim. Ioan subliniază faptul că oamenii primesc mărturia altora atunci când ea împlinește condițiile cerute legal. Atunci de ce nu ar accepta ei o mărturie mai vrednică de încredere, cea care vine de la Dumnezeu? Totuși, erau unii care i-ar fi crezut mai degrabă pe oameni decât pe Dumnezeu. Ei ascultau invențiile gnosticilor (vezi Introducerea, tema). Mulți dintre cei care au refuzat să-L urmeze pe Isus i-au acceptat în curând pe diferiți Mesia falși care le ofereau biruință asupra puterii romane, atât de detestate!

Mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Mărturia lui Dumnezeu este superioară, nu numai pentru că vine de la Cineva care nu minte niciodată, ci și pentru că vine de la Tatăl, Singurul care este pe deplin calificat să mărturisească faptul că Isus este Fiul Său. Nimeni nu poate pretinde că ar crede în Dumnezeu fără a crede în Fiul Său.

Mărturia pe care a făcut-o. Faptul că Dumnezeu a mărturisit cu privire la Isus, ca Fiu al Său ar trebui să fie o mărturie suficientă pentru a-i convinge pe oameni, care adesea acceptă o mărturie mai puțin vrednică de încredere de la semenii lor. Ioan se referă la faptul că Dumnezeu L-a recunoscut pe Fiului Său în timpul vieții Lui pe acest pământ și la faptul că, prin legătura strânsă care va exista veșnic dintre Cei Doi, mărturia Lui continuă.

1 Ioan 5:10

10. Cine crede. Adică cel care va crede mereu că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Cel a cărui convingere este instabilă, trecătoare, nu poate să pretinde sau să infirme această făgăduință.

În. [„Pe”, KJV]. Gr. eis, „în”. Ioan, mai des decât toți ceilalți scriitori ai Noului Testament la un loc, folosește această prepoziție specială alături de cuvântul „crede”. O astfel de credință este o relație personală cu Hristos, bazată pe adevărul mărturiei lui Dumnezeu și o încredere consecventă în lucrarea răscumpărătoare a Mântuitorului (vezi comentariul de la Ioan 1,12).

În el. Cel care are o credință vie în Isus va avea o mărturie launtrică a temeiniciei acesteia. El va ști din experiență personală că Isus este ceea ce pretind Scripturile că este. O astfel de credință nu este ușor de dărâmat: ea poate să reziste celor mai grele atacuri ale vrăjmașului.

În același timp există primejdia de a ne încrede numai în simțăminte atunci când e vorba de legătura noastră cu Dumnezeu. Deși vor fi adesea împrejurări când ne vom simți siguri de părtășia cu Domnul, vor fi și momente de îndoială. Tocmai pentru vremuri ca acestea a făgăduit Dumnezeu a făgăduit să fie foarte aproape de copiii Săi (Isaia 43,2). Ar trebui să ne ținem strâns de Dumnezeu chiar dacă sentimentele ne dictează altfel. Viața de creștin ar trebui să se bazeze pe principiu, nu pe sentiment (1T 167). Pe măsură ce credința crește, mărturia din inimile noastre devine mai puternică (1 Ioan 3,24).

Nu crede pe Dumnezeu. Era de așteptat ca Ioan să spună „nu crede în Fiul lui Dumnezeu” negând astfel afirmația precedentă, dar apostolul merge mai în profunzime, știind că refuzul de a primi mărturia Tatălui cu privire la Fiul Său înseamnă a nu crede în Dumnezeu (vezi cap. 2,22.23). În felul să pătrunzător de a gândi, Ioan analizează adevărata natură a necredinței: ea Îl leapădă chiar și pe Tatăl.

Îl face mincinos. [„L-a făcut mincinos”, KJV]. Nu că omul ar putea să-L facă pe Dumnezeu să mintă, ci Îl scoate mincinos, afirmând că ceea ce a mărturisit Dumnezeu nu e adevărat.

Fiindcă nu crede. Literal, „fiindcă n-a crezut”. O reafirmare clară a formei specifice de necredință de care sunt vinovați cei care resping divinitatea lui Hristos. Astfel, Ioan demască adevărata natură a oricărei necredințe.

Mărturia. [„Relatarea”, KJV]. Gr. marturia, „mărturie”. Compară cu verbul martureo, „a mărturisi” (vezi mai jos, la „a făcut-o”).

A făcut-o. [„A dat-o”, KJV]. Gr. martureo, „a mărturisi”, „a da mărturie”. În v. 6–11 martureo și marturia apar de 10 ori în textul original (vezi v. 7). Forma verbului din versiunea greacă arată că este vorba de mărturia pe care a făcut-o Dumnezeu în trecut, și care are încă efect.

1 Ioan 5:11

11. Și mărturia este aceasta. Mărturia constă în darul divin al vieții veșnice, oferit prin Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos. Darul acesta este cea mai eficientă mărturie cu privire la Dumnezeu.

Ne-a dat-o. Verbul acesta face referire fie la întruparea Domnului Isus, cu evenimentele legate de ea, fie la convertirea credinciosului, când el primește darul vieții veșnice (vezi comentariul de la Ioan 3,16).

Viața veșnică. Vezi comentariul de la Ioan 3,16; compară-l cu cel de la 1 Ioan 1,2.

Această viață. Aceasta este un alt aspect al mărturiei date de Dumnezeu. El ne-a dat viața veșnică prin Fiul Său, care este „viața” (Ioan 14,6). Vezi comentariul de la Ioan 1,4.

1 Ioan 5:12

12. Are pe Fiul. A-L avea pe Fiul înseamnă a crede în El în așa fel încât El să devină pentru noi tot ce semnifică numele Său: Mântuitor, Domn, Cel Uns să fie împăratul nostru (vezi comentariul de la Ioan 1,12; 5,24). Înseamnă ca Hristos să locuiască în inima noastră ca Oaspetele cel mai onorat (vezi comentariul de la Galateni 2,20; Efeseni 3,17; Apocalipsa 3,20).

Are viața. Adică viața veșnică, la care se face referire în v. 11. Viața aceasta începe o dată cu naștere din nou și continuă în lumea viitoare (vezi comentariul de la Ioan 8,51; 10,10). Cei care cultivă relația cu Isus devin părtași ai caracterului Său. Așadar, a-L avea pe Fiul este garanția vieții veșnice.

N-are. Deoarece Tatăl a ales să ne ofere viața veșnică numai prin Fiul Său (Ioan 1,4; 3,16; 17,2), cei care Îl resping pe Fiul refuză unica sursă a vieții adevărate. Observați că în propoziția negativă Ioan îmbogățește titlul lui Hristos și-L descrie nu doar ca „Fiu”, ci ca „Fiul lui Dumnezeu”, scoțând astfel în evidență sursa principală a vieții pe care o oferă Fiul: ea vine de la Dumnezeu (vezi comentariul de la Ioan 5,26).

1 Ioan 5:13

13. V-am scris. Apostolul privește la ce a scris până acum în această epistolă și le reamintește credincioșilor scopul cu care a făcut lucrul acesta. Reafirmându-și scopul, el îl imprimă din nou în mintea cititorilor săi.

Aceste lucruri. Este vorba fie de conținutul de până aici al epistolei, fie de conținutul cap. 5,1–12. Restul versetului este foarte asemănător cu scopul prezentat la Ioan 20,31.

Ca să știți. Aceste cuvinte fac referire la scopul celor prezentate în v. 1–12, dar ar putea fi aplicate și la întreaga epistolă. Din versiunea greacă reiese că aici este vorba de cunoștința intuitivă și absolută, care implică o convingere totală. Ar însemna că destinatarii acestei epistole erau în primejdia de a-și pierde treptat credința, iar Ioan se străduia să le-o întărească pe deplin. Asta întregește scopul inițial al epistolei, schițat în cap. 1,3.4.

Care credeți. Dovezile textuale favorizează plasarea propoziției „care credeți în Numele Fiului lui

Dumnezeu”, după „ca să știți că .. aveți viața veșnică”. Totuși, propoziția este legată de pronumele „voi”.

[„Și să puteți crede în Numele Fiului lui Dumnezeu”, KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea acestor cuvinte. Un gând asemănător apare mai devreme în acest verset.

1 Ioan 5:14

14. Îndrăzneala. [„Încrederea”, KJV]. Gr. *parresia* (vezi comentariul de la cap. 2,28), aici probabil folosit convingător în sensul lui de bază, și anume „libertate de vorbire” (vezi comentariul de la cap. 3,21). Crezând în siguranța vieții veșnice și a credinței în Fiul lui Dumnezeu, Ioan este convins de încrederea pe care credinciosul o poate avea atunci când se apropie de Fiul și astfel aduce în discuție subiectul rugăciunii.

La El. [„În El”, KJV]. Mai degrabă „față de El” (vezi comentariul de la cap. 3,21).

Dacă cerem ceva. În acest caz trebuie să avem „îndrăzneala” despre care a vorbit puțin mai înainte Ioan. Deși Domnul cunoaște toate nevoile noastre înainte ca noi să le exprimăm, El dorește ca noi să-I vorbim despre aceste nevoi. Până aici asigurarea este foarte cuprinzătoare, fiind calificată numai de expresia următoare.

După voia Lui. [„Potrivit voii Sale”, KJV]. Adică voia Fiului. Este menționat aici, drept condiție, faptul că cererile noastre trebuie să fie în armonie cu voia Sa. În altă parte, sunt prezentate alte condiții: cererea făcută în numele lui Hristos (Ioan 14,13; 16,23); înțelegerea între frați (Matei 18,19), credința (Marcu 11,24), păzirea poruncilor Sale (1 Ioan 3,22).

Domnul nostru este atotștiutor, binevoitor, cunoaște ce este mai bine pentru noi și oferă harul și puterea Sa pentru fericirea și mântuirea noastră (vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 4,3). Noi nu dorim mai cu ardoare să fim mântuiți decât dorește Hristos să ne mântuiască. Voința Lui e mult mai mult concentrată asupra răscumpărării noastre decât este a noastră (Galateni 1,4; Efeseni 1,5). De aceea, putem fi sigur că dacă ne rugăm cu privire la mântuirea noastră, Mântuitorul e mai mult decât gata să ne asculte. El va aștepta cu nerăbdare să ne împlinească o astfel de cerere. Asigurarea aceasta este valabilă atât pentru problemele mai mici cât și pentru cele mai mari, pe care le întâmpinăm în viața zilnică. Cel care numără firele de păr din capul nostru nu este indiferent cu privire la detaliile mai neînsemnate ale vieții acelora pentru care a murit (Matei 10,29–31).

Ne ascultă. Compară cu Ioan 9,31; 11,41.42. Putem fi sigur că fiecare rugăciune sinceră este ascultată în cer și i se răspunde fie pozitiv, fie negativ (vezi comentariul de la 1 Ioan 3,22).

1 Ioan 5:15

15. Dacă știm. Ioan își întemeiază siguranța pe faptul că cel credincios Îl cunoaște pe Dumnezeu. Înțelegerea caracterului divin va aduce încredere în judecata Domnului și în intențiile Sale bune (compară cu Ieremia 29,11). Cel care-L cunoaște pe Dumnezeu nu se va îndoii cu privire la faptul că El este drept, ci va fi liniștit, știind că lucrările Sale sunt desăvârșite (vezi comentariul de la Romani 8,28). Știind că Domnul nostru este un Dumnezeu care ascultă rugăciunea, putem fi siguri că ne va răspunde la orice cerere îndreptățită pe care I-o aducem.

Orice I-am cere. Această afirmație cuprinzătoare a fost deja condiționată de expresia „după voia Lui” (v. 14).

Lucrurile. [„Cererile”, KJV]. Adică răspunsul la cereri. Citind cu atenție cuvintele lui Ioan se va observa faptul că el nu susține că toate rugăciunile vor primi răspunsul dorit, ci mai degrabă îl încurajează pe creștin să descopere voia Domnului și să se roage în armonie cu intenția divină, știind cu siguranță că rugăciunile aprobate de Dumnezeu vor primi răspunsul cel mai bun cu putință.

1 Ioan 5:16

16. Dacă ... cineva. Vezi cap. 1,6; 2,1; 4,20. Ioan folosește un caz ipotetic pentru a prezenta o învățătură importantă. Este evident că aici el face referire la un creștin care înțelege natura adevărată a păcatului.

Fratele său. Aceste cuvinte limitează învățătura lui Ioan la comunitatea creștină; el vorbește despre preocuparea pentru un frate de credință.

Săvârșind un păcat. Adică în delict flagrant.

Care nu duce la moarte. Este incontestabil faptul că Ioan face deosebire între formele păcatului, deoarece puțin mai departe, în același verset, el vorbește despre „un păcat care duce la moarte”. Dar trebuie să se aibă în vedere contextul. În v. 14, 15 el l-a asigurat pe credincios că va primi răspuns la rugăciunile sale; aici el limitează această asigurare la un anumit fel de rugăciune – cea făcută în favoarea altuia – și explică în ce împrejurări poate ea avea efect. Făcând așa, tratează două categorii de păcat: cel pentru care mai există nădejde pentru păcătos și cel pentru care nu mai există nădejde. În prima categorie rugăciunea poate fi un ajutor eficient în mântuire; în a doua, așa cum explică Ioan mai departe, nu există garanție că rugăciunea va fi ascultată. Se susține, în general, că păcatul care duce la moarte este păcatul care nu poate fi iertat (vezi comentariul de la Matei 12,31.32). Prin urmare, un păcat care nu duce la moarte este oricare altă formă a păcatului în care cade un frate greșit.

Să se roage. Să se roage lui Hristos pentru fratele greșit. Aceste cuvinte pot fi considerate fie un îndemn la rugăciune, fie încurajarea reacției naturale pe care o are credinciosul serios atunci când e confruntat cu păcatul altuia. Biserica ar fi fost cu mult mai fericită dacă, în loc să se discute slăbiciunea unui frate, credincioșii s-ar ruga pentru el și, dacă e posibil, cu el. Această lucrare de mijlocire i-ar pregăti pe creștini pentru sarcina delicată de a vorbi cu păcătosul și de a-i îndrepta atenția către Mântuitorul. O astfel de discuție ajută la zidirea bisericii, în timp ce bârfa și critica o dărâmă.

Îi va da viață. E dificil de stabilit la cine se referă pronumele din această propoziție. Succesiunea ideilor sugerează că apostolul vorbește despre creștinul care se roagă pentru un frate greșit și prin această îl ajută pe păcătos să aibă viață. Dar este cu puțință și ca Ioan să-și fi schimbat brusc subiectul și să zică: Hristos îi va da creștinului viață, pentru a o transmite acelor păcătoși care nu și-au împietrit de tot inima. Diferența e numai de interpretare, deoarece în ambele cazuri este vorba de aceeași lucrare. Creștinul nu are putere decât de la Mântuitorul; așa că, în cele din urmă, Hristos este Cel care dă viața, deși s-ar putea ca instrumentul prin care a fost transmisă viața să fie rugăciunea de mijlocire. Totuși, o astfel de „viață” este primită numai dacă păcătosul se pocăiește sincer.

Pentru cei. Sau „celor”. Scriitorul a trecut de la un caz particular la general și vorbește despre toți cei care „n-au săvârșit un păcat care duce la moarte”.

Este un păcat care duce la moarte. Sau „este păcat care duce la moarte”. Întrucât Ioan nu definește un anumit păcat care duce neapărat la moarte, probabil că se referă aici la un tip de păcat care va duce cu siguranță la moarte. Dacă Ioan ar fi cunoscut un anumit păcat care să-l lase pe om fără nădejde de mântuire, era de așteptat să-l numească, pentru ca toți să se poată feri de o astfel de condamnare irevocabilă. Deși este adevărat că orice păcat, dacă păcătosul stăruie în el, va duce la moarte (Ezechiel 18,4.24; Iacov 1,15), există păcate care îl duc pe om mai repede aproape de moarte. Păcatele comise de cei care doresc cu adevărat să-L slujească pe Dumnezeu, dar care au o voință slabă și obiceiuri puternice, sunt foarte diferite de acele păcate care sunt săvârșite voit, sfidându-L cu nerușinare și premeditare pe Dumnezeu. Ceea ce face diferența sunt atitudinea și motivul, nu actul păcatului în sine. În sensul acesta păcatele se deosebesc între ele. O greșală mai mică, dacă a fost repede mărturisită și iertată, e un păcat care nu duce la moarte. Un păcat mai grav, făcut pe neașteptate, din lipsa puterii spirituale, nu este nici el un păcat care duce la moarte, dacă este urmat de o pocăință adevărată, dar refuzul de a se pocăi îl duce pe om cu siguranță de moartea finală. Deosebirea este clar ilustrată în experiența lui Saul și a lui David. Primul a păcătuț și nu s-a pocăit; al doilea a păcătuț grav, dar s-a pocăit serios. Saul a murit fără speranța vieții veșnice; David a fost iertat și și-a asigurat un loc în împărăția lui Dumnezeu (vezi PP 634, 679, 723–726).

Pentru studiul despre păcatul care nu poate fi iertat, vezi comentariul de la Matei 12,31.32.

Nu-i zic. [„Nu zic”, KJV]. Ioan nu ne poruncește să ne rugăm și nici nu spune că n-ar trebui, dar ezită să garanteze că cei care păcătuiesc în mod deliberat vor primi răspuns la rugăciune. Este o diferență între rugăciunea înălțată pentru noi înșine și cea în favoarea altora. Atunci când voința noastră este predată lui Dumnezeu, putem să cerem în acord cu voia Sa și să știm că vom primi răspuns la rugăciunile noastre.

Dar când e vorba de o treia persoană, trebuie să ținem cont de faptul că și ea are voință. Dacă refuză să se pocăiască, toate rugăciunile noastre și toată lucrarea pe care Dumnezeu ar putea s-o facă și ne-ar putea îndemna pe noi să o facem nu va constrânge voința celeilalte persoane. Refuzând să-l constrângă pe om să rămână bun, Dumnezeu a renunțat de asemenea la puterea de a-l constrânge pe păcătos să se pocăiască.

Asta nu înseamnă că nu ar trebui să ne mai rugăm pentru cei care s-au abătut de la credință sau pentru cei care nu s-au predat încă Mântuitorului. Nu înseamnă că nu vor fi convertiri remarcabile ca urmare a multor rugăciuni fierbinți înălțate de inimi credincioase. Dar Ioan arată că nu este de folos să se facă rugăciuni de mijlocire pentru un păcătos atâta timp cât el refuză să se pocăiască de păcatul lui. Totuși, cât timp sunt motive de speranță, ar trebui să continuăm să ne rugăm, deoarece nu putem spune cu certitudine dacă un om a ajuns prea departe.

1 Ioan 5:17

17. Nelegiuire. Gr. adikia (vezi comentariul de la Romani 1,18.29). Compară cu definiția următoare: „păcatul este fărădelege” (vezi comentariul de la 1 Ioan 3,4). Orice faptă nesfântă, la fel ca cea mai atroce crimă, este păcat. Ioan face această declarație pentru a-i arăta celui care se roagă în favoarea altuia cât de multe păcate există.

Este un păcat. Fără îndoială că Ioan repetă această afirmație anterioară (compară cu v. 16) pentru a-i încuraja pe cititori să stăruie în rugăciunile de mijlocire (vezi comentariul de la v. 16).

1 Ioan 5:18

18. Știm. Ucenicul prea iubit își prezintă acum solia finală, încercând să le ofere și altora certitudinea care îi umple și îi înseninează propriul suflet. De trei ori folosește cuvântul „știm” (aici și în v. 19, 20), referindu-se cu siguranță la sine și la cititori, care de asemenea au cunoștința care vorbește el.

Oricine este născut din Dumnezeu. Vezi comentariul de la cap. 3,9.

Nu păcătuiește. Vezi comentariul de la cap. 3,9.

Cel născut din Dumnezeu. Mai degrabă „cel care a fost născut din Dumnezeu” (vezi comentariul următor).

Îl păzește. [„Se păzește”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru formularea „îl păzește”; în cazul acesta întreaga propoziție va suna astfel: „cel care a fost născut din Dumnezeu [adică Hristos] îl păzește [pe credincios]”. Formularea aceasta este mai mult decât o afirmație, ea este o făgăduință și o asigurare – Hristos îl va păzi de orice rău pe credinciosul născut din nou.

Dacă se păstrează formularea din KJV, „se păzește”, Ioan arată care este atitudinea creștinului într-o lume păcătoasă: el păzește căile de acces spre sufletul său și nu îi permite păcatului să intre.

Cel rău. Vezi comentariul de la cap. 2,13.

Atinge. Gr. haptomai, „a se fixa pe”, „a pune mâna pe”. Verbul implică mai multă forță decât cea care este de obicei asociată verbului „a atinge”. Este dată asigurarea că cel care este născut din Dumnezeu nu va fi atins de diavol, ci se va păzi sau va fi păzit de Hristos, Cel născut din Dumnezeu (compară cu Ioan 6,39; 10,28; 17,12).

1 Ioan 5:19

19. Știm. Ioan se referă la convingerea lăuntrică pe care o au toți credincioșii adevărați.

Din Dumnezeu. [„De la Dumnezeu”, KJV]. Literal „din Dumnezeu” (vezi comentariul de la cap. 3,10; 4,1). Nu numai că am fost născuți din Dumnezeu, dar și suntem membri ai familiei Sale. Știind acest lucru vom fi păziți pe calea către cer; ne vom să păstrăm nepătat numele pe care îl purtăm acum.

Lumea. Gr. kosmos (vezi comentariul de la cap. 2,15).

În cel rău. [„În nelegiuire”, KJV]. Literal, „în cel rău”, însemnând poate „cel nelegiuit” (vezi comentariul de la cap. 2,13). Dacă așa stau lucrurile, atunci Ioan atrage aici atenția asupra contrastului dintre copiii lui Dumnezeu și copiii lumii. Primii Îi aparțin cu totul lui Dumnezeu; ultimii sunt prinși în mrejele celui rău, adică ale diavolului (vezi comentariul de la cap. 2,15–17).

1 Ioan 5:20

20. Știm. Cel care a fost născut din nou știe că Hristos a venit pentru a ne răscumpăra, deoarece el însuși a experimentat iertarea de păcate și puterea prezenței lăuntrice a Mântuitorului, care-l păzește de păcat.

Fiul lui Dumnezeu. Titlul „Fiu” aplicat la Domnul Isus apare de 11 ori în v. 5–20.

A venit. Gr. heko, „a fi venit”, „a fi sosit”. Întruparea, viața, moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu sunt elementele esențiale ale credinței creștine.

Pricepere. [„Înțelegere”, KJV]. Gr. dianoia (vezi comentariul de la 1 Petru 1,13). Aici cuvântul acesta se referă la capacitatea de a înțelege, la intelect. Hristos a deschis credinciosului comorile infinite ale cunoașterii dumnezeiești. Ar trebui să fim întotdeauna plini de râvnă în a explora și a cunoaște aceste comori.

[„Să putem (cunoaște)”, KJV]. Apostolul arată clar care este scopul fundamental al venirii lui Hristos și al lucrării Sale pentru omenire: să-L descopere pe „Cel Adevărat”, așa încât oamenii să-L poată cunoaște așa cum este El în realitate (compară cu Ioan 1,18; 17,3).

Să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Literal, „să cunoaștem pe [Cel] Adevărat” sau „să cunoaștem pe [Cel] Autentic”, adică pe Dumnezeu Tatăl (compară cu Ioan 7,28; 17,3; 1 Tesaloniceni 1,9), pe care Fiul a venit să-L descopere oamenilor și care poate să fie cu adevărat cunoscut doar prin Domnul Hristos (vezi comentariul de la Ioan 1,18; 14,9). Printr-o astfel de descriere a Tatălui, Ioan abate mintea cititorilor de la aberațiile gnosticului (vezi Introducere, tema) la adevărul credinței creștine.

În Cel ce este adevărat. Evident că este vorba de Dumnezeu Tatăl, așa cum sugerează pronumele „Lui”.

El este Dumnezeul adevărat. [„Acesta este Dumnezeul adevărat”, KJV]. Este posibil să aplicăm aceste cuvinte la Isus Hristos, dar este cel mai probabil că ele se referă la Tatăl, deoarece El este Cel despre care a vorbit Ioan prin cuvintele precedente. Dar, ca și în alte locuri, nici aici nu trebuie să facem o distincție clară între Tatăl și Fiul, deoarece Ei sunt una în natură, în caracter și în scop.

Viața veșnică. Vezi comentariul de la Ioan 5,26.

1 Ioan 5:21

21. Copilașilor. Vezi comentariul de la cap. 2,1.

Păziți-vă. Gr. phulasso, „a se păzi”, „a veghea”. Mântuitorul Se îngrijește de copiii Săi (vezi comentariul de la v. 18), dar aici apostolul scoate în evidență răspunderea credinciosului de a-și păzi sufletul. Dacă neglijează acest lucru, grija lui Hristos pentru el va fi zadarnică (vezi comentariul de la 1 Corinteni 16,13).

Idoli. Mai degrabă „idolii”, adică toate lucrurile fără valoare, materiale sau spirituale, care l-ar împiedica pe păcătos să se închine Dumnezeului adevărat.

Amin. Dovezile textuale favorizează omiterea acestui cuvânt.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

3 GC 436, 468; PP 154; SC 60; SL 81

4 CH 592; CT 182; GC 477; GW 259; LS 226; MB 12, 144; ML 325; MM 218; PP 513; 2T 140;
4T 279, 346; 7T 169

10 AA 512; SC 112; SR 319

11, 12 COL 259; DA 388

12 DA 530

14 MH 230; TM 484; 2T 149

14, 15 AA 552; COL 148; DA 266; MH 70; PK 157

20 TM 199